

Epistola 2 Timotei: O moștenire devine apel - E. A. Bremicker

Introducere

O epistolă deosebită

Epistola a doua a lui Pavel adresată copilului lui spiritual Timotei ocupă un loc deosebit între epistolele lui Pavel. Două caracteristici o diferențiază de celelalte epistole:

1. Ea este ultima epistolă, pe care Pavel – inspirat de Duhul Sfânt – a scris-o. Se presupune că ea a fost redactată aproximativ în anul 66, scurt înainte de execuția capitală a lui. Astfel cu această scrisoare avem o moștenire deosebită înaintea noastră. Ultimele cuvinte ale oamenilor mari ai lui Dumnezeu au fost deseori cuvinte semnificative. Ne gândim la ultimele cuvinte ale lui Iacov, ale lui Moise, Iosua, David, despre care relatează Vechiul Testament. Ne gândim în mod deosebit la ultimele cuvinte ale Domnului nostru în evanghelia după Ioan capitolele 13 la 17, pe care El le-a rostit ucenicilor înainte de moartea Sa.

Aici moștenirea lui Pavel devine un apel adresat copilului său spiritual Timotei. Este un document deosebit referitor la sentimentele lui Pavel la sfârșitul vieții sale. El se afla în împrejurări grele și suferea în închisoarea din Roma. Desigur el nu era indiferent față de suferințele sale. Dar cu toate acestea pe inima lui era ceva mai mult: el voia să încurajeze pe Timotei. El voia să atenționeze pe Timotei. Timotei nu trebuia să dea înapoi în slujba lui pentru Domnul său, cu toate - sau, tocmai de aceea – împrejurările grele în care el se afla.

Această epistolă devine prin aceasta o provocare pentru fiecare care o citește, Îl urmează pe Domnul și dorește să-I slujească. Timpul în care trăim este un timp greu. Atenționările acestei scrisori nu și-au pierdut nici astăzi valabilitatea. Aceasta este tot așa de valabil și pentru încurajările pe care le rostește Pavel. Domnul dorește să folosească pe fiecare dintre noi în slujba Sa. Această epistolă vrea să ne motiveze în acest sens.

2. Cu cea mai mare probabilitate este singura epistolă pe care Pavel a scris-o din a doua sa captivitate în Roma. Știm că Pavel a fost de două ori întemnițat în Roma. În prima sa captivitate i-a mers relativ suportabil. El avea – cel puțin limitat – posibilitatea să lucreze pentru Domnul său. Temporar s-a aflat într-o casă proprie unde stătea sub arest. Acolo putea să primească vizite. Din această primă captivitate ne-au rămas o serie de documente scrise. Printre acestea se numără epistolele către Efeseni, Coloseni și Filipeni. După prima captivitate Pavel a devenit probabil liber și a putut să-și reia din nou activitatea misionară.

Până în acest moment creștinismul era considerat de autoritățile romane în general ca o scindare din iudaism. Nu i se acorda o importanță prea mare. Deoarece acuzațiile iudeilor împotriva lui Pavel nu s-au dovedit întemeiate, el a fost eliberat. Mai târziu – în special sub împăratul Nero – creștinii au fost în general prigoniți. Pavel a fost arestat din nou și acum se afla din nou în închisoare. De data aceasta arestarea lui era legată de cele mai neplăcute circumstanțe însoțitoare: el ședea într-o celulă a morții întunecată într-una din catacombele Romei. El avea înaintea ochilor moartea sigură. Ca cetățean roman el într-adevăr nu trebuia să se gândească că va fi dat leilor spre devorare sau că va fi răstignit. Însă perspectiva de a fi decapitat nu era nicidecum plăcută.

De pe acest fundal întunecat trebuie să citim și să înțelegem această epistolă. La aceasta s-a mai adăugat ceva: nu numai împrejurările exterioare constituiau o mare suferință și necaz. Pavel amintește în capitolul 1 versetul 15 faptul că credincioșii din Asia Mică s-au îndepărtat de el. Ei s-au distanțat de acest întemnițat din Roma. Motivele exacte pentru aceasta le putem numai presupune. Pavel a simțit profund aceasta. L-a durut foarte mult. Tocmai acolo unde el a lucrat cu mare binecuvântare, nu mai voiau să-l aibă. Se părea că rodul muncii lui s-a pierdut.

Pavel nu a fost nicidecum indiferent față de aceste împrejurări. Epistola, pe care el o scrie lui Timotei mărturisește clar despre aceasta. Aceste rânduri ne lasă să aruncăm o privire în simțămintele inimii acestui om mare al lui Dumnezeu la sfârșitul vieții sale. Cu toate împrejurările sale vitrege, Pavel nu cade în resemnare sau depresie. El nu se revoltă împotriva sorții sale. Nu, el se încrede în Domnul său. El știe tot ce a făcut el sub mâna puternică a Domnului său (capitolul 1.12). Acolo nimic nu se pierde. El vorbește despre faptul că el a luptat lupta cea bună a credinței, a sfârșit alergarea și a păzit credința. El vorbește despre cununa dreptății, care stătea pregătită pentru el (capitolul 4.7,9).

Cu toate acestea în această epistolă Pavel este preocupat mai puțin cu sine însuși și mai mult cu prietenul și fratele său Timotei. El vrea în primul rând să-l *atenționeze* cu privire la evoluția pe care o va lua mărturia creștină pe pământul acesta. În al doilea rând vrea să-l *încurajeze*, să primească cu seriozitate misiunea lui de slujire (capitolul 1.6) și să fie consecvent în ea. În al treilea rând el îi amintește mereu de *sursele de ajutor*, care îi stăteau la dispoziție. Domnul rămâne neschimbabil același. Timotei nu trebuia să-L piardă pe El din vedere. Pe lângă aceasta este amintit mereu Cuvântul lui Dumnezeu – adevărul neschimbabil.

O scrisoare personală

Epistola către Timotei nu este o scrisoare adresată unei adunări locale. Ea este adresată unei singure persoane. Cel mai în vârstă – Pavel – scrie celui mai tânăr – Timotei. Cei doi erau legați nu numai prin legături de prietenie, ci în mod deosebit în lucrarea pentru Domnul. Această epistolă este considerată o epistolă pastorală (derivat de la pastor). Acestea sunt epistolele pe care Pavel le-a scris conlucrătorilor săi apropiați Timotei și Tit. Această situație oferă celor trei epistole un caracter propriu. Timotei și Tit erau lucrători împreună cu Pavel, care aveau de împlinit o misiune specială. În aceste epistole sunt unele afirmații pe care le putem înțelege corect numai sub acest aspect.

Cele trei epistole pastorale – oricât de diferite ar fi ele – au comun o temă supraordonată: este vorba de comportarea în Casa lui Dumnezeu. Prin aceasta nu este vorba atât de mult de ordinea interioară în adunările locale și în strângerile laolaltă. Aceste învățături le găsim de exemplu în prima epistolă către Corinteni. Tema este aici mult mai largă. Nu este vorba în primul rând de faptul că noi *constituim* Casa lui Dumnezeu sau noi *clădim* la ea (ceea ce în fond este adevărat). Mai degrabă este vorba de faptul că creștinul se află în Casa lui Dumnezeu și de aceea el trebuie să se *comporte* cum se cuvine (1 Timotei 3.15). Comportarea noastră, aceasta înseamnă tot stilul nostru de viață, trebuie în primul rând să fie spre buna plăcere a Aceluia căruia Îi aparține Casa. Acesta este Dumnezeu. Dumnezeu dorește să fie văzut și onorat în comportarea noastră. În al doilea rând, comportarea noastră trebuie să fie o mărturie pentru lumea care ne înconjoară. Casa lui Dumnezeu – Adunarea ca locuință a Sa – este până astăzi stâlpul și temelia adevărului.

În prima sa epistolă, Pavel vorbește despre această Casă. Erau unii, care în ceea ce privește credința lor au eșuat (capitolul 1.19). Însă o mare parte din credincioși mergeau împreună cu

Domnul. Cu toate acestea Pavel atenționează cu privire la faptul că vor veni învățători falși, care vor produce pagubă credincioșilor. Că mai târziu a fost așa, aceasta o arată foarte clar epistola a doua. Aici ruina și decăderea au pătruns deja clar. Pavel nu mai vorbește despre Casa lui Dumnezeu. El vorbește despre o Casă mare (capitolul 2.20). Mulțimea celor care se declară de partea lui Hristos s-a îndepărtat în realitate de El. Sunt numai câțiva, care Îl urmează pe Domnul cu credințioșie și vor să-I slujească.

Fundalul celei de-a doua epistole către Timotei este în această privință mai degrabă de natură tristă. Ceea ce sub binecuvântarea Domnului prin lucrarea lui Pavel crescuse, se afla deja în decădere. Ne gândim cum Pavel a găsit o ușă deschisă în Efes. Epistola sa către credincioșii din Efes mărturisește că credincioșii de acolo se aflau într-o stare bună. Cu atât este mai remarcabil că Pavel dorea să trimită epistolele sale adresate lui Timotei tocmai în această localitate, unde el timp de trei ani a lucrat însoțit de o mare binecuvântare. Credincioșii din Asia s-au îndepărtat de Pavel. Inimile nu mai ardeau pentru Domnul (compară cu Apocalipsa 2.4). Pe lângă aceasta s-a permis să fie introduse învățături false și practici false. Pavel avea clar înaintea ochilor această necredințioșie. În același timp era o mângâiere pentru el, că Domnul va rămâne credincios (capitolul 2.13).

Responsabilitate și surse de ajutor

Cu toate că Pavel avea înaintea ochilor martiriul, el era totuși în gândurile sale alături de Timotei. El voia să-l pregătească pentru această evoluție. Ea nu trebuia să-l surprindă pe Timotei. Ea nu trebuia să-l determine să slăbească în lucrare. El i-a dat curaj, să-și facă slujba cu credințioșie și dăruire. Totodată el i-a indicat sursele de ajutor, pe care el le avea în Domnul lui. Toate acestea ne vorbesc și nouă tot așa. Noi trăim în timpul pe care Pavel îl numește „ultimele zile” și „timpuri grele” (capitolul 3.1). Deci această epistolă vorbește direct pentru timpul nostru.

- Responsabilitatea slujitorului este subliniată prin adresarea personală a epistolei. De trei ori citim cuvântul „dar tu” (capitolul 3.10; 3.14; 4.5). În zile de decădere și regres depinde tot mai mult de fiecare în parte. Un cuvânt cheie al epistolei este afirmația din capitolul 2.15: „Străduiește-te să te prezinți pe tine însuși lui Dumnezeu aprobat (*încercat și găsit bun*), un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine, împărțind drept Cuvântul adevărului.” Dacă marea parte a poporului se abate de la adevăr, totuși trebuie ca fiecare persoană în parte să fie credincioasă Domnului ei. Cu toată responsabilitatea personală rămâne totuși valabil, că Domnul totdeauna pune frați și surori alături de noi, care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată (capitolul 2.22).
- Alături de responsabilitatea personală, această epistolă ne arată sursele de ajutor, pe care noi le găsim în Domnul nostru. De șapte ori citim că noi avem ceva „în Hristos Isus”. Harul Domnului (Hristos) glorificat, care a trăit odinioară în smerenie pe pământ (Isus) este totdeauna prezent. De el ne putem folosi în fiecare zi:
 1. Capitolul 1.1: Sursa și locuința vieții veșnice sunt în Hristos Isus. Viața veșnică stă aici ca țintă înaintea noastră, care este absolut sigură.
 2. Capitolul 1.9: Isus Hristos este Mijlocitorul harului lui Dumnezeu spre mântuire. Acest har al lui Dumnezeu s-a arătat în timp în Persoana Fiului Său. El ne-a fost dat deja în veșnicie, înainte de timp.

3. Capitolul 1.13: fundamentul credinței și dragostei se găsește de asemenea în Hristos Isus. Numai așa noi suntem în stare să ținem cu adevărat modelul cuvintelor sănătoase.
4. Capitolul 2.1: noi avem nevoie de putere pentru slujire. Această putere o găsim în harul care este în Hristos Isus.
5. Capitolul 2.10: Pavel a suferit, dar el știa de ce. El dorea ca cei aleși, ca și el, să obțină mântuirea care este în Hristos Isus. Dacă este vreun garant – vreun chezaș – pentru aceasta, atunci acela este Hristos Isus.
6. Capitolul 3.12: o viață de evlavie veritabilă și devotament adevărat – deci o viață spre onoarea Domnului – este posibilă numai în Hristos Isus. Ea își găsește fundamentul în El.
7. Capitolul 3.15: din nou este vorba de mântuirea sigură. Pavel arată calea pentru obținerea acestei mântuiri. Este credința, care din nou este în Hristos Isus.

Epistola se încheie arătând că Domnul Isus Hristos va fi cu duhul nostru.

O cuvântare pentru fiecare

Epistola a doua către Timotei conține nu numai o cuvântare adresată direct lui Timotei, căruia i-a fost scrisă atunci această epistolă. Ea are un mesaj actual pentru timpul în care noi trăim. Este un timp în care decăderea în interiorul mărturisirii creștine devine clar vizibilă. Ultimele zile sunt timpuri pline de pericole. Ce a ieșit desăvârșit din mâna lui Dumnezeu a fost distrus sub responsabilitatea omului. Aceste timpuri amenințătoare le trăim noi astăzi pe viu.

Este încă adevărat, că Adunarea este locuința lui Dumnezeu în Duhul. Potrivit planului lui Dumnezeu, Adunarea este constituită din pietre vii. Hristos clădește această Adunare și porțile locuinței morților (hadesului) nu o vor birui. Această perspectivă a lui Dumnezeu o găsim de mai multe ori prezentată în Noul Testament. Este bine dacă păstrăm în ochii noștri această perspectivă. Însă este tot așa de adevărat, că Dumnezeu în același timp ne pune mereu înaintea ochilor latura responsabilității noastre. Noi nu am fost suficient de veghetori. Nouă ne-a lipsit dăruirea și râvna pentru Domnul nostru. De aceea – sub perspectiva responsabilității noastre ca oameni – în această Casă au pătruns multe din cele care nu se cuvin în ea. Noi – ca să vorbim în limbajul din 1 Corinteni 3 – nu am clădit numai aur, argint și pietre prețioase, ci și lemn, pleavă și paie. Casa lui Dumnezeu a devenit o Casă mare. În ea se află oameni născuți din nou, dar cu regret și oameni, care într-adevăr au o mărturisire, dar nu au viață din Dumnezeu. Aceasta este starea creștinătății, așa cum noi o găsim astăzi.

Domnul Isus a prorocit deja aceasta, atunci când El a dat ucenicilor pildele despre Împărăția cerurilor. Prin lipsa de veghere a venit vrăjmașul și a semănat neghina printre grâu (Matei 13.25). La întrebarea ucenicilor Săi, Domnul Isus le-a spus că ei nu trebuiau să smulgă neghina. Împărăția lui Dumnezeu este astăzi – privită sub perspectiva responsabilității umane – o amestecătură. Nu este altceva, decât creștinismul. Oamenii care fac parte din acest domeniu (această Împărăție), au o mărturisire: ei se numesc creștini. Cu regret această mărturisire nu este adevărată la mulți. Sunt oameni care au o formă de evlavie, însă puterea îi tăgăduiește (capitolul 3.5).

În această situație se pune întrebarea pentru fiecare care dorește să urmeze pe Domnul cu credincioșie, cum trebuie el să se comporte personal. Care este voia și calea Domnului pentru noi? Această epistolă ne ajută să găsim răspunsul la această întrebare și noi învățăm cum noi ca

oameni ai lui Dumnezeu ne putem comporta corect în acest timp greu. La aceasta aparține și faptul că noi cunoaștem adevărul, îl prețuim și ținem cu tărie la el. Ținerea cu tărie include practicarea. Noi trebuie să ținem sus adevărul și în același timp să răspândim Evanghelia. Recunoaștem la citirea întregii epistole cum aceste două aspecte stăteau în mod deosebit pe inima apostolului Pavel. Timotei este solicitat mereu în acest sens.

Structurarea epistolei

Sunt o serie de posibilități de împărțire a textului. Urmărind împărțirea pe capitole, dorim să privim mai îndeaproape verset cu verset cele patru capitole sub următoarele titluri:

- Capitolul 1: încurajarea pentru slujire
- Capitolul 2: Casa mare
- Capitolul 3: ultimele zile și timpuri grele
- Capitolul 4: o moștenire spirituală

Remarcă

La scrierea acestei cărți m-am folosit de literatură bună a unor comentatori credincioși Bibliei, pe care Domnul i-a folosit spre binecuvântare. Explicațiile referitoare la expresiile în limba greacă se bazează în principal pe explicațiile lui V. E. Vine (Expository Dictionary of New Testament Words), Chr. Briem (NT sprachliche Erklärungen, Wörterbuch und Gramatik) precum și Strong's Exhaustive Concordance of the Bible, fără să marchez fiecare caz în parte.

Capitolul 1: Încurajarea pentru slujire

Primul capitol constituie o introducere în întreaga epistolă. După cuvintele de salut Pavel vorbește imediat despre subiectul central al epistolei: el îi amintește lui Timotei că el trebuie să înflăcăreze darul de har al lui Dumnezeu. Prin aceasta apelează la el să nu neglijeze misiunea sa în slujire, ci dimpotrivă, să intensifice eforturile în lucrarea pentru Domnul. Legat de aceasta îi amintește lui Timotei de exemplul său propriu. Pavel nu s-a resemnat în slujire, și nici Timotei nu trebuia să se resemneze.

Alături de apelul pentru slujire, Pavel vorbește despre importanța de a nu renunța la adevărul dat, ci să țină cu tărie la el. Bunul credinței, pe care Timotei trebuia să-l păstreze, era un bun frumos și încredințat lui. Tocmai pentru că erau oameni care erau în pericol să renunțe la acest bun al credinței, Timotei trebuia în orice situație să țină cu tărie la el.

Capitolul se poate foarte simplu structura. Este posibilă o împărțire de felul următor:

1. Versetele 1-5: Cuvinte de salut adresate lui Timotei

Cuvintele de salut sunt foarte personale. Pavel își amintește cu mulțumire de Timotei. El vorbește despre părinții lui proprii precum și de mama și bunica lui Timotei. Devine clar, cât de strâns legați între ei erau acești doi slujitori ai Domnului.

2. Versetele 6-14: Un apel adresat lui Timotei

Pavel îi cere lui Timotei să nu neglijeze darurile de har pe care le avea și să nu se rușineze de mărturie. El trebuie să țină strâns adevărul, și să nu renunțe la bunul credinței. Pavel susține apelurile sale cu aducerea aminte de marea mântuire, care ne-a dăruit-o Dumnezeu. În același timp dă exemplul lui propriu. Pavel a primit o misiune deosebită de la Dumnezeu. El era un mesager, un apostol și un învățător. În această slujire a stat până la sfârșit.

3. Versetele 15-18: suferință și bucurie pentru Pavel

Pavel a suferit unele dezamăgiri în slujire. Toți, cei care erau în Asia, l-au părăsit. Aceasta l-a durut. De aceea Dumnezeu i-a dat o îmbărbătare deosebită prin comportarea lui Onisifor.

Detaliile sunt pline de învățătură și folositoare pentru noi. Noi învățăm atât din apelurile adresate lui Timotei, cât și din exemplul lui Pavel.

„Pavel, apostol al lui Hristos Isus prin voia lui Dumnezeu, potrivit promisiunii vieții care este în Hristos Isus.” (versetul 1)

Funcția de apostol a lui Pavel

Autorul epistolei ne este foarte bine cunoscut. Cu toate acestea el ni se prezintă aici într-un mod deosebit, așa cum nu găsim în alte locuri. Pavel arată clar *cine* l-a chemat să fie apostol, ce i-a dat *autoritatea* pentru funcția sa de apostol și ce *caracter* avea slujba lui deosebită. El nu a făcut aceasta, pentru că Timotei ar fi avut unele îndoieli în privința aceasta. Motivele trebuie văzute mai degrabă în aceea, că în primul rând el voia să dea curaj fratelui său în credință mai tânăr, să nu deznădăjduiască și să nu renunțe. În al doilea rând, pentru toți aceia care astăzi citesc această epistolă severă, ea este o documentare clară a faptului că ea are un mesaj cu caracter obligatoriu. Este un mesaj pe care noi nu-l putem ocoli fără să nu suportăm consecințele.

Chemarea în funcția de apostol

Misiunea deosebită și slujirea lui Pavel erau caracterizate prin aceea că el era singurul apostol care a fost chemat de Domnul glorificat în cer. Întâlnirea decisivă a avut loc înaintea porților Damascului. Acolo a primit el misiunea sa. Prin aceasta slujba lui Pavel se deosebea de slujba celorlalți apostoli. Ceilalți apostoli au fost chemați de Domnul în timpul cât El era pe pământ și ei l-au văzut aici și au trăit împreună cu El. Pavel dimpotrivă, a văzut pe Domnul glorificat în cer. De aceea lui i-a fost încredințată în mod deosebit „Evanghelia slavei” (1 Timotei 1.11). Conținutul acestei Evanghelii era o taină până în momentul acela. Faptul că el a fost chemat în felul acesta este motivul pentru care aici se spune „apostol al lui Hristos Isus”.

Petru se numește în cuvintele introductive ale celor două epistole ale lui „apostol al lui Isus Hristos”. Diferența în succesiunea numelor la Petru și Pavel pare să nu fie lipsită de însemnătate. Pavel a fost chemat de Fiul Omului înălțat și glorificat. El a trăit odinioară pe pământ în smerenie și acum era făcut de Dumnezeu „Domn și Hristos”. Petru dimpotrivă, în slujirea sa ne arată pe Acela al cărui drum a mers prin suferințe (Isus) la glorie (Hristos). De aceea este o altă

sucesiune. Pavel știa nu numai în cine a *crezut*, ci totodată el știa cine l-a *chemat*. Era „Hristos Isus”, Domnul glorificat în cer, Cel care l-a întâmpinat pe drumul spre Damasc.

Baza funcției de apostol

În afară de aceasta Pavel era conștient de fundamentul pe care se rezema funcția sa de apostol și slujba sa. El știa, ce i-a dat autoritatea necesară. Primele versete ale epistolei către Galateni arată clar aceasta. Acolo Pavel a trebuit să accentueze în mod deosebit autoritatea sa, deoarece Galatenii erau în mare pericol și el trebuia să-i mustre. Voia lui Dumnezeu stătea aici în opoziție cu voia oamenilor. Pavel nu a primit funcția sa de apostol de la un om, ci de la Dumnezeu Însuși. „Prin voia lui Dumnezeu” înseamnă „pe baza voii lui Dumnezeu”. Aceasta îi dădea lui Pavel pe de o parte autoritatea necesară și pe de altă parte curajul să practice slujba sa. Mai târziu îi amintește lui Timotei că darul lui de har era de asemenea un dar dat de Dumnezeu. Însă era diferența față de Pavel, că în cazul lui Timotei existau prorocii speciale referitoare la darul său (1 Timotei 1.18; 4.14). Darul său de har – cu toate că el desigur își avea originea în Dumnezeu – a fost mijlocit prin Pavel, și bătrânii s-au făcut una în această privință prin punerea mâinilor. La Pavel aceasta era altfel. La el nu era nici o contribuție din partea vreunui om.

Caracterul funcției de apostol

Pavel formulează aici caracterul funcției sale de apostol în felul următor: „... potrivit promisiunii vieții care este în Hristos Isus”. Aici este vorba nu de o promisiune pământească, ci de una cerească. Ea este în legătură cu cerul. Este o promisiune a Tatălui făcută Fiului. Este vorba de viața veșnică „pe care Dumnezeu, care nu poate să mintă, a promis-o mai înainte de timpurile veacurilor” (Tit 1.2). Această viață veșnică nu este în nimeni altul, decât în Hristos Isus. Prin aceasta are loc o orientare spre țintă. În epistola către Tit 1.2 Pavel vorbește despre „speranța vieții eterne”. Aceasta nu înseamnă că ar putea exista vreo oarecare nesiguranță cu privire la viața veșnică. Dimpotrivă: faptul că ea este „în Hristos Isus” face promisiunea absolut sigură. „Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viață eternă și această viață este în Fiul Său” (1 Ioan 5.11). Viața veșnică este la Pavel – spre deosebire de scrierile lui Ioan – în cele mai multe cazuri, ceva de viitor. Principial noi o posedăm deja astăzi, însă o vom putea savura în toată plinătatea ei abia atunci când vom fi în patria acestei vieți veșnice – aceasta este Casa Tatălui. Cuvântul „potrivit” înseamnă „cu referire” și se referă de asemenea la această țintă. Pavel avea înaintea ochilor moartea sigură. Timotei se afla în situații grele. Decăderea începuse să aibă loc. În această situație aducerea aminte de țintă era o adevărată mângâiere. Timotei trebuia să se gândească că slujirea lui Pavel era orientată spre această viață.

F. B. Hole scrie în privința aceasta: „În natură viața este o putere uriașă, dar viața lui Hristos Isus este invincibilă. Viața naturală în toate formele ei, inclusă în viața lui Adam – deci viața umană -, în cele din urmă este învinsă în luptă și este biruită de moarte. Viața în Hristos este în afara zonei de influență a morții, căci El ca Cel mort și înviat a devenit Izvorul vieții pentru alții. Această viață a fost făgăduită înainte de întemeierea lumii (Tit 1.2) și prin Evanghelie ea a fost adusă la lumină (versetul 10). Rodul ei se va vedea în timpurile viitoare. De aceea aici se vorbește despre viață ca despre o făgăduință.”

„Către Timotei, preaiubitul meu copil: har, îndurare, pace, de la Dumnezeu Tatăl și de la Hristos Isus, Domnul nostru.” (versetul 2)

O relație deosebită

Relația dintre Pavel și Timotei era caracterizată printr-o legătură deosebită de dragoste. El îl numește copilul lui „preaiubit”. El știa nu numai că Timotei era iubit de Dumnezeu, ci el însuși iubea din inimă pe Timotei. Cu certitudine, el s-a gândit cu mare bucurie la Timotei.

Pavel era cel în vârstă, Timotei era cel tânăr. Împreună au slujit Domnului și aproape nimeni nu a învățat așa de multe de la apostolul Pavel ca Timotei. Expresia „copil” ne face să ne gândim pe de o parte la *descendență* și pe de altă parte la *relație*. În acest sens vorbește Pavel de exemplu despre copilul său Onisim, pe care l-a născut în lanțuri, adică în închisoare (Filimon 1,10). Nașterea din nou este desigur totdeauna o lucrare a lui Dumnezeu, Pavel a devenit în privința aceasta, ca să zicem așa, „ajutor la naștere”.

Cu privire la Timotei nu ne sunt cunoscute împrejurările prin care el a venit la credință. Nu se poate neapărat presupune că Pavel a fost unealta pentru întoarcerea la Dumnezeu a lui Timotei. Timotei este numit pentru prima dată în Faptele Apostolilor 16.1, când Pavel a venit la Derbe și Listra. Din relatare se poate deduce mai degrabă, că Timotei în acest moment era deja un credincios.

Și cu toate acestea Pavel era într-un alt sens Tatăl spiritual al lui Timotei. El a contribuit ca acesta să devină matur spiritual și să facă progrese în bine. În alt loc Pavel îl numește „copilul său preaiubit și credincios în Domnul” (1 Corinteni 4.17). În epistola către Filipeni 2.22 el vorbește despre faptul că s-a dovedit corespunzător, că el „a slujit împreună cu mine pentru Evanghelie ca un copil pentru tatăl său”. Pentru Pavel aceasta nu era o vorbire ușuratică. Expresia dă dovadă de sentimentele sale lăuntrice față de acest frate mai tânăr. În felul acesta cuvintele de îmbărbătare și de atenționare ale lui Pavel au putut cădea pe un teren roditor. Din aceasta noi putem învăța în relațiile noastre frățești – în mod deosebit între cei bătrâni și cei tineri.

Har, îndurare și pace

Urmează acum salutările, care în timpul acela nu erau formulate la sfârșitul scrisorii, ci la începutul ei. Suntem înclinați să trecem repede cu vederea peste aceste salutări. Însă studierea lor merită toată osteneala. Tocmai în diferențele dintre scrisori găsim ascunse indicații interesante.

Aici Pavel – ca și în alte locuri – numește harul, îndurarea și pacea. Cele trei noțiuni formează un tot strâns unit. Păcătosul are nevoie de ele, ca să poată exista înaintea lui Dumnezeu. Cineva a spus cândva cam în felul următor: harul este pentru cei *fără valoare*, îndurarea este pentru cei *fără ajutor*, pacea este pentru cei *neliniștiți*. Așa eram noi toți prin natura noastră. De aceea necesitatea harului, îndurării și păcii. Cu toate acestea Pavel scrie aici lui Timotei și prin aceasta la cineva care de mult era mântuit; este deci vorba de credincioși. Timotei trăia zilnic prin har, el avea nevoie de îndurare și trebuia să aibă pace în inimă. Nici un creștin nu poate trăi fericit fără har, îndurare și pace. Aplicat la credincioși s-a spus pe drept: avem nevoie de har pentru *slujire*. Avem nevoie de îndurare pentru *eșecul* nostru. Avem nevoie de pace pentru *împrejurările* noastre.

- *Harul* este afecțiunea lui Dumnezeu față de noi. El stă pe drept totdeauna la început. Harul vine din inima lui Dumnezeu. El este „Dumnezeul oricărui har” (1 Petru 5.10). Aceasta este valabil pentru trecutul nostru, pentru prezentul și viitorul nostru. Aici este vorba de harul de care avem nevoie în fiecare zi a vieții noastre. Harul nu este o experiență de început a credincioșilor tineri. El este mai degrabă un râu permanent, pe care noi în toată viața nu-l putem seca. Romani 5.2 ne spune că noi stăm în harul lui Dumnezeu. Petru scrie despre adevăratul har al lui Dumnezeu, în care noi stăm (1 Petru 5.12). El ne însoțește zilnic. El ne dă fundament și tărie pentru viața noastră de credință. Noi avem nevoie - tocmai în timpurile de regres și decădere – de un simțământ mai clar despre felul în care Dumnezeu se gândește la noi – cu gânduri de bunătate și de dragoste. Dumnezeu privește în har spre noi. „Har” se mai poate traduce și prin „favoare” sau „bună plăcere”. Aceasta arată cu ce sentimente privește la noi Dumnezeu în Domnul Isus. Biblia se încheie nu fără motiv cu cuvintele: „Harul Domnului Isus Hristos fie cu toți sfinții” (Apocalipsa 22.21). Noi toți avem nevoie de sentimentul acesta profund, că harul lui Dumnezeu ne poartă în fiecare zi.
- *Îndurarea* este compasiunea lui Dumnezeu în situații grele. Harul și îndurarea sunt foarte apropiate în însemnătatea lor. Ambele se găsesc numai în Dumnezeu. Îndurarea are a face – ca și harul – cu trecutul nostru, cu prezentul și cu viitorul nostru. Și totuși există o diferență. Îndurarea are ca premisă – spre deosebire de har – neapărat o stare de compătimire și suferință. Îndurarea poate fi exercitată numai dacă există alături cineva în nevoie. Ce face îndurarea, ne este prezentat foarte clar în Luca 10 în pilda despre samariteanul milostiv. Dumnezeu este Dumnezeul oricărui har – și anume, independent de faptul dacă harul găsește sau nu un subiect față de care să se arate. Îndurarea dimpotrivă, caută în mod necesar un subiect față de care se poate manifesta. De aceea Dumnezeu nu este numit „Dumnezeul oricărei îndurări”. Într-adevăr, noi citim că El este „bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit” (Efeseni 2.4). Acest gând ne face fericiți. Bogăția îndurării Sale ne-a mântuit. Bogăția îndurării Sale ne stă acum la dispoziție în fiecare zi a vieții noastre. Împrejurările vieții noastre pot fi foarte diferite. Cu toate acestea fiecare din noi trăiește din îndurarea lui Dumnezeu. Ne gândim la împrejurările în care trăim. Ne gândim la comportarea noastră greșită, personală și comună, cu privire la Casa lui Dumnezeu. Ne gândim la decăderea din jur și din mijlocul nostru. Unde am fi, fără îndurare? Scriitorul epistolei către Evrei dă următoarea îmbărbătare: „Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit” (Evrei 4.16).
- *Pacea* are a face cu odihna în Dumnezeu și cu odihna în împrejurări. Credinciosul are principial pace cu Dumnezeu (Romani 5.1). În ceea ce privește poziția noastră, nu există nimic care să fie între noi și Dumnezeul sfânt. Însă Dumnezeu vrea să ne dăruiască mai mult. Epistola către Filipeni 4.7 vorbește despre pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere. Această pace a lui Dumnezeu nu poate fi zdruncinată și deranjată prin nimic. Coloseni 3.15 amintește pacea lui Hristos, care trebuie să domnească și să decidă în inimile noastre. Când Domnul Isus a fost pe acest pământ, El a spus ucenicilor: „Vă las pacea; vă dau pacea *Mea*” (Ioan 14.27). Această pace, pe care El ne-o dă, este pacea lui

Hristos. Prin aceasta noi – chiar și în cele mai grele situații – suntem pe deplin liniștiți. Pavel a savurat această pace chiar și în temnița din Roma. El dorea copilului său Timotei – și prin aceasta și nouă – această pace. Să trăiești în pacea lui Dumnezeu este cel mai bun zid de apărare împotriva atacurilor diavolului. Pacea este în final *rezultatul* harului și îndurării. De aceea pacea este totdeauna numită după har, respectiv după îndurare – și niciodată înainte. Numai cine trăiește deplin conștient de har și îndurare, poate savura cu adevărat pacea lui Dumnezeu. Cine nu cunoaște pe „Dumnezeul oricărui har”, știe puțin sau chiar nimic despre „pacea lui Dumnezeu”.

De la Dumnezeu Tatăl și de la Hristos Isus, Domnul nostru

Harul, îndurarea și pacea țâșnesc dintr-un izvor. Acest Izvor este Dumnezeu, Tatăl. Cuvântul „tată” are în Noul Testament cel puțin trei înțelesuri: în unele locuri el vorbește despre *diferențiere*, în alte locuri despre *relații* și în alte locuri despre *origine*. În sensul de *diferențiere* găsim noțiunea de exemplu în Matei 28.19. Acolo ucenicii sunt solicitați să boteze în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Înțelesul de *relație* îl găsim de exemplu în locul unde ni se arată că marele Dumnezeu este acum în Domnul Isus Tatăl nostru, care ne iubește. În mod deosebit Ioan ne prezintă acest aspect în scrierile sale. Gândul de *origine* se întâlnește de exemplu în Efeseni 1.17. Acolo este vorba de „Tatăl gloriei”. Prin aceasta se spune, că Dumnezeu este originea gloriei.

Gândul referitor la relații stă în versetul nostru desigur pe prim plan. Pavel îi amintește lui Timotei că Dumnezeu a devenit acum în Domnul Isus Tatăl nostru. Aceasta este o binecuvântare nemăsurat de mare. Faptul că aici stă „Dumnezeu Tatăl” permite gândul paralel referitor la origine. Harul, îndurarea și pacea își au de aceea izvorul în El.

„... și de la Hristos Isus, Domnul nostru.” Nu este nici o ierarhizare între Dumnezeu, Tatăl, și Hristos Isus, Domnul nostru. Ambele Persoane stau aici una lângă alta. Și cu toate acestea ambele sunt diferențiate. Probabil putem spune, că gândul referitor la Hristos Isus, Domnul nostru, ne amintește de singurul drum (sau „mijloc”), pe care aceste lucruri se primesc. Dacă Acela, care acum este glorificat la dreapta lui Dumnezeu, nu ar fi trăit cândva pe pământ ca Om în smerenie, noi nu am fi aflat nimic despre harul, îndurarea și pacea lui Dumnezeu.

Pavel era un captiv în Roma. Se pare că autoritățile politice puteau face ce voiau cu el. Ei aveau dreptul de a dispune. Cu toate acestea Pavel avea un sentiment profund, că Hristos Isus este Domnul – și prin aceasta instanța supremă. De aceea el se vedea pe sine ca un captiv *al Lui*. Timotei nu trebuia să uite aceasta. Și noi avem nevoie de sentimentul profund, că Domnului nostru din cer I s-a dat toată autoritatea. El este nu numai Mântuitorul nostru, ci El este Domnul vieții noastre. Orice s-ar petrece, în toate El are ultimul cuvânt de spus. Lui nu-I scapă nimic din mână.

„Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu, căruia Îi slujesc din strămoși cu conștiință curată, că neîncetat îmi amintesc de tine în cererile mele, noapte și zi – dorind mult să te văd, amintindu-mi de lacrimile tale, ca să mă umplu de bucurie.” (versetele 3 și 4)

Rugăciunea

După cuvintele introductive Pavel începe cu o rugăciune de mulțumire. Pavel avea o viață de rugăciune foarte bogată. Ea consta nu numai din cereri, ci în mod deosebit și din mulțumiri. Pe lângă aceasta deseori mulțumirea este rostită înaintea cererii. Când Pavel mulțumea Dumnezeului său, aceasta nu era o „împlinire a obligației” și nici o obișnuință, ci o mulțumire izvorâtă din adâncul inimii. Timotei trebuia să știe aceasta. Noi putem învăța din aceasta.

Cuvântul folosit aici pentru rugăciune se deosebește de ceea ce noi găsim la începutul celorlalte epistole. El este un cuvânt compus care s-ar mai putea traduce prin „a avea har”. În 1 Timotei 1.12 este folosită aceeași expresie. Se remarcă clar că Pavel considera un dar deosebit să se gândească în rugăciune la Timotei. Aceasta este o dovadă a relațiilor deosebite dintre acești doi slujitori ai lui Dumnezeu, care ne slujește ca model.

Pavel se ruga neîncetat și necurmat. Aceasta nu înseamnă că el nu mai făcea nimic altceva, decât numai să se roage. Înseamnă că el se ruga regulat, adică mereu. Era pentru el – în sensul pozitiv al cuvântului – o obișnuință bună, pe care o practica mereu. În privința aceasta Pavel ne este până astăzi un model.

Pavel se ruga noaptea și ziua. Desigur nu este întâmplător că noaptea este amintită înaintea zilei. Aceasta arată intensitatea cu care Pavel se ruga. Desigur în temniță el a avut mai mult timp pentru aceasta, decât avea în slujirea activă. Cu toate acestea și în slujirea activă și în libertate Pavel a făcut anumite lucruri „noaptea și ziua”.

- În Faptele Apostolilor 20.31 citim că el noaptea și ziua a îndemnat cu lacrimi pe credincioși.
- Credincioșilor din Tesalonic le amintește de două ori că el a lucrat noapte și zi, ca să nu fie o povară pentru nimeni (1 Tesaloniceni 2.9; 2 Tesaloniceni 3.8).
- În 1 Tesaloniceni 3.10 îl găsim – ca și aici – de asemenea în rugăciune. Acolo el imploră noapte și zi, ca să poată ajuta altora din punct de vedere spiritual.

Lacrimi

Pavel amintește acum de lacrimile lui Timotei. El le are vii în amintire. Ne întrebăm, când o fi plâns Timotei. Nu ni se spune. Ne putem bine imagina, că era la despărțirea de Pavel. Lacrimile lui nu erau un semn de slăbiciune. Ele arată mai degrabă, că Timotei ca om matur avea sentimente profunde și exerciții spirituale. Nimeni dintre noi nu trebuie să se rușineze de lacrimile proprii – și nici în slujba pentru Domnul. Domnul Isus Însuși a plâns, atunci când a fost pe pământul acesta. Aceasta arată cât de desăvârșit El a fost Om. Și Pavel a plâns. Când și-a luat rămas bun de la bătrânii din adunarea din Efes, el amintește de două ori această împrejurare (Faptele Apostolilor 20.19 și 31). Noi nu trebuie să evaluăm lacrimile ca semn al slăbiciunii sau lașității. Cine nu are sentimente lăuntrice nu este folositor ca slujitor.

Bucurie

Am văzut deja că Pavel se afla în împrejurări exterioare care ofereau puțin prilej de bucurie. Ne întrebăm, cum putea el, ca unul sortit morții, să vorbească despre bucurie. Aici el nu se gândește la bucuria de a fi cândva la Domnul – o bucurie pe care fără îndoială el a avut-o (compară cu capitoul 4.6-8). El nu se gândește direct la „bucuria în Domnul” (Filipeni 4.1), care de asemenea a fost partea lui. El spune motivul bucuriei: era bucuria de a mai vedea încă o dată pe Timotei. El era plin de dorința de a-l vedea. Cuvântul „dorință” este redat în alte locuri prin „nostalgie” sau „a fi plin de dor”. Aceasta arată cât de mare era dorința lui Pavel să vadă încă o dată pe copilul lui în credință. Vedem că Pavel nu era nicidecum indiferent, ci simțea adânc singurătatea lui. Ar fi o bucurie pentru el, să mai aibă o dată pe Timotei la el, înainte de a pleca la Domnul său.

Când Pavel a fost în prima călătorie la Roma – de asemenea ca deținut – i-au venit frații în întâmpinare. Când Pavel i-a văzut, „a mulțumit lui Dumnezeu și a prins curaj” (Faptele Apostolilor 28.15). Învățăm ce efect pozitiv poate avea prezența unui frate sau a unei surori, când cineva se află în situații critice.

Conștiința curată a lui Pavel

Fraza intermediară din versetul 3 nu este foarte ușor de înțeles. Pavel vorbește evident aici despre timpul dinaintea întoarcerii lui la Dumnezeu, că el a slujit lui Dumnezeu din strămoși cu o conștiință curată. În cuvântarea lui de apărare în Ierusalim înaintea poporului, Pavel a spus: „Eu sunt iudeu născut în Tarsul Ciliciei, dar crescut în cetatea aceasta, la picioarele lui Gamaliel, educat după exactitatea legii părinților, fiind zelos pentru Dumnezeu, cum sunteți și voi toți astăzi” (Faptele Apostolilor 22.3). Aceasta aruncă o oarecare lumină asupra afirmației din versetul acesta. Am putea explica în felul următor, că Pavel dă aici propria lui sentință asupra situației – așa cum el a simțit-o. Desigur Dumnezeu nu a considerat ce a făcut Pavel, ca fiind ceva bun. Pavel însuși condamnă clar aceasta în alt loc. Dar ce a făcut, a făcut – corespunzător punctului său de vedere de atunci – cu o conștiință curată. El nu era conștient de vreo vină – dar aceasta nu-l îndreptăța. El credea pe baza educației lui și a pregătirii sale că putea să facă o lucrare pentru Dumnezeu, prin prigonirea credincioșilor.

Dumnezeu a dat fiecărui om o conștiință. Pentru aceasta ar trebui să-I fim mulțumitori. Învățăm însă că conștiința noastră singură nu poate fi un etalon potrivit. Ea se aseamănă cu un cântar care trebuie etalonat, ca să poată fi folosit. Așa trebuie noi să ne aliniem conștiința după Cuvântul lui Dumnezeu. Conștiința nu poate înlocui nici afirmațiile clare ale Bibliei și nici călăuzirea prin Duhul Sfânt. Vom face bine, dacă urmăm exemplul lui Pavel, care, după ce a devenit credincios, și-a dat silința să aibă „în totul o conștiință fără vină față de Dumnezeu și față de oameni” (Faptele Apostolilor 24.16). Noul Testament vorbește despre conștiință „bună” și despre conștiință „rea”, despre conștiință „curată” și despre conștiință „slabă”. Conștiința este cu adevărat instrumentul lăuntric de supraveghere și de reglare în om, care are capacitatea de diferențiere (Evrei 10.2; Romani 2.15; 9.1; 2 Corinteni 1.12). Fără Cuvântul lui Dumnezeu și fără Duhul Sfânt ea ne poate conduce totuși în rătăcire.

Ne întrebăm de ce Pavel numește acest fapt tocmai în acest loc. O explicație posibilă este, că el voia să-i amintească lui Timotei că el a avut aceasta puțin mai înainte de el. Timotei a fost educat altfel decât Pavel. Propria lui educare – chiar dacă ea a fost considerată bună de părinții lui – l-a condus pe un drum fals. Timotei, dimpotrivă, avea o mamă și o bunică care i-au prezentat prin

trăire credința adevărată. Despre aceasta vorbește Pavel în versetul 5. Această credință neprefăcută avea mai multă valoare decât conștiința curată, pe care părinții lui Pavel au dat-o fiului lor.

„Aducându-mi aminte de credința sinceră care este în tine, care a locuit întâi în bunica ta Lois și în mama ta Eunice și sunt convins că și în tine.” (versetul 5)

Credință sinceră

Pavel și-a amintit nu numai de strămoșii lui. El avea de asemenea o amintire – și anume una bună – despre mama și bunica lui Timotei. În trei generații el a găsit credință sinceră. În privința aceasta este clar, că aici nu este vorba despre credința iudaică, ci de credința creștină. Mama lui Timotei era într-adevăr o iudaică (Faptele Apostolilor 16.1), dar ea a devenit credincioasă. Deci ea credea în Domnul Isus. Această credință sinceră nu era simplu prezentă, ci Pavel era convins, că ea *locuia* în aceste trei persoane, aceasta înseamnă că ea avea acolo un loc stabil, un „cămin”.

Credința ne leagă cu Dumnezeu. Ea este nu numai mâna care apucă mântuirea pe care Dumnezeu ne-o oferă în Hristos. Ea este în același timp mâna care ne ține pe noi credincioșii permanent în legătură cu cerul. Numai prin credință suntem în stare să savurăm binecuvântarea, pe care ne-o dă Dumnezeu, ca să trăim pe pământ ca oameni cerești. De aceea această credință trebuie să crească (2 Tesaloniceni 1.3). Nu este suficient să fi crezut cândva. Prin credință rămânem în această relație permanentă cu cerul. Această credință era prezentă la Timotei, la mama lui și la bunica lui.

Apoi este prezentat caracterul credinței lor. Ea era sinceră. Contrariul este o credință nesinceră. Cuvântul „a fi nesincer” s-a folosit de exemplu pentru actorii greci, care pe scenă jucau un rol care nu corespundea realității și caracterului propriu persoanei. Astfel de actori simulau că sunt altceva decât erau în realitate. Aceasta este o falsitate care nu s-a găsit la Timotei și la înaintașii lui de genul feminin.

Și nouă ni se cere să avem o credință „adevărată” și „sinceră”. În gândirea, vorbirea și activitatea noastră noi trebuie să fim adevărați, sinceri și transparenți. Unui creștin nu i se cuvine nici un fel de prefăcătorie spirituală. Noi nu trebuie să purtăm nici o mască.

Pavel a scris în prima epistolă adresată lui Timotei despre persoane care au căzut de la credință. El a amintit de oameni care au eșuat în ceea ce privește credința. Mai târziu el vorbește despre oameni care distrug credința altora. Cât de mult trebuie să-l fi bucurat să găsească aici credință adevărată și originală.

Noul Testament vorbește în 1 Timotei 1.5 încă o dată despre credința sinceră. În afară de aceasta noi citim și despre dragostea sinceră (Romani 12.9; 2 Corinteni 6.6), de dragoste de frați sinceră (1 Petru 1.22) și de înțelepciune sinceră (Iacov 3.17).

Familia lui Timotei

Credința este ceva cu totul personal. Credința nu poate fi moștenită. Și cu toate acestea este voia clară a lui Dumnezeu ca credința să nu rămână la un singur individ, ci să se transmită în familie. Aceasta nu diminuează cu nimic responsabilitatea personală. Gândul lui Dumnezeu este totdeauna „tu și casa ta”. În familia lui Timotei – cel puțin la femei – s-a dezvoltat o climă

spirituală bună. Mama lui Timotei avea înaintea ei exemplul mamei ei și Timotei avea deodată două modele, de la care el putea învăța. În mod remarcabil tatăl nu este amintit. În Faptele Apostolilor 16.1 se spune numai, că Timotei era fiul unei femei iudaice credincioase și că el avea un tată grec. Probabil că noi am putea trage concluzia din aceasta, că în momentul acela el nu era mântuit.

În transpunere cu privire la noi este o provocare să promovăm în familiile noastre o climă spirituală sănătoasă. Copiii examinează cu atenție pe părinții lor. Ei observă foarte repede dacă credința este sinceră sau nesinceră. Este important ca noi să *vorbit* despre credința noastră. Este mult mai important să *trăim* credința noastră. Ambele au locul lor. „Aici avem „demonstrarea printr-o viață exemplară”. Mai târziu, în capitolul 3.5, Pavel vorbește despre ce „s-a vorbit” în familia lui Timotei. Timotei cunoștea din pruncie Sfintele Scripturi. Cum a fost posibil aceasta? Prin aceea că ele au fost citite acasă și Timotei le putea auzi.

„Pentru acest motiv îți amintesc să înflăcărezi darul de har al lui Dumnezeu care este în tine prin punerea mâinilor mele.” (versetul 6)

Darul de har al lui Timotei

Pavel adresează acum un prim apel lui Timotei. El a pregătit bine acest apel prin ceea ce a spus introductiv. De aceea el spune „pentru acest motiv ...”. De asemenea el prezintă dorința lui sub o formă foarte blândă. Este o aducere aminte, care într-adevăr poartă caracterul unei atenționări, dar în același timp era o încurajare pentru Timotei.

Timotei a primit de la Dumnezeu un dar de har deosebit. Prin aceasta nu este vorba – așa cum se spune uneori – de Duhul Sfânt, ci era o însărcinare foarte precisă pentru slujire. Timotei era în primul rând un evanghelist (capitolul 4.5). Totodată el avea o slujbă de păstor și de învățător în poporul lui Dumnezeu. Acest dar de har el trebuia să-l înflăcăreze.

Două lucruri se spun despre darul de har al lui Timotei: întâi, că el vine de la Dumnezeu; în al doilea rând, că el a fost mijlocit prin punerea mâinilor lui Pavel. Prima afirmație este valabilă pentru orice dar de har. Afirmația a doua constituie o excepție. În cele două scrisori adresate lui Timotei găsim de mai multe ori o referire la darul său de har. Numai când studiem împreună aceste referiri rezultă un tablou complet și corect:

1. Originea darului de har al lui Timotei este fără nici o îndoială Dumnezeu. El este numit în versetul nostru „darul de har *al lui Dumnezeu*”, ceea ce arată spre origine.
2. 1 Timotei 1.18 și 4.14 arată clar că au fost prorocii speciale referitoare la darul său de har. Nu se spune cui au fost date aceste prorocii și cine le-a făcut cunoscut. Cu siguranță Timotei a aflat după aceea de el.
3. Darul de har a fost mijlocit evident prin Pavel. El și-a pus mâinile peste Timotei, aceasta înseamnă că el s-a făcut una cu el. Deci Pavel era instrumentul prin care darul de har a fost efectiv activ în Timotei. Originea lui rămâne de la sine înțelese Dumnezeu.
4. Bătrâni adunării sale locale s-au făcut una cu el. În 1 Timotei 4.14 citim: „cu punerea mâinilor de către ceata celor bătrâni” Aceasta era o expresie a părtășiei. Ei au recunoscut darul de har în Timotei și s-au bucurat de aceasta.

Excurs: darurile de har astăzi

Tema darurilor de har este o temă actuală, care preocupă pe mulți creștini. De aceea câteva gânduri în această privință:

Cuvântul grecesc pentru „dar de har” este derivat de la cuvântul „dar” și înseamnă „un dar dăruit de bună voie”, „un cadou de har”. În cele mai multe locuri din Noul Testament prin aceasta este denumită o misiune dăruită de Dumnezeu pentru slujire. Nevoile fiecărui mădular în parte din trupul lui Hristos sunt foarte diferite. De aceea Dumnezeu a dat diferite daruri de har. Un dar de har nu trebuie să-l confundăm cu o aptitudine naturală. Desigur aptitudinile naturale sunt un dar al lui Dumnezeu, dar nu sunt daruri de har în sensul propriu-zis al cuvântului. Este de la sine înțeles că și oamenii necredincioși au primit de la Creatorul lor aptitudini naturale.

Un ajutor în privința aceasta ne dă Matei 25.14-15. Acolo Domnul Isus vorbește despre talanții pe care El i-a încredințat slujitorilor Săi. Acești talanți diferiți ar putea fi de asemenea o misiune pentru slujire și ar putea fi comparați cu un dar de har. Acești talanți sunt dați potrivit cu aptitudinile fiecăruia. Aptitudinile proprii le-am putea compara cu capacitățile naturale, pe care Dumnezeu ca Creator ni le-a dat (de exemplu aptitudinea de a avea relații cu copiii sau cu oamenii bătrâni, competența lingvistică și de vorbire, etc.) Aptitudinea naturală a unui creștin este, ca să zicem așa, vasul în care Dumnezeu a pus un dar de har. Cine de exemplu nu poate vorbi, Dumnezeu nu-i va da darul unui învățător. Cine nu poate avea relații cu oamenii, acela nu va primi de la Dumnezeu darul unui păstor.

În creștinătate astăzi nu se mai are o cunoaștere bazată pe Biblie cu privire la darurile de har. Motivul pentru aceasta constă printre altele în aceea că în multe biserici și comunități s-au rânduit purtători de funcții oficiale, care trebuie să preia slujbele diferite. Chiar și acolo unde se cunoaște libertatea Duhului în slujire, deseori se are o înțelegere limitată a darurilor de har date de Dumnezeu. Ar fi fals în privința aceasta să ne gândim numai la păstori, învățători și evangheliști. Este adevărat că aceste trei daruri de har sunt amintite în epistola către Efeseni capitolul 4. Dar trebuie să se țină seama mai întâi că în Efeseni 4 pentru cuvântul „dar” este folosit un alt cuvânt decât cel pentru „daruri de har”. În al doilea rând este important să se țină seama că în Efeseni 4 persoanele însăși sunt considerate „daruri”, pe care Domnul înălțat le-a dat Adunării. Țelul este prezentat în felul următor: „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos”, și anume „până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur” (Efeseni 4.12-13).

Dacă vrem să avem un tablou corect referitor la diversitatea darurilor de har, atunci trebuie să citim Romani 12 și 1 Corinteni 12. Acolo vedem diversitatea darurilor de har în diferite domenii. În ambele locuri Adunarea este văzută ca trup constituit din multe mădulare. Așa cum în corpul nostru omenesc fiecare mădular își are locul lui propriu și funcția lui deosebită, tot așa în trupul (spiritual) al lui Hristos nu este altfel. Ambele texte numesc un număr mare de haruri de dar diferite, enumerarea fiind totdeauna numai spre exemplificare și nu este completă. În Romani 12 de exemplu sunt numite categoric șapte daruri de har: prorocia, slujirea, învățătura, îndemnarea, dăruirea, conducerea, arătarea de îndurare.

Și în zilele noastre sunt misiuni de dar date de Dumnezeu. Ele sunt necesare, pentru ca mărturia creștină să fie dată mai departe și să poată rămâne păstrată. Dacă privim în context diferitele locuri din Scriptură, în care este vorba de daruri de har (în mod deosebit Romani 12 și 1 Corinteni 12), atunci am putea rezuma învățătura cu privire la această temă în felul următor:

1. Originea unui dar de har este întotdeauna Dumnezeu. De aceea nu este un dar de har omenesc ci un dar de har al lui Dumnezeu (2 Timotei 1.6).
2. Dătătorul este Domnul glorificat în cer. El poartă de grijă din cer ca pentru fiecare misiune să fie prezent darul de har necesar (Efeseni 4.8).
3. Puterea pentru exercitarea darului de har este Duhul Sfânt. Fără puterea Sa nu este posibil să se practice corect un dar de har (Romani 15.19).
4. Darurile de har sunt practicate sub călăuzirea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt dă nu numai puterea pentru practicarea unui dar de har, ci El ne călăuzește în practicarea lui efectivă (1 Corinteni 12.11).
5. Sunt diferite daruri de har, pe care Domnul le dă. Nimeni nu poate afirma că el posedă toate darurile de har. Urmarea este, că noi avem nevoie unul de altul (1 Corinteni 12.4,21).
6. Nu este nimeni în poporul lui Dumnezeu care să nu fi primit un dar de har. Din aceasta rezultă, că fiecare este folosit la locul lui (1 Petru 4.10).
7. Posedarea unui dar de har este pe de o parte o binecuvântare mare. Pe de altă parte atrage cu sine responsabilitatea de a-l folosi corect și potrivit pentru folosul altora și să fie practicat spre onoarea Domnului (1 Petru 4.10).

Înflăcărarea darului de har

Timotei este acum solicitat să înflăcăreze darul de har, care era în el. Cuvântul „a înflăcăra” este folosit în Noul Testament numai în acest loc. Tabloul este ușor de înțeles: este vorba de un foc, care este din nou aprins, când este pe punctul de a se stinge. Jarul trebuie reaprins, respectiv focul trebuie menținut să ardă. Forma de timp folosită arată că nu este vorba de o acțiune făcută numai o singură dată, ci este o acțiune permanentă. De aceea această indicație a lui Pavel o înțelegem ca fiind mai mult preventivă decât corectivă. Darurile sunt activate prin folosirea permanentă, respectiv sunt păstrate active. Dacă nu sunt folosite, ele nu se pierd, dar își pierd efectul.

În 1 Timotei 4.14 Pavel a dat deja o indicație asemănătoare. Acolo Timotei este solicitat să nu neglijeze darul de har. Un dar de har este neglijat atunci când nu este folosit activ. Aici Pavel se exprimă în sens pozitiv: el trebuia să înflăcăreze darul de har. În situația concretă, în care el se afla, Timotei avea nevoie de acest îndemn. Pe de o parte Timotei era probabil caracterizat de o reținere și smerenie naturală. Aceste însușiri în sine însuși pozitive îl puteau împiedica să practice cu curaj și elan darul său de har. La aceasta se adăugau împrejurările exterioare, care nu erau așa de simple. Printre credincioși era cu siguranță cunoscut că el era credincios față de Pavel. Drept urmare, ca prieten al lui Pavel el putea fi privit critic. În lucrarea sa de evanghelist el putea ușor să-și piardă curajul, deoarece era periculos să te așezi public de partea creștinilor.

„Pentru că Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere și de dragoste și de chibzuință.” (versetul 7)

Duhul de putere, de dragoste și de chibzuință

Pavel nu mai vorbește numai despre Timotei, ci se include și pe sine însuși. „Dumnezeu nu ne-a dat (*nouă*) un duh de frică.” Aceasta este valabil pentru fiecare care a primit un dar de har. Dacă Dumnezeu dă un dar de har, atunci fără îndoială El dă totodată și capacitatea de a-l practica.

Se pune întrebarea, dacă prin cuvântul „duh” este vorba de Duhul Sfânt sau de duhul omului. Cuvântul grecesc folosit pentru „duh” se folosește atât pentru Duhul Sfânt, cât și pentru duhul omului. Aici este folosit fără articol, ceea ce poate fi un indiciu, că nu este vorba de Duhul Sfânt, ci de duhul omului, mai exact spus, de atitudinea duhului creștinului, care desigur la rândul ei ia naștere numai prin acțiunea Duhului Sfânt. Drept urmare o despărțire între acestea nu este așa ușoară.

Frica înseamnă lașitate. Este opusul fermității și bărbăției. Timotei avea nevoie de fermitate spirituală, ca să predice Evanghelia într-un timp greu și să fie chezaș pentru adevăr. Același lucru este valabil și pentru noi astăzi. Însă sursele de ajutor sunt prezente. Dumnezeu ne-a dat un duh de putere și de dragoste și de chibzuință. Acestea nu sunt calități naturale ale omului, ci sunt o atitudine lăuntrică, pe care El a creat-o în noi prin Duhul Său.

- *Putere*: Am văzut că Dumnezeu nu dă numai darul de har, ci El dă totodată și puterea necesară pentru exercitarea lui. Noi avem nevoie atât de putere morală, cât și mai ales de putere spirituală. Acestea le putem primi numai dacă acceptăm slăbiciunea noastră proprie. Pavel însuși a experimentat aceasta. Lui i s-a spus, că puterea Domnului se desăvârșește în slăbiciune. După ce Pavel a învățat aceasta, el însuși spune: „Când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Corinteni 12.10). Puterea, pe care noi o avem, nu este puterea noastră proprie. Este puterea Duhului Sfânt (compară cu Faptele Apostolilor 1.8).
- *Dragoste*: Dragostea trebuie să fie motivul exercitării oricărui dar de har. Este în primul rând dragostea pentru Dumnezeu, Dătătorul tuturor darurilor. În al doilea rând este dragostea pentru frații noștri și pentru surorile noastre, și în afară de aceasta dragostea pentru toți oamenii. Trebuie să fie dragostea lui Hristos cea care ne constrânge. Să ai numai putere, aceasta poate fi exercitată cu egoism și lipsită de sentimente. De aceea este neapărat necesară și dragostea.
- *Chibzuința*: Chibzuința înseamnă „stăpânirea de sine”, „luciditate”, „gândire sănătoasă”. La putere și dragoste se adaugă această însușire. Puterea și dragostea singure îl pot face pe un slujitor să fie cu entuziasm și lipsit de luciditate. Chibzuința folosește mintea, pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Nici un creștin nu este solicitat să decupleze mintea. Este adevărat, noi nu trebuie să ne *sprijinim* pe mintea noastră, dar s-o folosim. Noi trebuie să devenim maturi (desăvârșiți) la minte (1 Corinteni 14.20). Este remarcabil cât de des se vorbește în cartea Proverbe despre minte. Este iarăși harul, care ne învață la cumpătare (Tit 2.12).

Din acest verset se poate face o paralelă cu 1 Corinteni capitolele 12 la 14. În aceste trei capitole este tratată detaliat tema darurilor de har spirituale. În capitolul 12 este vorba de duhul

puterii, aceasta înseamnă, de puterea în care se exercită darurile. Capitolul 13 vorbește despre dragoste, adevăratul motiv. Capitolul 14 ne arată duhul chibzuinței, care nu are voie să lipsească în exercitarea darurilor de har.

„Deci nu te rușina de mărturia Domnului nostru, nici de mine, întemnițatul Său, ci suferă răul împreună cu Evanghelia, potrivit puterii lui Dumnezeu.” (versetul 8)

Nu te rușina

Pe baza mediului său înconjurător, Timotei era într-un anumit pericol să se rușineze. Forma de timp a verbului folosită arată clar că este vorba de o atenționare preventivă. Nu este nici un motiv să se presupună că Timotei s-a rușinat deja. Probabil el stătea într-un anumit pericol, pe care Pavel voia să-l prevină. De aceea în versetul 7 el a vorbit despre duhul puterii, dragostei și chibzuinței. Pericolul amintit este valabil și pentru noi. În timpuri de binecuvântare nu ne cade așa de greu să fim puternici și să ne declarăm de partea Domnului. Dar dacă vântul ne bate împotriva și dacă de exemplu suntem singuri într-un mediu necredincios, repede s-ar putea ca totul să devină altfel.

Pavel numește două motive posibile pentru rușinare: în primul rând mărturia Domnului și în al doilea rând, el însuși, întemnițatul Domnului.

„Mărturia Domnului” poate fi înțeleasă în două feluri: pe de o parte poate fi vorba de mărturia pe care ne-a dat-o Domnul. Apoi este învățătura creștină, bunul credinței, pe care noi o predicăm și o dăm mai departe. Faptul că aici este legată cu Evanghelia, arată că este vorba concret de mesajul mântuirii în Hristos încredințat. Pe de altă parte ne putem gândi la mărturia pe care noi o dăm *de la* Domnul nostru și *despre* El. Ambele aspecte sunt de fapt de nedespărțit. Atât Evanghelia harului cât și adevărul credinței creștine sunt legate de nedespărțit de Persoana Domnului nostru.

Pavel era un întemnițat în Roma. Cu toate acestea el nu se denumește aici așa - așa cum face și în alte locuri. El se numește un întemnițat al Domnului. Să se declare de partea acestui întemnițat, putea să aibă urmări neplăcute pentru Timotei. Pe de o parte toți credincioșii, care erau în Asia, s-au îndepărtat de Pavel, apoi el însuși era un întemnițat în Roma din cauza credinței sale.

Pavel însuși era un model pentru Timotei. În Romani 1.16 el scrie că el nu se rușinează de Evanghelia. În versetul 12 al capitolului nostru el repetă această afirmație. Onisifor era de asemenea un exemplu pozitiv (capitolul 1.16) și în capitolul 2.15 i se spune lui Timotei ca el să se străduiască să se prezinte ca un lucrător încercat și găsit bun de Dumnezeu, care nu are de ce să se rușineze.

Sufere răul

Timotei este apoi solicitat să sufere împreună cu Evanghelia. Contrastul este remarcabil. Să nu se rușineze este pus față în față cu „sufere răul”. Pavel vorbește de trei ori despre aceasta în această epistolă. În capitolul 2.3 Timotei, ca un bun ostaș al lui Hristos, este solicitat să ia parte la suferință. În capitolul 4.5 se spune: „sufere răul, fă lucrare de evanghelist, împlinește-ți deplin slujba.”

Noi toți luăm parte cu plăcere la binecuvântarea pe care o dă Evanghelia – și să facem aceasta. Domnul nostru așteaptă totodată ca noi să fim gata să suferim împreună cu Evanghelia. Să luptăm în Evanghelie, aceasta poate aduce cu sine durere și neplăceri. De altfel în Evanghelie nu este vorba în primul rând de succes exterior. Nu ne putem aștepta ca oamenii să fie entuziasmați și de acord cu noi. Noi suntem mulțumitori dacă Dumnezeu ne lasă să vedem roada muncii noastre; dar nu acesta este gândul principal. Privită din afară viața lui Pavel nu era nicidecum încununată de succese durabile. El era în temniță, și aceia, pe care el i-a condus la Domnul, s-au îndepărtat de el. Casa lui Dumnezeu a devenit o casă mare, în care se aflau adepți adevărați și falși. Era aceasta dovada pentru o lucrare cu succes? Superficial privit, nu.

Noi nu ne uităm în primul rând la rezultate. Noi vrem să ținem cu tărie ce ne-a dat Domnul și nu vrem să renunțăm la predicare. Rezultatele nu le vedem pe pământ, ci în cer. Acolo vom vedea că orice lucrare a lui Dumnezeu a fost cu succes. Aici pe pământ s-ar putea chiar ca noi să avem parte de mâhniri.

Este evident că pentru aceasta avem de asemenea nevoie de putere. Această putere ne stă efectiv la dispoziție. Noi suferim cu Evanghelia (sau pentru Evanghelie). Noi o facem „potrivit puterii lui Dumnezeu”.

„El ne-a mântuit și ne-a chemat cu o chemare sfântă, nu potrivit faptelor noastre, ci potrivit propriului său plan și harului care ne-a fost dat în Hristos Isus mai înainte de timpurile veacurilor.” (versetul 9)

O intercalare

Înainte ca Pavel în versetul 12 să vorbească mai departe despre tema rușine și suferință, în versetele 9-11 dă o privire de ansamblu scurtă referitoare la faptele minunate care stau în legătură cu această Evanghelie. Ai aproape impresia că el vrea să-i amintească lui Timotei că răul din exterior este numai un fenomen secundar posibil al acestei Evanghelii. Pentru credinciosul însuși în Evanghelie se deschide o plinătate uriașă de frumuseți lăuntrice și binecuvântări la care Pavel aici face aluzie în cuvinte foarte puține.

Dacă noi căutăm o dovadă despre puterea lui Dumnezeu, atunci noi o găsim revelată și prezentată în Evanghelie. Marea temă a Evangheliei este tocmai mântuirea (salvarea) lui Dumnezeu. Dumnezeu este Dumnezeu-Mântuitorul, care vrea să salveze pe toți. Cu aceasta începe Pavel aici. Face apoi o boltă, care se întinde din veșnicia dinainte de timp („mai înainte de timpurile veacurilor”) și până în prezent („iar acum ne-a fost făcută cunoscut”) și în cele din urmă ajunge chiar până în viitor („ziua aceea” în versetul 12).

Mântuit și chemat

În primul rând Dumnezeu ne-a mântuit și în al doilea rând ne-a chemat. Mântuirea și chemarea sunt două binecuvântări pe care noi într-adevăr le diferențiem, dar nu le putem despărți una de alta.

- Mântuirea este mai mult decât iertarea păcatelor – oricât de mare și uriașă este aceasta în sine însuși. Când poporul Israel stătea sub protecția sângelui mielului pascal, ei au fost cruțați de *judcata* care a lovit pe egipteni. Însă prin aceasta ei nu erau încă salvați din

domeniul autorității lui faraon. Aceasta a avut loc abia atunci când ei stăteau de partea cealaltă a țărmlui Mării Roșii și cântau cântarea eliberării. Eliberarea de pedeapsă și judecată este o latură a Evangheliei. Salvarea din domeniul autorității lui satan și eliberarea din constrângerea de a trebui să păcătuiești, este o altă latură. Ambele le posedăm prin lucrarea Domnului Isus la cruce. Aceasta o lămurește foarte clar epistola către Romani în partea ei doctrinară (capitolele 1 – 8).

Când este vorba de mântuire, deseori ne este arătat, *de la ce* am fost salvați și unde am ajuns. Noi am fost salvați de sub autoritatea întunericului (Coloseni 1.13). Noi vom fi salvați de mânia viitoare (1 Tesaloniceni 1.10). Noi am fost salvați din mâna dușmanilor noștri (Luca 1.74). Noi am fost salvați din generația rea și sucită (Faptele Apostolilor 2.40). Cu mare mulțumire privim înapoi, căci știm în ce pericol noi toți stăteam.

- Dumnezeu nu numai ne-a salvat. El ne-a și chemat – și anume cu o chemare sfântă. Dacă salvarea ne îndreaptă mai degrabă privirea în urmă, gândind la chemarea noastră privirea se îndreaptă spre înainte. Când este vorba de chemare, ni se arată în unele locuri din Scriptură *la ce* am fost chemați noi. Noi am fost chemați la lumina Sa minunată (1 Petru 2.9). Am fost chemați să primim binecuvântare (1 Petru 3.9). Am fost chemați la libertate (Galateni 5.3). Am fost chemați la slavă (1 Petru 5.10; 2 Tesaloniceni 2.14). Am fost chemați la viața veșnică (1 Timotei 6.12). Când este vorba de dimensiunea chemării noastre, atunci învățăm din epistola către Efeseni 1, că noi am fost chemați să devenim copii și fii ai lui Dumnezeu. Toate acestea sunt date ca să încurajeze pe slujitorul lui Dumnezeu în timpuri grele. Drept urmare există de asemenea o chemare pentru timpul de acum. În Faptele Apostolilor 13.2 citim categoric că Barnaba și Pavel au fost chemați de Duhul Sfânt pentru o lucrare deosebită. Este foarte posibil ca Pavel să fi avut înaintea ochilor acest gând și a legat chemarea cu darul de har al lui Timotei și cu mărturia Domnului nostru, despre care el a vorbit mai înainte.

Pe lângă aceasta încă ceva devine clar: Pavel amintește de faptul că noi am fost chemați cu (sau spre) o chemare sfântă. *Originea* chemării noastre este cerească (Evrei 3.1). *Țelul* chemării lui Dumnezeu este „spre în sus” (Filipeni 3.14). Caracterul – și aceasta avem aici înaintea noastră – este „sfânt” (compară cu 1 Petru 1.15; 1 Tesaloniceni 4.7). Noi am fost chemați la sfințenie. Sfânt înseamnă nu numai că noi suntem despărțiți de lume, ci înseamnă că Dumnezeu vrea să ne aibă pentru Sine. De la început Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric (Geneza 1.3). Lui Timotei i se amintește aceasta aici, deoarece mulți din contemporanii lui nu s-au dovedit demni de această chemare.

Nu prin fapte

Salvarea și chemarea nu sunt din noi. Noi nu am putut și nu putem contribui cu nimic. Epistolele către Romani, Galateni și Efeseni arată foarte clar aceasta (compară de exemplu cu Romani 3.20; Galateni 2.16; Efeseni 2.9). Salvarea și chemarea nu sunt niciodată o răsplătire pentru faptele noastre. Ele își au izvorul exclusiv în Dumnezeu. Omul necredincios nu poate face nici o lucrare bună. Lucrările lui sunt lucrări moarte. Dumnezeu nu le poate recunoaște.

Cu toate acestea Dumnezeu în harul Său a acționat. Pavel arată acum *intenția* lui Dumnezeu, *motivul* lui Dumnezeu și *calea* lui Dumnezeu, pe care El a mers.

1. *Intenția* lui Dumnezeu: Noi am fost salvați și chemați potrivit planului Său propriu, aceasta înseamnă că acționarea Sa a fost determinată de planul pe care El l-a întocmit în

veșnicia dinainte de timp. Era planul (intenția, hotărârea) lui Dumnezeu să facă așa. Cu mult înainte de căderea în păcat, Dumnezeu avea în inima Sa gândul să aducă oameni la Sine. Cu privire la poporul Său pământesc Israel, Dumnezeu a întocmit un plan *temporal*. Cu privire la poporul Său ceresc citim despre un plan *veșnic* (Efeseni 3.10-11). Planul însuși este mai mult decât salvarea și chemarea. Noi vom fi – asemenea chipului Fiului Său – ca fii și copii ai lui Dumnezeu în Casa Tatălui (Romani 8.29). Ca acest plan să devină realitate, Dumnezeu a trebuit să ne salveze și să ne cheme. Expresia „potrivit propriului Său plan” arată suveranitatea lui Dumnezeu. Nimeni nu-L putea împiedica să întocmească acest plan și să-l ducă la îndeplinire.

2. *Motivul*: El a acționat în har cu noi. În noi nu era nimic care să-L poată determina pe Dumnezeu să ne salveze și să ne cheme. Era harul Său și îndurarea Sa – revărsarea dragostei Sale. Acest har ne-a fost dat în Hristos Isus mai înainte de timpurile eterne. Aceasta înseamnă că în planul veșnic al lui Dumnezeu, acest har era deja prezent în veșnicia dinainte de timp. Efectiv el a fost revelat în timp în Persoana Domnului Isus. În El s-a arătat harul lui Dumnezeu. Vedem aici că harul merge mult mai departe decât să dea numai un răspuns la problema păcatului. Har exista deja înainte de căderea în păcat – el era necesar, dacă este vorba că planul lui Dumnezeu trebuia împlinit.
3. *Calea lui Dumnezeu*: Este numai o cale spre mântuire. Această cale este Domnul Isus. Mântuirea ne-a fost dată „în (sau: prin) Hristos Isus”. Deja în veșnicia dinainte de timp era stabilit că acest har numai pe această cale ne putea fi dat. Pentru aceasta era necesar ca El să devină Om și să înfăptuiască lucrarea la cruce. De aceea El este și Mielul lui Dumnezeu, care a fost cunoscut înainte de întemeierea lumii (1 Petru 1.20), dar a fost revelat la sfârșitul timpurilor. Aceasta ne conduce direct la versetul 10.

„... iar acum ne-a fost făcut cunoscut prin arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos, care a desființat moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.” (versetul 10)

Arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos și urmările ei

„Arătarea” se referă întotdeauna la ceva care va deveni vizibil, fie că este vorba de un lucru sau de o persoană. În legătură cu Domnul Isus este vorba de faptul că El va fi „revelat” vizibil. Cu excepția acestui loc, „arătarea” se referă în toate celelalte locuri din Noul Testament la arătarea Sa în putere și glorie înainte de întemeierea Împărăției de o mie de ani a păcii (1 Timotei 6.14; 2 Timotei 4.1; 2 Timotei 4.8; Tit 2.13; 2 Tesaloniceni 2.8). Numai aici este altfel. Pavel amintește că harul lui Dumnezeu s-a arătat în Hristos. În El harul s-a arătat „aducând mântuire tuturor oamenilor” (Tit 2.11).

„Iar acum ...” se referă la perioada harului, care a început atunci când Domnul Isus ca Mântuitor a devenit vizibil pe pământ pentru toți oamenii. El apare aici înaintea noastră ca „Mântuitorul Isus Hristos”. Mântuitor înseamnă salvator. Isus este Numele lui ca Om. „Să-I pui Numele Isus” (Matei 1.21). Ca Hristos, El este, după ce a înfăptuit lucrarea, acum înălțat la dreapta lui Dumnezeu și Dumnezeu L-a făcut „Domn și Hristos” (Faptele Apostolilor 2.36).

Moartea și putrezirea sunt urmările căderii în păcat. Ele sunt dovada că păcatul a pătruns la toți oamenii. Dumnezeu a anunțat judecata, înainte ca omul să cadă în păcat. Începând cu căderea în păcat, pe pământul acesta este moarte și putrezire. Legea nu a putut schimba nimic în privința

aceasta, ea făcut însă ca păcatul să devină tot mai clar. Însă apoi a venit Mântuitorul Isus Hristos pe pământul acesta. În El era viața. El a mers de bună voie la moarte. Faptul că moartea este plata păcatului nu era valabil pentru El. El a murit nu ca urmare a păcatelor Sale. El a făcut-o pentru noi. Prin aceasta El a biruit moartea. Moartea nu mai stăpânește peste noi. Ea este „slujitorul” nostru, și nu mai este „stăpânul” nostru. Domnul Isus a nimicit prin moartea Sa pe cel care are puterea morții, acesta este diavolul (Evrei 2.14).

„A nimici” înseamnă să iei puterea și lucrarea. Moartea nu a fost încă înlăturată. Ea există încă. Însă pentru noi ea a fost făcută ineficientă. Moartea este numită „împăratul groazei” (Iov 18.14). Pentru copiii lui Dumnezeu ea și-a pierdut groaza (boldul). Abia în starea veșnică moartea nu va mai fi deloc (Apocalipsa 21.4). Același lucru este valabil și pentru putrezire. Pavel scrie triumfător credincioșilor din Corint: „Dar când putrezirea aceasta se va îmbrăca în neputrezire și ceea ce este muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi împlinit cuvântul scris: „Moartea a fost înghițită de victorie” (1 Corinteni 15.54).

Adus la lumină prin Evanghelie

Noi nu am fi știut nimic de toate acestea, dacă Evanghelia nu ar fi venit la noi. Evanghelie înseamnă „veste bună”. Ea este vestea bună a lui Dumnezeu adusă nouă oamenilor. „Adus la lumină” este mult mai mult decât numai a vedea ceva sau a arăta ceva. Înseamnă că prin Evanghelie aceste lucruri au fost prezentate și revelate în adevăratul lor caracter. „Vestea bună” cuprinde mult mai mult decât „numai” iertarea păcatelor – oricât de mare și uriașă ar fi aceasta în sine însuși. În Vechiul Testament aceasta nu era cunoscută sub forma aceasta. Israel știa ceva de un Salvator. Credincioșii iudei așteptau ca El să vină și să-i elibereze de dușmanii lor. Însă ceea ce acum este revelat prin Evanghelie lor le era total necunoscut.

„Pentru aceasta am fost rânduit eu vestitor și apostol și învățător al națiunilor.” (versetul 11)

O misiune deosebită

Pavel vorbește acum de misiunea sa deosebită. Lui i-a fost încredințată Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu (1 Timotei 1.11). Aici el vorbește de faptul că el a fost hotărât sau pus pentru aceasta. Pavel nu s-a pus singur în această lucrare. El nu a fost „ordinat” de alții pentru aceasta. Gândul unei ordinări prin oameni este complet străin Cuvântului lui Dumnezeu. Nu, Pavel a fost hotărât de Dumnezeu pentru această lucrare. El trebuia să vestească și să răspândească această Evanghelie – și el a făcut-o. El a făcut-o ca vestitor, ca apostol și ca învățător al națiunilor.

- Un *vestitor (herold)* este un predicator sau un crainic al unui mesaj (compară cu 1 Timotei 2.7; 2 Petru 2.5). Un herold împăratec în Imperiul Roman era un strigător public al mesajelor publice. Autoritatea vestitorului nu constă atât de mult în persoana sa, ci în *mesajul* pe care îl aduce. Un herold bun nu va schimba niciodată mesajul stăpânului său. Așa a vestit Pavel mesajul întocmai cum i-a fost încredințat de Stăpânul său. El nu a adăugat nimic la el. El nu a lăsat nimic la o parte din el. El nu a schimbat nimic din el.
- Ca *apostol* (trimis) al lui Hristos Isus prin voia lui Dumnezeu, el a adus mesajul cu *autoritate* divină. El i-a fost revelat, și el l-a dat cu toată intensitatea mai departe.

- Ca *învățător al națiunilor* Pavel a vestit Evanghelia nu numai cu autoritate, ci el a și explicat-o. Mesajul său era destinat nu numai oamenilor din poporul Israel, ci el se adresa tuturor oamenilor. Pavel era apostolul și învățătorul națiunilor (compară cu Romani 11.13; Galateni 2.7). Atunci când a fost chemat i s-a spus clar aceasta (compară cu Faptele Apostolilor 9.15). Până la sfârșitul vieții sale el nu a uitat această misiune.

„Pentru acest motiv și sufăr acestea, dar nu mă rușinez, pentru că știu în cine am crezut; și sunt convins că El poate să păzească ce I-am încredințat pentru ziua aceea.” (versetul 12)

Încrederea credinței lui Pavel

Pavel reia în locul acesta firul întrerupt scurt în versetele 9-11. El se dă pe sine însuși ca exemplu fratelui și prietenului său mai tânăr. Pavel era un înțemnițat în Roma. Cu toate acestea el nu suferea ca un criminal. El nu suferea din cauza comportării lui greșite. El suferea din cauza vestirii Evangheliei, așa cum a fost la prima lui arestare în Roma. Despre aceasta el scrie de mai multe ori. În epistola către Efeseni 3.1 el aduce această arestare în legătură cu vestirea tainei lui Hristos și a Adunării Sale. În Efeseni 6.19-20 el scrie că din cauza tainei Evangheliei era un trimis în cătușă. De la început i s-a spus clar, că el va suferi pentru Numele Domnului (Faptele Apostolilor 9.16). Aceste suferințe erau deja partea lui în timpul vieții sale, dar acum era în temniță și avea moartea înaintea ochilor. La aceasta s-a adăugat, că toți cei din Asia l-au părăsit. Din cauza aceasta Pavel a suferit de asemenea foarte mult. În afară de aceasta era împotrivire față de adevăr (capitolul 2.25) și prigoane din partea oamenilor răi (capitolele 3.11-13; 4.14). Cu toate acestea Pavel nu a devenit lipsit de curaj. El nu s-a rușinat. Nu a căzut în chibzuieli îndoielnice și meditații moarte. Pe de altă parte el nu s-a împotrivit sorții sale. Noi nu găsim la el nici *resemnare*, nici *depresie* și nici *împotrivire*.

Ne întrebăm: Cum se face că Pavel, cu toate că a suferit nespuse de mult, era plin de încredere? Răspunsul îl dă el însuși: „știu în Cine am crezut”. În acest loc nu este vorba în primul rând despre *ce a crezut* Pavel, ci despre *în Cine a crezut*. Desigur, ambele sunt importante. În capitolul 3.14 lui Timotei i se cere: „Dar tu rămâi în cele ce ai învățat și de care ai fost deplin încredințat.” Aici dimpotrivă, nu este vorba în primul rând de doctrină și de adevărul credinței, ci de Persoana care constituie centrul acestui adevăr. Este vorba de Domnul Isus Însuși. Ce exprimă Pavel aici este încredere profundă. Domnul lui nu l-a părăsit niciodată, și cu siguranță nici în viitor nu-l va părăsi. Pavel nu se sprijinea pe misiunea lui și pe slujba lui. Căci atunci probabil ar fi găsit un motiv să descurajeze și să se rușineze. Nu, Pavel și-a pus toată încrederea numai în Domnul.

Pavel „știa” în Cine a crezut. „A ști” și „a cunoaște” sunt aproape unele de altele, dar nu sunt identice. „A cunoaște” înseamnă că prin experiență s-a învățat ceva. „A ști” exprimă dimpotrivă mai mult o convingere lăuntrică. Desigur Pavel a venit la credință la întoarcerea lui la Dumnezeu înaintea Damascului. Aici însă „a crede” este la o formă de timp care indică spre o credință care a venit în trecut și care durează permanent. Pavel spune, cu alte cuvinte: eu am crezut cu rezultatul că credința mea este tare și astăzi.

Convingerea de credință a lui Pavel

Pavel avea nu numai o *încredere* a credinței tare, ci totodată el exprimă și *convingerea* credinței sale. El era convins că Domnul său era puternic să păstreze bunul încredințat Lui de Pavel. Pavel se putea baza pe deplin pe aceasta. Domnul este puternic, aceasta înseamnă că El are putere și este capabil să păzească ce Pavel l-a încredințat. În versetul 7 a fost vorba de puterea pe care Duhul lui Dumnezeu o mijlocește. În versetul 8 Pavel a vorbit de puterea lui Dumnezeu Însuși. Aici se referă la puterea Domnului Isus, care este capabilă să păzească bunul încredințat Lui. A păzi înseamnă a proteja de prădare sau de pierdere. Pavel s-a încrezut în puterea divină, că nimic nu se va pierde.

La ce se referă concret Pavel, când vorbește de bunul încredințat? Formularea se întâlnește de două ori în textul nostru (versetul 12 și versetul 14), și încă o dată în 1 Timotei 6.20. De două ori se vorbește despre un bun, pe care Domnul ni l-a încredințat. O dată – și anume în textul nostru – este un bun pe care Pavel l-a încredințat Domnului. Tradus literal expresia înseamnă „ceva pus jos”. Este ceva care a fost dat unei persoane pentru păstrare, respectiv administrare cu credincioșie.

Este posibil ca Pavel să se gândească la mântuirea despre care a vorbit mai înainte. Mântuirea deplină, care include și trupul credinciosului, este în viitor, așa că Pavel exprimă convingerea că în final el va ajunge la această mântuire. Mult mai probabil este, că noi trebuie să înțelegem această expresie în sens mult mai general, aceasta înseamnă că Pavel exprimă convingerea că tot ce este cu privire la el este în siguranță în mâna Domnului său și nimic nu se va pierde. Pavel a mers pe urma Domnului său, care în toate s-a dat Celui care judecă drept (1 Petru 2.23). Orice s-ar întâmpla cu Pavel, oricum ar evolua împrejurările, chiar dacă frații și surorile lui de credință îl vor părăsi – Pavel a pus totul în mâna Domnului său. Chiar dacă se părea că rezultatele lucrării sale la finalul vieții sale vor dispărea ca nisipul printre degete – el știa că nimic din ceea ce el a făcut pentru Domnul său nu se va pierde. La scaunul de judecată al lui Hristos se vor regăsi spre onoarea Domnului. Domnul le va păzi. Aceasta îi dădea curaj lui Pavel, și aceasta trebuia să motiveze acum pe Timotei.

În ziua aceea

„Ziua aceea” este fără îndoială o referire la arătarea Domnului Isus în putere și glorie și legat de aceasta o referire la scaunul de judecată al lui Hristos. Pavel își îndrepta privirea spre înainte. El nu vorbește aici de venirea Domnului pentru noi – oricât de mult ar fi așteptat-o Pavel -, ci de arătarea Sa pentru instaurarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământul acesta. Este ziua în care lucrarea fiecăruia va fi dată pe față (1 Corinteni 3.13). Este ziua în care El va fi glorificat „în sfinții Săi și să fie privit cu uimire în toți cei care au crezut” (1 Tesaloniceni 1.10). În ziua aceasta totul va fi pus în lumina adevărată, și anume în lumina divină. Atunci totul va fi spre onoarea și glorificarea Domnului.

„Ține strâns modelul cuvintelor sănătoase, pe care le-ai auzit de la mine, în credința și dragostea care este în Hristos Isus.” (versetul 13)

Modelul cuvintelor sănătoase

Urmează o altă solicitare a lui Timotei. El trebuia să țină cu tărie modelul cuvintelor sănătoase. Alternativ s-ar mai putea traduce: „Păstrează o formă (un model) al cuvintelor sănătoase”. Cuvintele sănătoase le putem pune în legătură cu „mărturia Domnului nostru”, despre care Pavel a vorbit în versetul 8. Această mărturie este în sine însuși sănătoasă, și ea conduce la o stare spirituală sănătoasă. Timotei a auzit și a învățat multe de la Pavel în timpul călătoriilor comune. La acestea el trebuia să țină necondiționat cu tărie și să nu cedeze. În capitolul 3.14 Timotei este solicitat încă o dată să rămână în ceea ce a învățat și de care el era pe deplin convins. Pentru noi astăzi solicitarea înseamnă să ținem cu tărie la tot Cuvântul lui Dumnezeu dat nouă. Noi trebuie să nu renunțăm la nimic – nici la învățătură și nici la practică. În Coloseni 1.25 Pavel scrie, că el – în ceea ce privește mărimea și conținutul – a întregit Cuvântul lui Dumnezeu. Este responsabilitatea noastră să păzim acest Cuvânt al lui Dumnezeu întregit, aceasta înseamnă să recunoaștem autoritatea Lui și infailibilitatea Sa și să-L practicăm.

Este vorba de modelul cuvintelor sănătoase. Expresia „model” înseamnă aici „schiță”, „șablon” sau „prezentare sintetizată”. J. N. Darby scrie, că el este un rezumat sau o structurare, ca să se poată spune clar și definitiv ce credea Timotei. Crezurile alcătuite de oameni pot fi la locul lor bune și folositoare. Dar nu aceasta îl preocupă pe Pavel aici. Ceea ce valorează este totalitatea adevărului inspirat divin. Despre aceasta va vorbi Pavel pe parcursul epistolei.

Este absolut necesar chiar și în zilele noastre să păstrăm învățătura divină în forma în care ea ne-a fost dată. Aceasta se referă nu numai la adevărul divin în sine, ci și la forma și cuvintele în care el ne-a fost făcut cunoscut în Biblie. Din aceasta devine clar cât de important este să folosim o traducere bună a Bibliei. Traducerile Bibliei în formă liberă nu pot niciodată să ne dea acest „model al cuvintelor sănătoase”. Dimpotrivă, ele prezintă un tablou șters al adevărului și duc ușor în rătăcire.

Noi vom avea numai atunci un model al cuvintelor sănătoase și îl vom păzi, dacă textul unui aliniat din Biblie îl vom interpreta în relația lui cu celelalte texte. Noi trebuie să recunoaștem ce vrea să ne spună Dumnezeu într-un anumit loc, și ce nu vrea să ne spună. Numai așa înțelegem corect interdependențele și liniile mari ale Cuvântului lui Dumnezeu. Nici o parte a Bibliei nu contrazice o altă parte a ei. Totul este într-o armonie reciprocă minunată. De aceea la studiul Bibliei este important să avem în vedere întregul. Altfel există pericolul mare să ne facem un „model” propriu și prin aceasta să pierdem „modelul cuvintelor sănătoase”. Așa de exemplu este fatal, dacă noi nu cunoaștem diferențele dintre poporul lui Dumnezeu în Vechiul Testament (Israel) și poporul lui Dumnezeu în Noul Testament (Adunarea), sau dacă confundăm perioada de timp a Legii cu cea a harului, sau nu diferențiem latura harului lui Dumnezeu de responsabilitatea noastră.

Desigur studiul detaliilor își are locul lui. Însă trebuie să fim atenți să nu pierdem liniile directe. Cineva a comparat odată „modelul cuvintelor sănătoase” cu un pom mare. Pomul are un trunchi gros, are ramuri mai mari și mai mici și lăstari și în final frunze. Dacă vrem să cunoaștem un astfel de pom, atunci ne ocupăm mai întâi cu trunchiul și cu ramurile groase. După aceea ajungem la ramurile mai subțiri și în final la frunze. În felul acesta cunoaștem noi adevărul lui Dumnezeu. Începem cu liniile mari și cu structura Scripturii și apoi ajungem la detalii. A

proceda invers și să începem „cu lăstarii și frunzele”, există riscul să se piardă modelul cuvintelor sănătoase.

În credință și dragoste

Nu fără motiv adaugă Pavel: „... în credința și dragostea care sunt în Hristos Isus”. Există pericolul ca noi să avem modelul cuvintelor sănătoase numai în capul nostru. Minte și memoria sunt fără îndoială daruri ale lui Dumnezeu, dar ele nu sunt totul. Noi nu putem păstra cu tărie modelul cuvintelor sănătoase numai cu intelectul. Dacă facem aceasta, atunci există pericolul să cădem într-o ortodoxie moartă. Modelul cuvintelor sănătoase trebuie mai întâi să-l ținem cu tărie cu inima. De aceea credința și dragostea, care sunt în Hristos Isus, sunt neapărat necesare. Hristos este nu numai subiectul credinței și dragostei, ci El este izvorul lor și originea lor.

„Lucrul bun încredințat ție păstrează-l prin Duhul Sfânt care locuiește în noi.” (versetul 14)

Un lucru bun frumos și încredințat

În versetul 12 este Domnul Cel care păstrează, aceasta înseamnă, protejează de pagube și atacuri. El păstrează ce noi facem pentru El. În privința aceasta El nu dezamăgește. Acum i se cere lui Timotei să păstreze ceva, și anume „lucrul bun încredințat“. Acest lucru bun (adică totalitatea adevărilor descoperite de Dumnezeu din Scriptură și încredințate de Hristos Bisericii) reprezintă mărturia încredințată, adevărurile credinței sau imaginea cuvintelor sănătoase.

În primul rând este un lucru frumos. Cuvântul este tradus deseori prin „bun” sau „demn de cinste”. Ne face să gândim că avem a face cu ceva care este de valoare și folositor. Adevărul credinței este o comoară prețioasă, a cărei valoare nu avem voie s-o subapreciem. El va face totdeauna ceea ce a fost trimis să facă. Sub aspectul responsabilității noastre noi trebuie să păstrăm aceste cuvinte ca pe o comoară prețioasă. Noi nu avem voie să permitem ca acest Cuvânt să fie tras în mizerie prin responsabilitatea noastră.

În al doilea rând este un lucru încredințat. Iuda vorbește în epistola sa despre faptul că credința (lucrul bun, adevărul credinței) a fost dat sfinților o dată pentru totdeauna. (Iuda 3) Originea adevărilor descoperite de Dumnezeu din Scriptură și încredințate de Hristos Bisericii este Dumnezeu. Nu este vorba despre adevăruri ale noastre, ci despre adevărul Său. Acest adevăr ne este încredințat ca să-l păstrăm. Nu ne este permis să răstălmăcim adevărul, să-i adăugăm ceva sau să scoatem ceva din el. Aceasta a fost interzis categoric în Vechiul Testament (Deuteronom 13.1). Este interzis categoric în Noul Testament (Apocalipsa 22.18,19). Noi lăsăm bunul credinței așa cum este el. Paralela la versetul din epistola lui Iuda arată clar că pentru păstrarea bunului credinței presupune că noi suntem gata să luptăm pentru aceasta.

Păstrare prin Duhul Sfânt

„A păstra” se aseamănă cu păstrarea unui obiect de valoare într-un loc sigur. „A încredința” înseamnă „a depune” sau „a da în păstrare”. Cuvântul a fost folosit atunci când o comoară prețioasă a fost încredințată cuiva, ca după un timp la cerere să fie înapoiată proprietarului.

Cuvântul s-a folosit de asemenea ca să descrie misiunea unui paznic. Un paznic nu are voie să doarmă, ci trebuie să rămână treaz și să vegheze. Deci păstrarea include neapărat veghere. Una nu poate fi despărțită de cealaltă. Ambele merg împreună. Există învățatură falsă și învățatură rătăcitoare. În privința aceasta trebuie să fim veghetori sub orice formă. Învățătura rătăcitoare poate părea bună și inteligentă, așa că în orice caz noi trebuie să rămânem aproape de Cuvântul lui Dumnezeu, ca să putem recunoaște rătăcirea.

Cum putem noi păstra acest bun în așa fel ca să nu fie numai o ținere cu tărie a adevărului, ceea ce ar duce la o ortodoxie moartă? Trebuie să ne fie clar că forma singură nu este suficientă. O formă de evlavie au mulți oameni care se numesc creștini. Aceasta singură nu ține adevărul să fie viu. O formă exterioară poate conduce la credințe bine formulate. Dar aceasta singură nu ne ajută mai departe. Numai prin Duhul Sfânt adevărul primește puterea lăuntrică. De aceea Pavel spune la sfârșitul versetului: „... prin Duhul Sfânt care locuiește în noi”.

Este unul din adevărurile fundamentale ale perioadei creștine, că Duhul Sfânt locuiește atât în Adunare cât și în fiecare credincios în parte. Când este vorba de noi, învățăm, că Duhul Sfânt

- Ne pecetluiește, în ceea ce privește mântuirea noastră (Efeseni 1.13; 4.30),
- Este arvuna, când este vorba de moștenirea pe care o vom primi cu Hristos (Efeseni 1.14),
- Este unguerea noastră, când este vorba de cunoașterea lucrurilor care sunt de la Dumnezeu (1 Ioan 2.20,27).

Deci Duhul Sfânt ne-a fost dat, pe lângă altele, pentru ca noi să păstrăm bunul credinței. Bunul nostru este în deplină siguranță la Dumnezeu, deoarece El îl păstrează. Bunul Său la noi este de asemenea atunci în siguranță, dacă dăm loc Duhului Sfânt în noi și nu împiedicăm lucrarea Sa.

La începutul capitolului 2 găsim că noi trebuie nu numai să păzim bunul credinței, ci trebuie să-l dăm la generația următoare. Citim acolo că Timotei trebuie să încredințeze bunul credinței la bărbați de încredere, care la rândul lor sunt capabili să învețe pe alții (2 Timotei 2.2). Cuvântul folosit acolo pentru „a încredința” are aceeași rădăcină ca în versetul nostru. Ce ne-a fost „încredințat” trebuie la rândul nostru să „încredințăm” generației următoare.

Însă înainte ca Pavel să continue această idee, în versetele următoare se adresează oamenilor care au jucat un rol în viața sa. În versetul 15 vorbește despre aceia care erau în Asia. Această amintire l-a întristat foarte mult. În versetele 16-18 are înaintea ochilor pe Onisifor. Aducerea aminte de el i-a dat curaj.

„Știi aceasta, că toți care sunt în Asia, între care sunt Figel și Ermogen, s-au întors de la mine.” (versetul 15)

Toți cei care sunt în Asia

Pavel îi amintește lui Timotei de ceva, care nu-i era necunoscut lui Timotei. Toți cei care erau în Asia s-au îndepărtat de Pavel. Asia din timpul acela nu este continentul denumit de noi astăzi. Asia din timpul acela era provincia romană din vestul Asiei Mici, Turcia de astăzi. Cetăți cum ar fi Efes și Colose erau situate în această provincie. Regăsim aceste ținuturi în Apocalipsa 2 și 3, unde Ioan sub însărcinarea Domnului scrie celor șapte Adunări situate în Asia. În Faptele Apostolilor 19,10 citim că toți cei care erau în Asia, timp de doi ani au auzit Cuvântul Domnului.

Recunoaștem în aceasta (și din alte locuri) cât de intens a lucrat Pavel tocmai în aceste ținuturi. Epistolele către Efeseni și Coloseni ne arată clar cât de strâns legat era Pavel cu frații și surorile de acolo. Ele arată de asemenea, că credincioșii de acolo erau într-o stare spirituală bună. Aceasta era valabil în mod deosebit pentru credincioșii din Efes. Cu atât mai mult trebuie să-l fi durut pe Pavel, că tocmai credincioșii de acolo s-au îndepărtat de el. Regresul și decăderea au pătruns. Atenționarea indirectă de la sfârșitul epistolei către Efeseni, să iubească pe Domnul Isus în neputrezire (Efeseni 6,24), era evident nebăgată în seamă. În Apocalipsa 2.4 se reproșează aceluiași credincios, că ei și-au părăsit dragostea dintâi.

Credincioșii din Asia l-au părăsit pe Pavel. Aceasta nu înseamnă neapărat că ei au renunțat la credința creștină sau la mărturisirea creștină. Poate însemna două lucruri:

- a) Este posibil ca Pavel să fi devenit pentru acești credincioși prea dogmatic sau extrem. Probabil ei căutau o cale plăcută pentru omul firesc și astfel se bucurau de o aprobare mai largă. Din această cauză au renunțat în practică la slujba și învățătura lui Pavel. Scrisoarea deschisă adresată adunării din Efes lasă să se recunoască aceasta. Istoria bisericii arată cum au mers lucrurile în continuare. Adevărul referitor la existența unui singur trup, pe de o parte, și cel referitor la venirea Domnului, pe de altă parte, s-a pierdut repede.
- b) În afară de aceasta este posibil ca credincioșii din Asia să se fi distanțat de Pavel, deoarece devenise periculos să te declari de partea unui om, care era un captiv al cezarului de la Roma și care era judecat. Probabil de aceea s-au distanțat, ca să se „apere” pe ei înșiși.

În orice caz afirmația arată clar că credincioșii din Asia nu erau într-o stare spirituală bună. Devine de asemenea clar, cât de mult trebuie să fi suferit Pavel din cauza aceasta.

Sunt numite două nume. Ne putem gândi, de ce Pavel le numește. Este posibil să fi fost doi bărbați, la care Timotei să nu se fi așteptat. S-ar putea să fi fost bărbați cu vază între frați. Orice ar fi fost, pentru noi rămâne întrebarea dacă și numele nostru ar fi numit, dacă am fi trăit atunci în Asia.

Pentru noi rezultă o a doua aplicare practică a acestui verset. Nimeni dintre noi astăzi nu se poate „îndepărta” de Pavel, în adevăratul sens al cuvântului. Pavel nu mai trăiește. Dar totuși ce noi putem face este că renunțăm la învățăturile clare date de el. Tocmai aceasta a avut loc foarte des în creștinătate. Aceasta este valabil în mod deosebit cu privire la chemarea cerească a credincioșilor și la adevărul referitor la un singur trup, prezentate de Pavel. Vrem să ne întrebăm, cum stăm noi față de acest adevăr prezentat de Pavel. Are el realmente influență asupra vieții noastre?

„Domnul să dea îndurare casei lui Onisifor, pentru că deseori m-a înviorat și nu i-a fost deloc rușine de lanțul meu; ci, fiind în Roma, m-a căutat stăruitor și m-a găsit; - Domnul să-i dea să găsească îndurare de la Domnul în ziua aceea – și tu știi mai bine decât alții cât de mult a slujit el în Efes.” (versetele 16-18)

Casa lui Onisifor

Despre Onisifor nu știm prea multe. Evident avea alt caracter decât al persoanelor numite în versetul 15. El pare să fi fost o excepție între credincioșii din Asia. El nu s-a rușinat. El s-a

ostenit să caute pe Pavel în marea cetate Roma și să-l găsească. Într-o cetate ca Roma, acest lucru nu era nici ușor și nici lipsit de pericole. În afară de aceasta, Onisifor nu numai l-a căutat pe Pavel, ci el l-a căutat „stăruitor”. Stăruința lui este un exemplu pentru noi.

Atât aici, cât și mai târziu în capitolul 4.19, Pavel amintește casa lui. Evident era căsătorit și avea copii. În versetul nostru se vorbește despre slujba lui. Aceasta lasă să se întrevadă, că el era un diacon, care a slujit între credincioși în sens general. Probabil în ochii oamenilor această slujbă nu avea valoare prea mare. Pavel însă îl privea cu ochii Domnului. El amintește categoric, că Onisifor a lucrat mult în Efes. Lucrul acesta nu îi era necunoscut lui Timotei.

Îndurare

Pavel dorea îndurare acestui slujitor credincios și casei sale. Îndurare înseamnă compasiune în situații dificile. Deja în Vechiul Testament Dumnezeu era cunoscut ca Dumnezeu îndurător. Noi Îl cunoaștem ca Dumnezeu bogat în îndurare. Îndurarea Sa ne stă la dispoziție. În Matei 5.7 Domnul Isus leagă îndurarea primită cu îndurarea dată. Ca să zicem așa, ea este un răspuns al lui Dumnezeu la îndurarea noastră proprie: „Ferice de cei milostivi, căci ei vor găsi milă”. Această fericire o dorește Pavel aici pentru Onisifor. El s-a arătat milostiv față de Pavel și la rândul lui să aibă parte de milă.

Din nou este vorba – ca în versetul 12 – despre „ziua aceea”. Este ziua tronului de judecată al lui Hristos, deci ziua aceea când totul va fi pus în lumina divină. De îndurare (și har) avem nevoie nu numai cu privire la timpul trecut și prezent, ci și cu privire la ziua aceea, care este în viitor. Petru vorbește de faptul că noi trebuie să nădăjduim deplin în harul care ne va fi adus la arătarea lui Isus Hristos (1 Petru 1.13). Apostolul Iuda vorbește despre îndurare. El scrie: „Păstrați-vă în dragostea lui Dumnezeu, așteptând îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața eternă” (Iuda 21).

Pentru noi este valabil, că la sfârșit va fi un triumf al harului dumnezeiesc și al îndurării dumnezeiești. Când vom sta odată înaintea scaunului de judecată al lui Hristos și vom primi plată, atunci aceasta nu va fi meritul nostru. Aici nu este vorba de mântuirea veșnică, care desigur de asemenea este un rezultat al harului Său, ci de slujbă. Slujba noastră va fi răsplătită odată. Fiecare primește recunoștința, și cu toate acestea totul va fi spre onoarea Domnului.

Capitolul 2: Casa mare

Capitolul 2 este nucleul întregii epistole. Pe de o parte el ne arată ruina și decăderea din interiorul mărturisirii creștine. Evoluția schițată de Pavel începuse deja să aibă loc în timpul vieții sale. Este remarcabil că Timotei în momentul când a primit scrisoarea se afla în Efes. Epistola către Efeseni ne arată starea bună în care se afla adunarea cu câțiva ani mai înainte. Dar deja în cartea Faptele Apostolilor capitolul 20 Pavel a atenționat pe bătrânii acestei adunări cu privire la pericolele dinăuntru și din afară (Faptele Apostolilor 20.29,30). Această evoluție negativă începuse deja.

Dacă în prima sa scrisoare Pavel vorbea încă despre „Casa lui Dumnezeu” și de comportarea în ea (1 Timotei 3.15), în acest capitol el vorbește numai despre „o casă mare”. Prin aceasta este vorba de creștinătatea în care se găsesc mărturisitori adevărați și mărturisitori falși.

Dar Pavel nu rămâne la aceasta. El arată pe ce drum trebuie să meargă mărturisitorii adevărați (creștinii născuți din nou) într-un timp de regres și decădere. Acest drum este caracterizat de două lucruri: în primul rând de îndepărtare și despărțire de nedreptate, și în al doilea rând de năzuință comună cu credincioșii care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Nu este nici un moment și nici o situație în viața unui copil al lui Dumnezeu, în care să nu fie o cale pe care noi putem merge spre onoarea Domnului nostru.

Putem face următoarea împărțire a capitolului:

1. Versetele 1-13: Încurajarea pentru lucrare

Pavel prezintă lui Timotei diverse tablouri, ca să-i arate clar ce misiune are el și că el nu trebuie să cedeze în exercitarea ei. Dumnezeu dorește ca și în zilele de decădere Cuvântul Său să fie vestit și să împlinească ceea ce El L-a hotărât să împlinească. Chiar și atunci când sunt împotriviri și suferințe – Domnul rămâne credincios.

2. Versetele 14-21: Casa mare

Pavel arată ce influențe dăunătoare s-au răspândit în interiorul mărturisirii creștine. Creștinismul este comparat cu o casă mare în care se află diferite vase, în funcție de însușirea și utilitatea lor. Solicitarea este adresată la fiecare să se curețe de vasele de necinste, ca în felul acesta să devină un vas de cinste.

3. Versetele 22-26: Drumul credinciosului

Un creștin, care trăiește spre onoarea Domnului său, este caracterizat prin aceea că el renunță la anumite lucruri, însă în același timp practică activ alte lucruri. Acest drum nu duce la izolare, ci este un drum pe care noi mergem fericiți împreună cu alții. În același timp avem ochi deschiși pentru alții, cărora probabil le putem fi de ajutor, așa că ei regăsesc drumul înapoi spre Dumnezeu.

„Tu deci, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus.” (versetul 1)

Tu deci

Pavel se adresează deci direct lui Timotei. La sfârșitul capitolului 1 Pavel s-a referit la diferite persoane care s-au depărtat de el. Aceasta a fost o durere mare pentru el. Ele nu s-au depărtat de Domnul, dar s-au depărtat de slujitorul Lui. Prin aceasta au dovedit o stare spirituală slabă.

În contrast cu aceștia Pavel amintește un om cu numele Onisifor, care s-a comportat altfel. El nu s-a rușinat de lanțurile lui Pavel, ci a căutat cu stăruință pe întemnițatul din Roma. El a dovedit o stare spirituală bună. Forma de adresare personală a lui Pavel, „tu deci”, arată clar că Timotei trebuia să facă la fel ca Onisifor. Această adresare personală o găsim mereu în această epistolă.

Învățăm că Domnul ni se adresează personal tocmai în timpuri grele. Nu este vorba de alții, ci de fiecare persoană în parte. Sunt eu gata să merg pe calea pe care Domnul a prevăzut-o pentru

mine? Este frumos când Domnul pune și pe alții alături de noi – și cu siguranță El o va face -, dar responsabilitatea este și rămâne una personală. Domnul a spus lui Petru: „Tu urmează-Mă” (Ioan 21.22).

Copilul meu

Pavel nu se adresează lui Timotei ca fiu al său, ci ca unui copil al său. Prin aceasta se exprimă relația personală a acestor doi slujitori ai lui Dumnezeu. Timotei era nu numai „copilul” său, ci el era „adevăratul său” copil (1 Timotei 1.1) și „preaiubitul său copil” (2 Timotei 1.1). Expresia „copil” se referă la relația care exista. Între Pavel și Timotei exista nu numai o înrudire spirituală, ci o relație foarte strânsă. Pavel îl iubea, și Timotei iubea pe Pavel. Nu a fost nici un alt conlucrător al lui Pavel care să fie așa de apropiat de el, cum era Timotei.

Este o binecuvântare când în poporul lui Dumnezeu sunt relații strânse și bune între frații și surorile în vârstă și cei tineri. Este o binecuvântare când sunt tați (și mame) spirituali, care în dragoste se preocupă de copiii lor spirituali. Este o binecuvântare când există această legătură de încredere și de dragoste, care nici în zile grele nu se rupe.

Întărește-te

Lui Timotei i s-a cerut să se întărească în harul care este în Hristos Isus. Prin firea lui el putea să fie mai degrabă un om temător. De aceea el avea nevoie în mod deosebit de acest îndemn. Pavel îl iubea ca pe copilul său, dar cu toate acestea el adaugă această cerere clară, care este rostită în formă de poruncă. În capitolul 1 el i-a spus deja să înflăcăreze darul de har care i-a fost dat (capitolul 1.6). Pentru aceasta avea nevoie de putere – și anume nu numai o singură dată, ci permanent. El trebuia să rămână permanent cuplat la izvorul de putere. S-ar mai putea traduce și astfel: „întărește-te permanent”, sau: „rămâi în legătură cu puterea”.

Noi toți avem nevoie de această putere, și anume foarte personal. Puterea este opusul slăbiciunii. Noi ne plângem deseori că trăim în zilele puterii mici, în zile ale slăbiciunii. Aceasta este adevărat. Dar nu este nici o scuză pentru a nu fi tare în harul care este în Hristos Isus. Dacă noi – fiecare personal – în timpuri grele vrem să mergem pe un drum spre glorificarea Domnului, atunci tocmai în zilele de decădere avem nevoie de putere. Cine vrea să înoate împotriva curentului – și tocmai aceasta ar trebui noi să facem – o poate face numai în puterea venită de sus.

Noi trebuie să recunoaștem că deseori ne lipsește această putere. Care este cauza? Motivele pot fi multiple. Însă totdeauna cauza este la noi, și niciodată la Domnul nostru. Probabil ne simțim epuizați, frustrați și descurajați. Probabil obstacolele stau înaintea noastră ca munții de netrecut. Probabil ne risipim energia pentru alte lucruri și lucruri nefolositoare. Dumnezeu știe aceasta. De aceea găsim în Biblie – atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament – mereu această solicitare de a ne întări. În diferite locuri bărbați ai lui Dumnezeu sunt solicitați la aceasta. Un exemplu deosebit este Daniel, căruia de două ori i se spune aceasta: „Nu te teme, om preaiubit; pace ție, fii tare, da, fii tare!” Rezultatul nu s-a lăsat așteptat: „Și pe când vorbea cu mine, am fost întărit și am zis: Să vorbească domnul meu, pentru că m-ai întărit” (Daniel 10.19).

Izvorul puterii noastre

Noi nu suntem tari în noi înșine, în ceea ce putem noi, în inteligența noastră, înțelepciunea noastră sau experiența noastră. Nici mulțimea persoanelor, care sunt de partea noastră, sau prezența fraților dotați și cu experiență nu ne dă putere. Nici măcar viața veșnică din noi și nici natura nouă dăruită nouă nu înseamnă putere în sine însuși. Nu, puterea noastră este puterea Duhului, pe care o găsim numai în Domnul nostru. Dacă ne încredem în noi înșine, nu vom primi nici o putere. Numai când ne sprijinim pe Domnul avem putere. Ea constă în relația personală strânsă și practică cu El. Pavel vorbește despre harul care este în Hristos Isus.

Pavel însuși a experimentat aceasta. Într-un ceas greu el a auzit cuvintele Domnului său: „Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune” (2 Corinteni 12.9). Pavel a învățat aceasta, căci el scrie în continuare: „deoarece, când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Corinteni 12.10). Aceasta sună paradoxal, dar este adevărat și trebuie învățat. Harul, despre care este vorba aici, nu este harul mântuitor. Este mai degrabă sentimentul zilnic de a avea parte de favoarea și afecțiunea lui Dumnezeu. Ca oameni mântuiți avem acces la harul în care stăm (Romani 5.2). Depinde de fiecare în parte, să se folosească de aceasta, dar și să ia seama ca nimeni să nu ducă lipsă de harul lui Dumnezeu (Evrei 12.15). Noi toți avem nevoie să ne întărim prin har, prin aceea că rămânem în har. Este o cunoaștere minunată să ști că Dumnezeu este de partea noastră.

Harul este, ca să zicem așa, calea sau mijlocul prin care avem parte de această putere. Izvorul este Domnul nostru Însuși, care aici – așa cum se întâlnește de mai multe ori în această epistolă – este numit Hristos Isus. Nu vrem să trecem cu vederea acest fapt. Este Hristos, Cel înviat și înălțat la cer, care odinioară a fost în smerenie aici pe pământul acesta. În El se găsește orice putere pentru noi. Pavel scrie în Filipeni 4.13: „Pot totul în Cel care mă întărește”. Noi vrem să rămânem cuplați la această sursă de putere.

„Și cele ce ai auzit de la mine înaintea multor martori încredințează la oameni de încredere, care să fie capabili să-i învețe și pe alții.” (versetul 2)

Învățat de la Pavel

Din partea lui Dumnezeu s-a făcut totul: în primul rând El ne-a încredințat un bun al credinței frumos. Noi posedăm adevărul ca un tot unitar (capitolul 1.13). În al doilea rând noi posedăm Duhul lui Dumnezeu, care locuiește în noi (capitolul 1.14). În al treilea rând, harul lui Hristos Cel înviat, care este izvorul puterii noastre, ne stă din belșug la dispoziție (capitolul 2.1). Acum Timotei este solicitat să dea și altora acest adevăr al credinței – și anume la oameni de încredere.

Pavel a avut pe drumul său spre Damasc o întâlnire decisivă cu Domnul glorificat în cer. Acesta i-a încredințat multe, în mod deosebit adevărul despre Adunare, care constă din oameni născuți iudei și păgâni. Pavel a dat cu credincioșie mai departe ceea ce a primit. El a predicat Evanghelia celor necredincioși. El a vestit Împărăția lui Dumnezeu și planul lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20.24-27). Nimic nu a reținut. Timotei a fost deseori alături de el ca însoțitor în călătorie. El a auzit ce a spus Pavel. Probabil nimeni nu a auzit și a învățat mai mult de la Pavel decât el. Pavel a fost învățătorul lui. El îi amintește acum lui Timotei de aceasta. Ce Pavel a învățat pe alții nu era nimic în ascuns. Dimpotrivă: era public. Pavel amintește mulți

martori. Nu erau numai doi sau trei martori, care au auzit ce învăța el pe alții, ci „mulți martori”. Martorii puteau pe de o parte să confirme ce a spus Pavel. Pe de altă parte ei erau o protecție, ca Timotei să nu adauge gânduri și păreri proprii.

A da mai departe bunul credinței

Timotei trebuia să dea mai departe altora ceea ce el însuși a auzit în prezența acestor martori. El nu trebuia să se întărească numai pe sine însuși, ci trebuia să aibă și pe alții în vedere. Ce i s-a încredințat nu trebuia să-l păstreze pentru sine. Și aceia, cărora el le-a încredințat acest bun al credinței, trebuiau la rândul lor să-l dea mai departe. El trebuia transmis din generație în generație. De aceea oamenii, cărora el le-a vorbit, trebuiau să fie oameni de încredere. Ei trebuiau să fie de încredere și capabili să învețe pe alții.

Timotei a primit de la Pavel o moștenire spirituală. Ea i-a fost *încredințată*. Acum el la rândul lui trebuia s-o încredințeze altora. Cuvântul înseamnă să păstrezi cu grijă ceva de valoare. În acest sens nu este un bun al nostru, ci este ceva care ne-a fost încredințat spre păstrare. Este adevărul lui Dumnezeu. Noi trebuie să umblăm cu grijă cu el. Aceasta este valabil și în zilele noastre. Bunul credinței trebuie în primul rând *păstrat* cu grijă și în al doilea rând trebuie cu grijă *dat mai departe*.

Gândul este deci, că adevărul lui Dumnezeu trebuie dat mai departe de la o generație la alta. Dacă rămânem la această imagine, atunci găsim prezentate aici patru „generații”:

1. Generația apostolilor: această generație nu mai este. Apostoli au primit adevărul direct prin Duhul Sfânt și l-au dat la generația următoare.
2. Generația acelor care au urmat după apostoli și au fost învățați direct de către apostoli: dintre aceștia fac parte bărbați cum ar fi de exemplu Timotei și Tit. Ei au primit misiunea directă să învețe pe alții. Nici această generație nu mai este.
3. Generația următoare este aceea care aici este numită de încredere și capabilă și care la rândul ei primește misiunea să învețe pe alții: în aceasta ne putem vedea pe noi înșine. Acum este misiunea noastră să dăm adevărul mai departe la generația care urmează – la copiii noștri și tinerii noștri.
4. Generația acelor cărora astăzi le este dat bunul credinței: ei trebuie să-l audă și să reflecteze asupra lui – și apoi mai târziu ei înșiși să-l dea mai departe.

Noi putem compara acest proces de dare mai departe a bunului încredințat cu o alergare de ștafetă a patru atleți. Primul alergător primește bastonul de ștafetă și îl dă la următorul, și așa mai departe. Este de neimaginat că un alergător întrerupe deodată alergarea și lasă să cadă ștafeta. Și totuși sunt mulți creștini care tocmai aceasta au făcut. Ei au auzit adevărul de la generația dinaintea lor (de exemplu de la părinții lor) și nu au dat-o mai departe la generația următoare. Acest verset pune o responsabilitate mare asupra noastră a tuturor, atât în adunarea locală, cât și în familie, în mod deosebit atunci când avem copii. Este datoria noastră să cunoaștem adevărul credinței, să ne bucurăm de el și apoi corespunzător să-l dăm la generația care urmează.

Nici un urmaș apostolic

Acest verset, pe lângă această învățătură practică, acordă o contramandare clară a gândului referitor la urmași apostolici sau a unei ordinări de predicatori. Nici aici și nici de exemplu în Faptele Apostolilor 20 nu este vorba de urmași în sensul unor noi apostoli sau „preoți” angajați

permanent. Când Pavel a vorbit bătrânilor din Efes, el i-a încredințat lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său (Faptele Apostolilor 20.32). Aici este vorba de bărbați care sunt de încredere și capabili să dea bunul încredințat mai departe de la o generație la alta. Este misiunea noastră strict personală să ne zidim pe credința noastră preasfântă și apoi să dăm mai departe adevărul credinței. Nu este vorba de a da mai departe autoritatea apostolică sau vreo funcție bisericească, ci adevărul. Acesta este unul din motivele pentru care noi astăzi nu avem nici „apostoli” și nici „preoți” angajați permanent.

De fapt urmași apostolici nici nu sunt necesari, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu a fost încheiat prin apostoli. Nu este vorba de adevăruri noi, ci de a ține cu tărie și de a da mai departe adevărurile revelate prin apostoli. Bunul credinței a fost dat „odată pentru totdeauna” (Iuda 3). Noi nu adăugăm nimic la acest bun al credinței. Noi nu scoatem nimic din el și nu schimbăm nimic la el. Acest adevăr este suficient pentru toate timpurile – chiar și pentru timpurile de decădere și regres.

Dar ceea ce noi totuși găsim, sunt premisele pe care trebuie să le îndeplinească aceia care dau mai departe bunul de credință. Desigur este partea lui Dumnezeu, care dă darul de a învăța pe alții Cuvântul. Dar când este vorba de latura responsabilității noastre, atunci trebuie îndeplinite trei puncte:

1. Cunoașterea adevărului: noi putem să dăm mai departe Cuvântul lui Dumnezeu numai atunci când Îl cunoaștem și Îl iubim. Tocmi în zile de decădere avem nevoie de această cunoaștere a gândurilor lui Dumnezeu – dar nu numai o cunoaștere cu capul nostru, ci și cu inima (compară cu Deuteronom 6.6-9).
2. Credincioșie în a-L urma pe Domnul: credincios înseamnă demn de încredere și statornic. De la un administrator se așteaptă ca el să aibă tocmai aceste însușiri (compară cu 1 Corinteni 4.2).
3. Capacitate (destoinicie): Cuvântul lui Dumnezeu trebuie vestit cu claritate și pe înțeles. Această aptitudine nu este în primul rând una naturală. Ea vine de la Dumnezeu și nu este dependentă de inteligența noastră ci de credincioșia (fidelitatea) noastră.

„Suferă (sau: ia parte) răul ca un bun ostaș al lui Hristos Isus.” (versetul 3)

În versetele următoare Pavel folosește trei imagini, ca să încurajeze pe Timotei. Sunt numite trei preocupări, care erau cunoscute în timpul când a trăit Timotei: imaginea unui soldat, imaginea unui sportiv și imaginea unui agricultor. Toate cele trei imagini ne fac să ne gândim la muncă și osteneală, dar toate trei arată și un rezultat pozitiv corespunzător.

- Soldatul are acum parte de vicisitudini, dar el place stăpânului său.
- Sportivul trebuie acum să renunțe, dar el are perspectiva unei cununi.
- Agricultorul trebuie acum să se ostenească, dar el va savura cândva rodul.

Aceste trei imagini sunt date pentru a ne face curaj să ne punem la dispoziția Domnului nostru pentru slujire.

Prima imagine: soldatul

De la soldat învățăm două lucruri: *Întâi*, noi, ca luptători ai lui Hristos, care Îi slujesc într-o țară vrăjmașă, trebuie să fim gata să suferim. Noi nu ne putem plânge când în slujba pentru Domnul primim lovituri sau suferim neplăceri. *În al doilea rând*, este vorba de a ne pune complet la dispoziția „comandantului nostru suprem de război”, prin aceea că ne concentrăm la lucrurile esențiale.

Lupta noastră

Aici nu se explică în ce constă lupta. Aceasta este prezentat în alte locuri din Scriptură. În general putem spune că lupta creștinului are două aspecte mari:

- a) Ea este o *luptă de apărare*. Aceasta include, că noi suntem gata să intervenim pentru adevărul credinței. Apostolul Iuda ne cere să luptăm pentru credința dată odată pentru totdeauna sfinților (Iuda 3). Prin aceasta nu este vorba de credința mântuitoare, ci de adevărul credinței. El este astăzi atacat mai mult decât oricând. De aceea lupta pentru adevăr este foarte actuală.
- b) Ea este o *luptă de atac*. Nouă ni se cere să răspândim Evanghelia în lumea aceasta. Aceasta nu are loc fără luptă. Pavel vorbește în Filipeni 4.3 despre două surori care au luptat împreună cu el în Evanghelie.

Pavel a cunoscut atât lupta de apărare cât și lupta de atac. Ca nimeni altul el a luptat pentru adevăr, dar totodată nu a putut face altceva, decât să vestească Evanghelia.

Necazuri

Nu este un amuzament să fi soldat, ci slujba de soldat este însoțită de renunțări. Aceasta era atunci valabil mult mai mult decât astăzi. În fond soldatul era lipsit de viața cetățenească normală. Înțelegem astfel cerința adresată lui Timotei de a-și lua partea sa de suferință ca ostaș al lui Hristos Isus. Textual această expresie s-ar putea traduce: „Fii gata să suferi răul”. Să lupti pentru Evanghelie înseamnă lipsuri și necazuri. În capitolul 1.8 Timotei este solicitat să sufere răul împreună cu Evanghelia. Să cunoști adevărul și să intervii pentru el nu este întotdeauna simplu. Prin natura noastră uneori dăm înapoi îngroziți de la aceasta. Dar Domnul Isus este demn ca noi să luăm asupra noastră vicisitudinilor, deoarece El este Cel care ne-a câștigat pentru Sine. În afară de aceasta va veni momentul când suferințele se vor sfârși și noi vom domni împreună cu El. Tocmai perspectiva gloriei care va veni ne întărește acum și ne ajută să acceptăm necazuri și strâmtorări. Tema aceasta ne va preocupa mai departe la studiul acestui capitol.

Deci în lupta pentru Domnul sunt foarte sigure greutăți și necazuri. Pavel a avut parte multă de acestea – tocmai de aceea a ajuns un captiv în Roma. Noi astăzi avem puțin parte de aceasta. Dar și noi avem parte de exemplu de împotrivire (capitolul 2.25), de prigoane (capitolul 3.12), de singurătate (capitolul 4.10) și de răutate (capitolul 4.14) – și aceasta uneori chiar din partea oamenilor care se numesc creștini. Și ucenicii Domnului au avut parte de aceasta în slujba și mersul pe urmele Lui, și Domnul știe să prețuiască aceasta în mod deosebit (compară cu Luca 22.28).

Luptător al lui Hristos Isus

Noi stăm în luptă pentru Domnul – dar noi avem un Conducător, care ne-a înrolat. El este Conducătorul mântuirii noastre. El Însuși a mers prin suferințe spre slavă. El este modelul nostru (1 Petru 2.23).

Să observăm că este vorba de luptători ai lui „Hristos Isus”. Despre însemnătatea ordinii am vorbit deja mai înainte. Este Hristos, Omul înălțat la dreapta lui Dumnezeu, care odinioară Însuși a trecut prin suferințe și necazuri mari.

În afară de aceasta noi trebuie nu numai să fim luptători, ci trebuie să fim luptători „buni” ai lui Hristos. Cuvântul se referă la ceea ce este „nobil”. Noi suntem luptători buni atunci când nu ni se poate reproșa nimic.

„Nimeni, slujind ca ostaș (textual: care se războiește), nu se încurcă în treburile vieții, ca să placă celui care l-a înrolat.” (versetul 4)

Soldați activi

Acum nu se mai spune simplu „ostaș al lui Hristos Isus”, ci noi citim despre oameni care „se războiesc”. Aceasta înseamnă că cineva a intrat realmente în război. Este vorba de o slujbă activă pentru Domnul. Poți să fi soldat și totuși să nu lupți. Sunt soldați care sunt în cazărmi sau acasă. Dar aici este vorba de o luptă activă. Ca creștini niciodată nu suntem în pensie. Misiunea de a lucra pentru Domnul este o „misiune permanentă”.

Concentrarea la cele esențiale

Soldatul activ nu se încurcă cu treburile vieții. El știe ce trebuie făcut. Asupra acestor lucruri se concentrează el. „A se încurca” înseamnă a se implica în ceva. Cuvântul mai este folosit în afară de locul acesta și în 2 Petru 2.20, unde este vorba de încurcarea în necurățiile lumii. Textual înseamnă ca și cum ai spune „a țese”. S-ar putea vorbi despre o „împletire”.

Aici este vorba de întrebarea, ce este esențial în viața noastră și asupra căror lucruri ne concentrăm noi. Ce valoare au lucrurile vieții zilnice și ce valoare au slujba și lupta pentru Domnul nostru? Un comentator a exprimat aceasta cam așa: „Ne interesăm de alte lucruri decât de Domnul, renunțăm la punerea noastră deoparte pentru El, la dăruirea și ascultarea noastră de El.”

În locul acesta nu se spune că un luptător al lui Hristos nu ar trebui să se preocupe de necesitățile zilnice ale vieții. Nu despre aceasta este vorba aici. Cei mai mulți creștini au un loc de muncă stabil sau se îngrijesc de gospodărie. Potrivit gândurilor lui Dumnezeu aceasta este absolut corect. Noi trebuie să fim harnici la locul de muncă. Pavel însuși a avut o meserie. Același lucru este valabil pentru tineri la școală și la pregătirea profesională sau la lucru acasă. În toate aceste lucruri trebuie să fim plini de râvnă, fără preget (Romani 12.11). Accentul care se pune aici și spre care ni se îndreaptă atenția este ca noi să nu ne lăsăm încurcați, sau înfășurați. Preocupările vieții nu trebuie să ne „devoreze”. Ele nu trebuie să pună stăpânire pe noi, așa ca noi să fim copleșiți de ele. Viața zilnică cu cerințele ei ne poate subjugă așa de mult, că noi nu mai ajungem să luptăm pentru Domnul nostru. Preocupările zilnice nu trebuie să devină

esențialul vieții noastre. Lucrarea pentru Hristos trebuie totdeauna să ocupe primul loc în viața noastră. Corintenilor, care în majoritatea lor erau în câmpul muncii, li se spune să sporească totdeauna în lucrul Domnului (1 Corinteni 15.58). Aceasta este valabil pentru noi toți. Este vorba de fiecare dintre noi.

Pericolul de a te încurca în treburile vieții este foarte mare pentru noi toți – în mod deosebit în ultimele zile și în timpuri grele. Pe lângă cerințele vieții profesionale satan ne oferă astăzi o paletă diversificată de preocupări ale vieții, care nu neapărat trebuie să fie rele în ele însele. Problema este însă, că ele ne îndepărtează privirea de la ce este esențial. Întrebarea decisivă este, cui aparține puterea noastră, timpul nostru, energia noastră.

Să plăcem celui care ne-a înrolat

Un luptător al lui Hristos Isus vrea să placă Aceluia care l-a înrolat (recrutat). Noi nu ne aparținem nouă înșine, ci noi aparținem Domnului nostru. El ne-a recrutat – și chiar cu un preț mare. Aici nu se amintește, dar noi nu putem uita niciodată: Domnul Isus a murit pentru noi. Sângele Lui a fost prețul (1 Petru 1.19). De aceea acum se pune fiecăruia întrebarea: vrem noi să-I plăcem? El a dat totul pentru noi. Și nu numai aceasta. El a făcut-o din dragoste. Domnul Isus ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi. Pavel amintește corintenilor de faptul că ei au fost cumpărați cu un preț și adaugă: „Glorificați pe Dumnezeu” (1 Corinteni 6.20).

Domnul Isus este în afară de aceasta modelul nostru. El a vrut, când a fost ca Om pe pământ, să „placă” Dumnezeului Său în toate. Totdeauna și în orice timp a făcut ce Îi era „plăcut” lui Dumnezeu. Mâncarea Lui era să facă voia Aceluia care L-a trimis (Ioan 4.34). Pavel ne este de asemenea un imbold în privința aceasta. Pentru el nu era o afirmație străină când a scris credincioșilor din Filipi: „Pentru mine a trăi este Hristos” (Filipeni 1.21). El voia să fie numai pentru Hristos. Pentru noi se pune întrebarea: ce este viața noastră pentru noi? Pentru cine sau pentru ce trăim noi? Este profesia, cariera, sportul, muzica, hobby – sau este Hristos? Cui vrem noi să plăcem? Dacă este Acela care ne-a recrutat, atunci în slujba noastră nu ne va interesa să plăcem altor oameni sau nouă înșine.

„Și, de asemenea, dacă cineva se luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu se luptă după legile jocului.” (versetul 5)

Imaginea a doua: sportivul

Imaginea a doua, pe care Pavel ne-o pune înaintea, este un sportiv. „Luptătorul” aici nu este un soldat, ci este vorba de „lupta la întrecerile sportive”. Este vorba de un concurent sportiv (atlet = în greacă *athleo*). Competițiile sportive erau cunoscute și iubite în Grecia antică. Să ne gândim numai la originea jocurilor olimpice. De aceea în scrisorile sale Pavel vorbește deseori despre ele și în felul acesta explică adevăruri spirituale.

Vrem să remarcăm în trecere, că sportul în societatea în care trăim are o valoare foarte mare. Pentru mulți copii ai lui Dumnezeu el prezintă un pericol real. Pavel îi scrie lui Timotei: „deprinderea trupeză este de puțin folos” (1 Timotei 4.8). Practicat cu măsură, sportul este acceptabil pentru un creștin și are o valoare din punctul de vedere al sănătății. Însă pericolul

constă în aceea că el ocupă repede o valoare înaltă în viața noastră (activă sau pasivă) și în felul acesta răpește timpul pentru Domnul.

Premise

În Grecia antică exista – după câte știm noi – în principal trei premise ca să poți participa la marile concursuri sportive:

1. Participantul trebuia să poată dovedi descendența sa pe baza unui certificat. Trebuia să fie clar de unde venea el. Transpus la noi creștinii am putea spune, că un rob al Domnului trebuie să fie născut din nou, ca să poată sta în lucrarea pentru El. Întrebarea referitoare la „adevărat” sau „fals” o tratează Pavel pe parcursul capitolului.
2. Participantul trebuia să fie gata să se supună unui antrenament intensiv de mai multe luni. În acest timp trebuia să renunțe la toate celelalte. Referindu-ne la noi gândim că noi ca creștini trebuie să practicăm evlavie (1 Timotei 4.7). În afară de aceasta în lucrarea pentru Domnul trebuie renunțat la anumite lucruri care par plăcute firii.
3. Participantul trebuia să se declare de acord să se supună la regulile valabile. Dacă nu făcea aceasta era descalificat sau nu i se recunoștea victoria, dacă mai târziu se descoperea că nu a respectat regulile. Ca slujitori ai Domnului trebuie să fim gata să ne supunem regulilor Cuvântului lui Dumnezeu și să nu acționăm samavolnic.

Felul cum se duce lupta este important

Tocmai de acest al treilea punct este vorba în textul nostru. Sportivului i se cere să lupte reglementar. „Reglementar” înseamnă textual „după legile (regulile) concursului”. Cuvântul mai este folosit încă o dată în 1 Timotei 1.8 în legătură cu Legea de la Sinai. Aici trebuie înțeles în sens general. Cine nu respectă regulile valabile, acela nu este încununat. Cunună este răsplata. Despre aceasta Pavel vorbește în mai multe locuri. Este perspectiva a ceea ce stă înaintea noastră.

În slujba pentru Domnul și în mersul pe urmele Lui trebuie să ne punem mereu întrebări diferite. Una dintre ele este: *Ce să fac?* Această întrebare l-a preocupat pe apostolul Pavel în prima sa întâlnire decisivă cu Domnul glorificat: „Ce să fac, Doamne?” (Faptele Apostolilor 22.10). O altă întrebare este: *Când să fac?* Uneori facem ce este corect, însă nu facem la timpul potrivit. Dar întrebarea, despre care este vorba aici, este: *Cum să fac?* Aceasta este întrebarea referitoare la felul cum trebuie procedat.

În lume se aude afirmația: „Scopul sfințește (sau scuză) mijloacele.” Aceasta vrea să spună: decisiv este nu *cum* eu fac ceva, ci *că eu fac* într-adevăr ceva. La prima vedere s-ar părea să fie bine. Dar nu este în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu. Este absolut important *ce* facem noi. De asemenea este important *când* facem. Dar este tot așa de important *cum* facem ceva. Numai intenția bună nu este suficientă. În sport aceasta este valabil și în zilele noastre. Cine nu respectă regulile este descalificat. Pavel putea spune la sfârșitul vieții sale, că el a luptat lupta bună, a sfârșit alergarea și a păzit credința. După aceea el vorbește despre cununa dreptății, pe care el o va primi (2 Timotei 4.8). Pavel a împlinit ceea ce el cere aici de la noi.

În slujba pentru Domnul nu este vorba în primul rând ca noi să facem lucruri mari, ci ca noi să împlinim cu credincioșie voia Domnului nostru – și anume așa cum vrea El. Este vorba de credincioșie și ascultare. Oamenii strălucesc cu plăcere prin fapte mari. Noi trebuie mai degrabă

să strălucim prin credincioșie și ascultare. Și în zilele de decădere și regres noi respectăm „regulile jocului”. Timpurile se schimbă – regulile lui Dumnezeu nu se schimbă.

Marele model și în această privință este Domnul nostru Însuși. Când El era în Ghetsimani în luptă înverșunată, El S-a rugat Tatălui. Evanghelistul Marcu prezintă conținutul acestei rugăciuni emoționante cu cuvintele: „Dar nu *ce* vreau Eu, ci ceea *ce* vrei Tu fie” (Marcu 14.36). Domnul voia să facă voia Tatălui Său și nu propria Lui voie. Evanghelistul Matei dimpotrivă relatează în felul următor: „Nu *cum* vreau Eu, ci *cum* vrei Tu” (Matei 26.39). Aici este vorba de felul *cum* Domnul voia să facă lucrarea. Diferența este remarcabilă.

„Agricultorul trebuie să se ostenească mai înainte de a se bucura de roade.” (versetul 6)

A treia imagine: agricultorul

Profesia de agricultor era foarte răspândită în timpul acela. Era o profesie care necesita muncă grea și osteneală mare. De regulă soldatul mai are pe cineva alături de el, care îl încurajează și-l sprijină. În competițiile sportive sunt și alți sportivi și spectatori care impulsionează pe luptător. Agricultorul dimpotrivă deseori lucrează singur. Și aceasta trebuie învățat. În viața de fiecare zi noi suntem deseori singuri în lucrarea pentru Domnul. Lucrarea agriculturului este deseori monotona, obositoare. Ea pare puțin atractivă. În acest caz avem nevoie de răbdare.

Semănătură și recoltă

Tabloul semănăturii și recoltatului este folosit în Biblie în mai multe locuri, ca să ilustreze adevăruri spirituale. Aici este vorba concret de învățătura, că rezultatele în lucrarea Domnului nu vin „de la sine”, ci – din perspectiva responsabilității noastre – rezultatele sunt urmarea osteneții și lucrului. Prezentată într-o formulare scurtă învățătura este: „Din nimic nu vine nimic”, sau exprimat altfel: „Fără muncă nu-i cunună”.

Pavel adaugă într-un alt loc un gând, de care de asemenea vrem să ținem seama. El ne arată partea lui Dumnezeu. El scrie: „Eu am plantat, Apolo a udat, dar Dumnezeu a dat creștere” (1 Corinteni 3.6). Aceasta este partea lui Dumnezeu. Nouă ne vine deseori greu să așteptăm să crească, sau să apară rezultatele. De aceea Iacov vorbește despre răbdare (compară cu Iacov 5.7,8). Cât depinde de noi, noi trebuie să lucrăm. Dar noi nu putem influența nici condițiile meteorologice și nici creșterea. Pentru aceasta poartă grijă Dumnezeu.

Fără muncă nu-i cunună

Deci ideea în versetul nostru este hărnicia și osteneala. Cuvântul folosit pentru „a lucra” înseamnă aici „a se trudi și a face eforturi în sudoarea feței până la epuizare”. Profesia agriculturului din timpul acela însemna muncă deosebit de grea. Era însoțită de eforturi corporale. Aceste eforturi și osteneală trebuie să ne caracterizeze pe noi în lucrare. Lucrul în lucrarea Domnului nu este o plimbare comodă în strălucirea soarelui, ci înseamnă printre altele multă osteneală și dăruire.

Învățăm că „acum” este timpul pentru a lucra. Timpul recoltei și al odihnei urmează să vină. Dar el va veni cu siguranță. Plata – savurarea roadelor – se va face „în ziua aceea”. Prin aceasta

este vorba de scaunul de judecată al lui Hristos și Împărăția care va veni după aceea. Desigur, spre îmbărbătarea noastră Domnul ne lasă să vedem deja aici pe pământ rezultatele muncii noastre. Dar ziua propriu-zisă de „decontare” sau „răsplătire” – în sens pozitiv – urmează să vină.

În Psalmul 126.5,6 citim: „Cei care seamănă cu lacrimi vor secera cu cântec de bucurie. Cel care merge plângând, purtând sămânța de semănat, se va întoarce cu cântece de bucurie, purtându-și snopii.” Aceasta se referă profetic la rămășița lui Israel. În aplicarea practică ne gândim în primul rând la Domnul nostru. Pe Golgota El a adus sămânța pentru semănat – grăuntele de grâu a căzut în pământ -, pentru ca apoi mai târziu să se sature de rodul suferințelor sufletului Său. Dar noi putem tot așa de bine să aplicăm aceasta și la noi. Cine acum seamănă cu osteneală – și uneori cu lacrimi – va recolta cândva cu cântece de bucurie. Făgăduința lui Dumnezeu este valabilă totdeauna: „Aruncă-ți pâinea pe ape, pentru că după multe zile o vei găsi” (Eclesiastul 11.1). Cine dintre noi nu ar dori să audă o dată cuvântul Domnului: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25.21)?

Pavel însuși ne este un model frumos în ce privește hărnicia și dăruirea în lucrare. Pavel era sânguitor și se ostenea – ca nimeni altul – în lucrarea Domnului. El scrie credincioșilor din Corint: „Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt; și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic, ci am lucrat mai mult decât ei toți; dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care era cu mine” (1 Corinteni 15.10). Acest verset leagă partea harului lui Dumnezeu cu partea noastră de responsabilitate. Pavel începe cu harul și sfârșește cu harul. El se știa total dependent de har. Dar în ceea ce privește responsabilitatea sa, el a lucrat mult mai mult decât toți ceilalți.

„Gândește-te la ceea ce-ți spun: Domnul îți va da pricepere în toate.” (versetul 7)

Gândește-te

Lui Timotei i se cere în feluri diferite să se comporte corect cu ceea ce Pavel îi spune. El trebuia să „țină cu tărie” modelul cuvintelor sănătoase (capitolul 1.13). El trebuia să „păstreze” lucrul bun frumos, încredințat (capitolul 1.14). El trebuia să „rămână” în cele ce a învățat (capitolul 3.14). Aici i se spune că el trebuia să se „gândească”. Pavel putea să-i facă cunoscut lui Timotei adevărul și să i-l explice. Dar „cumpănirea” trebuia s-o facă el. Aceasta nu o poate face nimeni pentru altul. „A se gândi” înseamnă „a medita”, „a cântări”, a reflecta”. Țelul este ca cele auzite să nu fie un bagaj intelectual, ci să devină posesiune lăuntrică. În Levitic 11.3 Dumnezeu vorbește despre animale care rumegă. Aceasta este ideea, despre care este vorba aici. Noi trebuie să interiorizăm gândurile divine, prin aceea că le „rumegăm”.

Pentru aceasta avem nevoie de timp – și tocmai acesta ne lipsește deseori în timpul nostru agitat. Imaginea unei turme ne oferă învățământ intuitiv. În Vechiul Testament noțiunile „a hrăni” (a pășuna) și „a se odihni” sunt deseori legate între ele (de exemplu Ezechiel 34.14; Psalm 23). Indicator de direcție este exemplul Mariei din Betania. Ea a petrecut timp la picioarele Domnului Isus. Prin aceasta ea și-a ales partea cea bună. Cu cât timpul este mai greu, cu atât mai mult avem nevoie de liniște, ca în liniște să medităm la Cuvântul lui Dumnezeu.

Pricepere în toate lucrurile

Exact acesta este drumul pentru a primi înțelegere adevărată. Aceasta este făgăduința pe care Dumnezeu o dă aici. Acesta este drumul spre priceperea adevărată. El nu trece prin inteligența naturală, ci prin meditația liniștită la Cuvântul lui Dumnezeu. De unde a avut Maria înțelegerea ca la momentul potrivit să facă ce era corect -; și pe lângă aceasta s-o facă într-un mod corect? Ea a primit-o la picioarele Domnului. Iacov scrie în privința aceasta: „Cine este înțelept și priceput între voi? Să arate, din purtarea lui bună, faptele lui făcute în blândețea înțelepciunii; dar dacă aveți gelozie amară și duh de partidă în inimile voastre, nu vă lăudați și nu mințiți împotriva adevărului! Aceasta nu este înțelepciunea care coboară de sus, ci pământească, naturală, diabolică. Pentru că, unde este gelozie și duh de partidă, acolo este dezordine și orice lucru rău. Dar înțelepciunea de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, nepărtinitoare și neprefăcută.” (Iacov 3.13-17).

Este responsabilitatea noastră să medităm la ce auzim și ce citim. Apoi Domnul va lucra. El dă pricepere. Din nou partea responsabilității noastre este legată cu partea acționării Sale în har. Domnul a fost Cel care în ziua învierii a deschis ucenicilor Scripturile și apoi le-a dat pricepere să le înțeleagă (Luca 24.27,32,45). Noi avem nevoie de această pricepere în multe întrebări, unde noi nu vedem imediat clar răspunsul. De aceea este un principiu bun ca mai întâi să medităm asupra acestora și să ne rugăm. Deseori după aceea vedem clar.

„Amintește-ți de Isus Hristos înviat dintre morți, din sămânța lui David, după Evanghelia mea.” (versetul 8)

A păstra în amintire

Fără îndoială este important să fim preocupați cu slujba noastră și cu sarcinile noastre. Pavel a arătat aceasta în cele trei imagini prezentate (soldatul, atletul, agricultorul). Acum el ajunge la o temă foarte centrală, și anume la Persoana Domnului Isus Însuși. El îndreaptă privirea lui Timotei spre Hristos. Oricât de importantă ar fi slujba noastră, ea nu este niciodată un scop în sine. În toată lucrarea pentru Domnul noi nu avem voie să uităm pe Isus Hristos.

Multe locuri din Noul Testament se ocupă cu ce a făcut Hristos pentru noi și cu noi. Alte locuri ne arată ce urmări are lucrarea Domnului Isus pentru noi. Aici însă este vorba primordial de Persoana Domnului Isus Însuși și nu atât de mult de lucrarea Sa, chiar dacă acestea noi niciodată nu le putem despărți una de alta. A. Remmers scrie: „Hristos este Piatra de încercare și Ființa oricărui adevăr și totodată subiectul și împlinirea tuturor făgăduințelor lui Dumnezeu, dar El este mult mai mult: El este punctul central al gândurilor lui Dumnezeu și El trebuie să fie și să rămână și pentru noi”. Este vorba de Hristos Însuși, pe care noi trebuie să-L păstrăm în amintire.

„Amintește-și” nu este un sfat bun și care nu obligă. Este vorba de o solicitare clară. Timotei nu putea face ce vrea cu această solicitare. Să păstrezi pe Isus Hristos în amintire nu este o dorință pe care o poți ignora fără să ai parte de urmări. În afară de aceasta nu este ceva care are loc numai o singură dată, ci este o atitudine care ar trebui să ne caracterizeze permanent, ceva, care mereu ar trebui să aibă loc. Noi nu putem și nu avem voie s-o uităm.

Isus Hristos

Pavel arată aici spre marele Model. Drumul slujitorului lui Dumnezeu merge prin suferințe spre slavă. Acesta a fost exact drumul pe care a mers Domnul Isus. Petru scrie: „Pentru că la aceasta ați fost chemați; pentru că și Hristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2.21). Aici nu este vorba de suferințele pe care Domnul le-a îndurat pentru mântuirea noastră. În privința aceasta El nu ne-a lăsat nici un exemplu. Este vorba de suferințele din timpul vieții Sale. În Evrei 12.2 citim: „... privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea”. Isus Hristos a slujit lui Dumnezeu pe pământul acesta. El a suferit. El a sfârșit alergarea. Acum El este în glorie. Va veni ziua în care El va apărea pe pământul acesta în gloria împărătească, ca să întemeieze Împărăția de o mie de ani. Amintirea permanentă de El este importantă și de nelipsit pentru fiecare care stă în lucrarea pentru Domnul. În mod deosebit atunci când devine greu, aceasta ne dă curaj și perseverență.

Trei lucruri sunt aduse în amintire în versetul nostru. În primul rând este vorba de „Isus Hristos”. În al doilea rând este prezentat faptul că El a fost înviat. În al treilea rând se arată că El este din sămânța lui David.

1. Este vorba de Persoana lui Hristos Însuși. El este „Isus Hristos”. Am văzut deja că această epistolă folosește în mod bător la ochi deseori titlul „Hristos Isus”. Remarcabilă este ordinea inversă din acest verset: „Isus Hristos”. Este – așa după cum pot eu vedea – singurul loc din această epistolă în care această expresie „Isus Hristos” se întâlnește în această ordine fără nici un adaos. În timp ce ordinea „Hristos Isus” ne îndreaptă atenția spre Domnul glorificat în cer, care odinioară a fost în smerenie pe pământ, ordinea „Isus Hristos” ne face să ne gândim în primul rând la drumul Său ca Om aici pe pământ. Era un drum caracterizat prin suferințe și apoi s-a sfârșit în glorie. Aceasta este în locul acesta o încurajare pentru fiecare care Îl urmează și dorește să-I slujească. Oricât de grele ar fi timpurile, noi ne gândim la Acela al cărui drum a mers prin suferințe spre slavă. Noi ar trebui să avem permanent înaintea ochilor drumul suferinței Domnului Isus Hristos. Aceasta ne ajută și ne impulsionează:

2. El a fost înviat dintre morți. În aceasta sunt cuprinse două aspecte:

- În primul rând ni se amintește că El trăiește. El Și-a dat viața în moarte. Prin moarte El a omorât pe cel care are puterea morții. El a adus la lumină viața și neputrezirea (capitolul 1.10). Însă moartea nu putea să-L țină. Dumnezeu nu putea îngădui ca Sfântul Său să vadă putrezirea (Psalm 16.10). El L-a înviat. Noi nu avem a face cu un Hristos mort, ci cu unul viu. Faptul că El trăiește arată că El este Biruitorul de la Golgota. Noi stăm acum de partea Biruitorului – chiar dacă slujba noastră este legată cu suferințe și necazuri. Amintirea de El ne dă curaj să rezistăm în împrejurări grele și să ne facem lucrarea.
- În al doilea rând învierea lui Hristos ne arată mărimea și tăria puterii lui Dumnezeu. Este „lucrarea puterii tăriei Lui, care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți” (Efeseni 1.19,20). Nemărginita mărime a puterii Lui a devenit activă față de noi, cei care credem, atunci când noi am fost aduși la viață împreună cu Hristos. Această putere a lui Dumnezeu ne stă acum la dispoziție în lucrare și în mersul pe urmele Lui. Cu toate că în exterior este multă slăbiciune, cu toate că mărturia creștină în general este la pământ – puterea lui Dumnezeu este mereu prezentă. Faptul că Hristos trăiește este dovada pentru aceasta. Și în aceasta este un imbold mare pentru a nu ceda.

3. El este din sămânța lui David. Și această afirmație are două aspecte:

- În primul rând El ca urmaș al lui David este Acela care are dreptul legitim la împărăție. El va veni odată – ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor -, ca să domnească peste acest pământ. În El se vor împlini toate făgăduințele lui Dumnezeu din Vechiul Testament. Împărăția vestită în Vechiul Testament va fi întemeiată cândva pe acest pământ. Domnul Isus va prelua guvernarea ca Fiu al lui David. Noi, cei care suntem ai Lui, vom lua parte împreună cu El la această domnie. Aceia, care acum în timpuri grele sunt credincioși față de El, vor domni atunci cu el din cer.
- În al doilea rând această expresie „din sămânța lui David” ne amintește că Domnul Isus este cu adevărat Om. În Apocalipsa 22.16 El ne este prezentat ca fiind rădăcina și sămânța lui David. „Rădăcina” înseamnă „originea”, „sămânța” înseamnă „urmaș”. Numai Domnul Isus poate fi Dumnezeu adevărat și Om adevărat – originea și urmașul. Despre nimeni altul nu se poate spune așa ceva. Deci referirea la natura Lui omenească arată nu numai dreptul la împărăție. Ea ne arată totodată că El ca Om a suferit și de aceea ne poate înțelege când trăim în timpuri grele. El știe cum ne simțim noi în luptă. El știe ce înseamnă să alergi în competiție. El știe ce înseamnă să lucrezi pentru El în condiții de lipsă și oboseală.

După Evanghelia mea

Predicarea Evangheliei ocupă un loc important în această epistolă. Ea este „Evanghelia lui Dumnezeu”, deoarece Dumnezeu este originea acestei vești bune pentru noi oamenii. Cu toate acestea Pavel o numește „Evanghelia mea”. Aceasta ne arată pe de o parte cât de mult s-a identificat el însuși cu ea. Pe de altă parte vedem cum tocmai apostolului Pavel i s-a încredințat ca o lucrare deosebită predicarea și răspândirea acestei Evanghelii. Punctul central al Evangheliei este Isus Hristos.

Epistola către Romani ne dă învățături deosebite despre Evanghelie. Această epistolă începe în capitolul 1.1,3,4 cu referirea la „Evanghelia lui Dumnezeu ... despre Fiul Său (născut din sămânța lui David, după carne, rânduit Fiu al lui Dumnezeu în putere, după Duhul de sfințenie, prin învierea morților)”. Aceste două laturi (Fiu al lui David și învierea morților) se întâlnesc și în versetul nostru. Pavel nu dă aici nici o explicație despre Evanghelie în sine însuși, însă prin aceste puține cuvinte el dă să se înțeleagă cine este punctul central al acestei vești bune a lui Dumnezeu.

„pentru care sufăr răul până la lanțuri, ca un răufăcător; dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat.” (versetul 9)

Sufăr răul

Evanghelia nu este explicată aici. Vedem însă urmările, pe care apostolul Pavel le-a luat asupra sa, ca să vestească Evanghelia. El i-a cerut lui Timotei să ia parte la necazurile unui ostaș al lui Hristos. Acum el îi arată lui Timotei cum el însuși a practicat aceasta.

Timpul domniei nu venise încă pentru Pavel. Și nici pentru Timotei nu venise. Nici pentru noi el nu a venit încă. Acum este timpul când noi suferim pentru Evanghelie și cu Evanghelia. Lumea sub conducerea lui satan este totdeauna împotriva acelor care vestesc Evanghelia. Așa a

fost la Pavel. El era un întemnițat în Roma. Cu toate că era așa, el se numește totuși un întemnițat al Domnului (capitolul 1.18). El suferea necazuri. Am văzut în versetul 3 – unde se folosește același cuvânt – că el înseamnă „să suferi răul”. Apostolului Pavel i-a mers cu adevărat rău. Aceasta o arată deja expresia „lanțuri”.

„Pentru care” înseamnă „pe baza căreia”. Motivul pentru necazuri era Evanghelia. Pavel a fost tratat ca un răufăcător, cu toate că nu era. Cuvântul „răufăcător” îl regăsim în Luca 23.32, unde doi făcători de rele erau răstigniți împreună cu Domnul Isus. Aceasta arată pe ce treaptă l-au pus autoritățile romane pe apostolul Pavel. Și totuși el nu era un răufăcător. Petru ne amintește, ca „nici unul dintre voi să nu sufere ca ucigaș sau ca hoț sau ca răufăcător ... dar dacă cineva suferă ca și creștin, să nu se rușineze” (1 Petru 4.15,16). Aceasta se potrivea lui Pavel. Din punctul de vedere al romanilor el era un răufăcător. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu el suferea ca și creștin. Pentru el era o parte a părăsirii cu suferințele Lui (Filipeni 3.10).

Pavel scrie în capitolul 3.12: „toți care doresc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați”. Nimeni dintre noi va vrea să se compare cu Pavel. Și nici cu Timotei. Ne gândim la mulți credincioși care pe parcursul secolelor și-au dat viața pentru Hristos. Ne gândim la frații noștri și surorile noastre de credință care până astăzi sunt în închisori și lagăre din cauza mărturisirii lor de credință și suferă necazuri mari. Dacă noi – cel puțin cei mai mulți dintre noi – nu am avut parte de așa ceva până acum, vrem să mulțumim Domnului pentru aceasta. Rămâne însă întrebarea, de ce noi simțim și purtăm așa de puțin ocară lui Hristos. Este din cauză că stilul nostru de viață a devenit așa de laș? Fiecare cititor să mediteze la această întrebare.

Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat

Diavolul a încercat totdeauna să împiedice răspândirea Evangheliei. Cele două tactici mari ale lui sunt în primul rând autoritatea și în al doilea rând viclenia. În cazul lui Pavel el a încercat cu autoritate. Marele apostol al națiunilor era în închisoare. Moartea sigură îl aștepta. A avut satan prin aceasta o victorie? Nicidecum. Pavel spune cu mare certitudine: „Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat”. Astăzi diavolul încearcă în multe forme să împiedice răspândirea Cuvântului prin viclenie – falsificare, amestecătură, relativizare etc. Critica Bibliei este în multe cercuri creștine „îndreptățită”. Cu toate acestea noi știm: „Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat”.

S-ar putea să-i reușească lui satan să lege pe predicatorii și vestitorii Cuvântului. Dar lui nu-i va reuși să lege Cuvântul. El se va răspândi și va fi glorificat (2 Tesaloniceni 3.1). Când Pavel a scris epistola către Filipeni, el era de asemenea în închisoare. Și acolo el își exprimă încrederea: „Vreau dar să știți, fraților, că împrejurările în care sunt s-au întors mai degrabă spre înaintarea Evangheliei” (Filipeni 1.12). Lanțurile lui au contribuit la înaintarea Evangheliei. Sunt numeroase exemple în istoria Bisericii care confirmă tocmai aceasta. În timpurile celor mai grele prigoane ale creștinilor lumina Evangheliei a strălucit cel mai mult și numeroși oameni au venit la credință. Deja în Vechiul Testament Dumnezeu a rânduit: „Tot așa cuvântul Meu care iese din gura Mea: nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face ce-Mi place și va prospera în lucrul pentru care l-am trimis” (Isaia 55.11). „Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne pentru totdeauna” (Isaia 40.8)

„De aceea rabd toate pentru cei aleși, ca și ei să aibă parte de mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu gloria eternă.” (versetul 10)

Încurajare în necazuri

Pavel suferea în închisoare din cauza Evangheliei, și simțea mult lucrul acesta. Cu toate acestea avea parte de mângâiere. Mângâierea sa consta în primul rând în faptul că Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat. Mesagerul putea fi legat, Cuvântul lui Dumnezeu nu putea fi legat. El va fi răspândit și va prospera în lucrul pentru care Dumnezeu l-a trimis. În al doilea rând, Pavel se mângâia la gândul că suferințele lui nu vor fi zadarnice cu privire la frații și surorile lui. Ce el îndura pentru Hristos era spre folosul celor aleși. În al treilea rând Pavel găsea mângâiere în faptul că el știa despre planurile de guvernare ale lui Dumnezeu. Unele din aceste planuri le prezintă în versetele 11-13.

„Pentru care” înseamnă „pe baza căreia”. Este ușor de înțeles că Pavel suferea din cauză că era acuzat și considerat vinovat. Însă în primul rând Pavel nu se vedea ca un întemnițat al romanilor, ci ca „întemnițat al Domnului” (capitolul 1.8), așa cum era și în timpul primei sale întemnițări. În al doilea rând era un întemnițat „pentru credincioși”. Credincioșilor din Efes le scrie: „Pentru aceasta, eu, întemnițatul lui Hristos Isus pentru voi, națiunile ...” (Efeseni 3.1). Era predica despre Cel înviat și legătura Sa cu Adunarea – alcătuită din iudei și păgâni -, cea care i-a provocat întemnițarea. Aici Pavel nu gândește în primul rând la adevărul referitor la Adunare, ci la fiecare credincios în parte. El îi numește „aleși”. Aceasta se referă la fiecare om în parte, căci Adunarea ca întreg nu a fost aleasă. Fără îndoială ea are un loc în planul lui Dumnezeu, dar aleși sunt fiecare credincios în parte, care constituie această Adunare.

Alegerea și mântuirea

Pavel nu suferea din motive că el însuși era vinovat. Slujba sa pentru „cei aleși” l-a adus în această situație. Cu toate acestea el nu era amărât. El suferea pentru frații și surorile lui de credință. El știa ce valoare au ei în ochii lui Dumnezeu. Ei erau nu numai „sfînți” și „preaiubiți”. Ei erau și „aleși”. Pavel știa că Dumnezeu deja din veșnicia dinainte de timp s-a gândit la ei în simpatie și dragoste. În capitolul 1.9 el a amintit deja lui Timotei de harul „care ne-a fost dat în Hristos Isus înainte de timpurile eterne”. Pavel știa că ei – ca și noi – vor avea parte de mântuirea „care este în Hristos Isus, împreună cu gloria eternă”. Pentru Pavel, care stătea scurt înainte de moartea lui trupească, această mântuire era sigură – dar el dorea ca și ceilalți credincioși să poată găsi încurajare și bucurie în timpuri grele în această certitudine. De aceea el folosește expresia „ca și”. Pentru el era sigur, și această siguranță o dorește și altora.

Alegerea și mântuirea nu sunt identice. Alegerea merge mult mai departe. Ce înseamnă alegerea este explicat în alte locuri. Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfînți și fără vină înaintea Lui în dragoste. El ne-a dăruit filiațiunea (compară cu Efeseni 1.3-5). Noi am fost rânduiți mai dinainte „să fim asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8.29). Aceasta este aici numai amintită, când Pavel vorbește despre „aleșii” și „gloria eternă”, care va fi odată partea noastră.

Mântuirea înseamnă – la modul cel mai general – eliberarea deplină din tot felul de pericole care ne amenință. Noul Testament ne arată trei aspecte ale mântuirii noastre:

- a) Când este vorba de sufletele noastre, știm că suntem mântuiți. Domnul prin lucrarea Sa ne-a eliberat de urmările veșnice ale păcatului (condamnarea). Judecata, pe care noi am meritat-o, nu ne mai lovește. Satan nu mai are nici un drept de a dispune asupra noastră. Noi am fost mântuiți (Efeseni 2.5). Acesta este aspectul *trecutului*.
- b) Dacă ne gândim la viața zilnică cu multele ei pericole pentru credincioși, știm că El poate să mântuiască pe deplin pe cei care se apropie de Dumnezeu prin El (Evrei 7.25). Acesta este aspectul *prezentului*.
- c) Dacă este vorba de viitor, știm că mântuirea noastră va fi deplină atunci când Domnul Isus va fi venit ca Salvator (Mântuitor) al nostru. Atunci El va transforma trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă (Filipeni 3.20-21). Acesta este aspectul de *viitor*.

Oricare din cele trei aspecte ale mântuirii noastre le vom avea înaintea noastră – mântuirea noastră este totdeauna „în Hristos Isus”, în Omul glorificat în cer, care odinioară a fost în smerenie pe pământ și a devenit Mântuitorul nostru. Despărțit de El nu este nici o mântuire.

Contextul versetului nostru exprimă ideea că Pavel s-a gândit la al treilea aspect al mântuirii. „Mântuirea” este premisa necesară să putem obține partea veșnică a celor mântuiți, pentru care Dumnezeu ne-a ales. Această certitudine a dat lui Pavel mângâiere și putere în situațiile grele – și aceasta nu este altfel pentru noi. În timp ce noi trecem acum prin neazuri și suferim, totuși noi purtăm cu noi certitudinea că noi vom avea parte odată de această mântuire deplină.

Sunt oameni care gândesc că din cauza adevărului referitor la alegere nu ar fi necesar să se vestească Evanghelia mântuirii (salvării) la lumea pierdută. Ei argumentează că la Dumnezeu este bine stabilit mai dinainte cine va fi mântuit, și cine nu va fi mântuit. Cine argumentează în felul acesta, acela confundă alegerea cu mântuirea. El confundă de asemenea partea *suveranității lui Dumnezeu* – așa cum ea ne este prezentată în alegere – cu partea *responsabilității omului*, care trebuie să primească Evanghelia prin ascultarea credinței. Vedem în viața lui Pavel cum el pe de o parte vorbește despre alegere, iar pe de altă parte cum a vestit Evanghelia, ca nimeni altul. El a mărturisit iudeilor și grecilor „pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos” (Faptele Apostolilor 20.21). Predicarea mesajului este responsabilitatea noastră. Pavel era chiar gata să sufere moartea din pricina aceasta. Cunoașterea adevărului despre alegere nu l-a frânat niciodată pe Pavel în râvna sa pentru Evanghelia. Pentru aceasta el era pregătit să îndure totul – suferințele din închisoarea din Roma făceau parte din aceasta.

Gloria veșnică

Această mântuire include gloria veșnică, respectiv conduce spre ea. Și Petru vorbește despre o „glorie veșnică”. „Iar Dumnezeuul oricărui har, care v-a chemat la gloria Lui eternă în Hristos Isus, după ce veți suferi puțin timp ...” (1 Petru 5.10). Petru pune de mai multe ori față în față suferințele din timpul de acum cu gloria Împărăției veșnice. Când el vorbește despre gloria veșnică, evident el nu se referă la Casa Tatălui, ci la Împărăția în care noi vom domni împreună cu Hristos, însă domnia se extinde mult mai mult decât Împărăția. Noi vom domni în veșnicie cu Hristos (Apocalipsa 22.5). S-ar putea ca Pavel să se refere aici de asemenea la această slavă, care este în legătură cu domnia lui Hristos. S-ar putea de asemenea că aici – în legătură cu amintirea celor aleși – este totuși vorba de gloria veșnică a Casei Tatălui.

„Vrednic de încredere este cuvântul: pentru că, dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El.” (versetul 11)

O afirmație de încredere

Formularea: „Vrednic de încredere este cuvântul” o folosește Pavel în total de cinci ori în epistolele către Timotei și Tit. Expresia „vrednic de încredere” se întâlnește mai des. Ea înseamnă „de nădejde”, „sigur”, „loial”. În contextul locurilor în care stă, afirmația „vrednic de încredere este cuvântul” se poate referi la cele spuse anterior sau la ceea ce urmează după ea. În orice caz, prin aceasta se accentuează și subliniază în mod deosebit o afirmație. Aici se pare că se confirmă ce se spune după ea.

Afirmațiile care urmează sunt importante, însă nu sunt simplu de explicat. Dacă se compară diverse comentarii ale unor comentatori apreciați, se vor găsi unele diferențe. Aici prezint părerea mea proprie, dar nu am pretenția că este părerea definitivă. Las pe seama cititorului ca să mediteze cu rugăciune la aceasta.

Pare să fie vorba de anumite principii, pe care le găsim în guvernarea lui Dumnezeu. Guvernarea lui Dumnezeu cu noi oamenii este activă principial sub aspect dublu:

- a) cu privire la credincioșii adevărați: pentru ei există în timpul actual suferințe și necazuri. În viitor se va da pentru aceasta recunoaștere și răsplătire. Pentru Pavel și Timotei aceasta era o mare îmbărbătare. Și pentru noi este la fel.
- b) cu privire la oamenii care au o formă creștină, dar nu au viață din Dumnezeu: s-ar putea ca în timpul actual să nu fie urmări pentru faptele lor. În viitor însă nu va fi numai dezaprobare, ci va fi chiar răzbunare.

Într-un anumit sens acestea sunt cele două aspecte ale guvernării lui Dumnezeu, care ne sunt prezentate în prima și a doua epistolă a lui Petru. În prima sa epistolă Petru vorbește despre guvernarea lui Dumnezeu în legătură cu credincioșii. În a doua epistolă este vorba de guvernarea lui Dumnezeu în legătură cu necredincioșii. Aceasta este o chestiune serioasă. Cu toate acestea rămâne adevărat că Domnul rămâne credincios și Însuși, cu toată necredincioșia noastră.

În total în versetele 11 și 12 avem patru afirmații înaintea noastră, care de fiecare dată prezintă un contrast:

- a muri împreună – a trăi împreună
- a răbda – a domni împreună
- noi tăgăduim – El tăgăduiește
- noi suntem necredincioși – El rămâne credincios

A muri împreună și a trăi împreună

Pentru fiecare credincios este valabil, că el – în ceea ce privește poziția sa – a murit împreună cu Hristos. Trupul (corpul) nostru trăiește încă într-adevăr pe pământ, însă Dumnezeu ne vede deja acum așa, că noi am murit împreună cu Hristos. Aceasta este temelia poziției noastre creștine. În privința aceasta ne învață în mod deosebit epistola către Romani. Viața noastră este acum ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Odată va deveni vizibil cui aparținem. Pavel scrie credincioșilor din Colose: „Când Se va arăta Hristos, care este viața noastră, atunci veți fi arătați

și voi împreună cu El în glorie” (Coloseni 3.4). Acest gând este posibil să-l fi încurajat pe Pavel în închisoare.

Faptul de a fi murit împreună cu Hristos are consecințe practice pentru comportarea noastră în lumea aceasta. Noi trebuie să ocupăm efectiv acest loc cu privire la lumea aceasta. Dacă vom realiza practic, că noi am murit împreună cu Hristos, atunci necazurile și pericolele nu ne pot abate de pe drumul ascultării. Atunci vom avea curajul să purtăm totdeauna împreună cu noi în trupurile noastre moartea lui Isus (2 Corinteni 4.10). Noi facem aceasta cu privire la timpul care ne stă înaintea, când vom trăi și vom fi glorificați împreună cu Hristos. Noi trăim într-adevăr acum pe pământ în puterea învierii, dar noi o vom face efectiv când vom fi la Hristos și vom apărea împreună cu El în glorie.

Expresia „noi vom trăi împreună” se referă clar la viitor. Este adevărat, că Pavel vorbește în alte locuri de viața noastră pe care o trăim acum pe pământ (de exemplu Galateni 2.20; Romani 14.8). Însă aici este vorba de faptul că Pavel ne amintește de nădejdea vie, pe care o avem. Noi vom trăi împreună cu El, când vom fi la El și El va fi revelat.

„Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună; dacă tăgăduim, și El ne va tăgădui” (versetul 12)

A răbda și a împărăți împreună

Suferința și răbdarea sunt strâns legate una de alta. Ambele caracterizează timpul actual. Timpul răbdării este *acum*. Timpul împărățirii este în *viitor*. Cu toate acestea este o legătură strânsă între cele două expresii. Dacă noi răbdăm acum împreună cu El, vom împărăți în viitor împreună cu El. Răbdarea este drumul necesar pentru aceia care vor împărăți odată cu Hristos. Drumul Domnului Însuși a fost un drum prin suferințe spre slavă. Despre aceasta au mărturisit prorocii. Și Hristos a răbdat. Acesta este drumul nostru. El merge acum prin necazuri și strâmtorări spre Împărăția lui Dumnezeu în forma ei viitoare, minunată (Faptele Apostolilor 14.22). Dacă noi suntem acum gata să suferim și să răbdăm împreună cu Hristos, atunci odată vom fi glorificați și vom împărăți împreună cu El. În apocalipsa 1.9 împărăția în Isus (aceasta înseamnă „a împărăți împreună”) este legată categoric cu necazul în Isus și răbdarea în Isus.

Vrem să mulțumim lui Dumnezeu, că El ne-a păzit până acum să nu trebuiască să ne dăm viața pentru Isus. În cele mai multe țări cu democrație sunt cei mai puțini creștini amenințați cu aceasta. Dar noi toți trebuie să răbdăm – uneori chiar în împrejurări grele. Cine se așează cu credințioșie de partea lui Hristos va avea întrucâtva parte de adevărul de care amintește Pavel în capitolul 3.12: „Toți care doresc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați”. Primii creștini s-au bucurat să sufere pentru El și să poarte ocară pentru Numele Său (Faptele Apostolilor 5.41). Pentru aceasta era nevoie de răbdare. Într-un anumit sens aceasta este caracteristica fiecărui creștin – însă cu intensitate diferită. Spre îmbărbătarea noastră ne gândim la cuvintele Domnului Isus Însuși adresate ucenicilor Săi: „Iar voi sunteți aceia care ați rămas mereu (textual: ați răbdat) cu Mine în încercările Mele” (Luca 22.28). Domnul a spus aceasta scurt timp înainte ca toți să-L părăsească.

„A împărăți” stă clar în legătură cu Împărăția în forma ei vizibilă. Este o „împărățire împreună”. Împăratul este Hristos. El este Moștenitorul. El este Fiul Omului, căruia Dumnezeu Îi va pune odată totul la picioarele Lui (Psalm 8.7). El a fost pus de Dumnezeu Moștenitor al tuturor lucrurilor și Domnitor peste toate lucrurile. Noi suntem comoștenitorii Lui. Timpul

împărățirii nu a sosit încă – nici pentru Hristos și nici pentru noi. Hristos stă acum pe scaunul de domnie al Tatălui, dar nu stă încă pe scaunul Lui propriu de domnie. Dumnezeu L-a pus deja Domnitor peste toate lucrările mâinilor Sale. Domnia nu a început încă. Nu vrem să uităm aceasta.

Domnia se referă nemijlocit la Împărăția de o mie de ani, care va fi întemeiată odată pe pământul acesta. În afară de aceasta, și după aceea în starea veșnică va fi guvernare și domnie (Apocalipsa 22.5). Întrarea noastră în această Împărăție va fi diferită. Pentru unii este o „intrare din belșug” (2 Petru 1.11). Alții însă vor fi mântuiți, „dar ca prin foc” (1 Corinteni 3.15). Aceștia sunt aceia ale căror lucrări vor arde și pentru care nu este – sau este numai puțină – plată. În pilda despre robi sunt robi care sunt puși peste zece cetăți, în timp ce alții sunt puși peste cinci cetăți (Luca 19.17-19). La scaunul de judecată se va da plata – și această plată este diferită. Această plată va deveni vizibilă atunci când noi vom apare împreună cu Hristos ca să împărțim împreună cu El.

Remarcă: Când este vorba de casa Tatălui, niciunde nu citim despre o diferență. Oricine se află acolo va fi asemenea „chipului Fiului Său” (Romani 8.29). Ca și copii și fii noi vom fi acolo fără vreo deosebire, ca să savurăm în toată plinătatea viața veșnică. Diferențe sunt în legătură cu plata. Aceasta se va face la scaunul de judecată al lui Hristos. De aceea plata în Noul Testament nu este în legătură cu Casa Tatălui, ci cu Împărăția care va veni în forma ei vizibilă.

Noi tăgăduim – El tăgăduiește

„Dacă Îl tăgăduim, și El ne va tăgădui.” Această afirmație este deosebit de serioasă. Ea este o atenționare insistentă pentru aceia care fac aceasta. Desigur se pune întrebarea la cine se referă această afirmație. Este vorba numai de cei necredincioși sau ea se referă și la credincioși?

Expresia „a tăgădui” se folosește de exemplu în Matei 10.33: „Dar pe oricine Mă va tăgădui înaintea oamenilor, pe acela îl voi tăgădui și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri” (compară în continuare cu Luca 12.9). În Ioan 3.38 Domnul folosește acest cuvânt în legătură cu ceea ce Simon Petru tocmai voia să facă. „A tăgădui” se poate deci folosi – în ceea ce privește cuvântul în sine – atât la cei necredincioși cât și la cei credincioși. În versetele 12 și 13 ale capitolului nostru este folosit de două ori. Cunoscătorii limbii greacă dau următoarele alternative de traducere: „A spune nu, a contrazice, a respinge, a refuza, a para, a tăgădui, a pune la îndoială, a combate, a se desolidariza de cineva”. Alții traduc: „a contesta pe cei cunoscuți”. Aceasta a fost ce a făcut Simon Petru.

Întrebarea este, dacă aici este vorba de tăgăduire unică sau temporară, sau Pavel vorbește principial de tăgăduire. Se referă el la ce a făcut Petru – și care se poate întâmpla oricui dintre noi? Sau este vorba că cineva permanent și din obișnuință lasă să se vadă prin cuvânt și/sau umblare că el nu vrea deloc să aibă a face cu Hristos? În al doilea caz este clar că Domnul niciodată nu se va declara de partea unei astfel de persoane – oricare ar fi fost mărturisirea făcută de ea. Aceasta este – așa cum a scris odată W. Kelly – o dezonorare a Persoanei Domnului, pe care Dumnezeu niciodată nu o va suporta. Vor fi cu adevărat oameni care în afară s-au declarat de partea Lui, fără să fi avut vreodată viață din Dumnezeu. Sunt oameni cărora Domnul le va spune odată: „Niciodată nu v-am cunoscut; plecați de la Mine, lucrători ai fărădelegii” (Matei 7.23). În versetul nostru acesta pare să fie înțelesul principal. Sunt oameni care au numai o formă de evlavie. Iuda spune, că ei s-au strecurat și „tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus

Hristos” (Iuda 4). „A tăgădui” este folosit aici fără subiect. Nu se spune cine sau ce este tăgăduit. Aceasta sprijină ideea, că aici este vorba de o atitudine principială de durată, pe care cineva o ia.

Acestei ideii ar putea să i se opună faptul că în versetele 12-13 este mereu vorba de „noi”. Drept urmare ar putea fi vorba totdeauna de aceeași grupă (deci de credincioși). Acest argument nu se poate respinge ușor. Însă se observă că în ambele prime două cazuri se spune simplu: „dacă am murit împreună ...” și: „dacă răbdăm ...”, în timp ce aici se spune (textual): „dacă vom tăgădui ...”. În primul caz este evident un fapt, în cazul al doilea este o posibilitate. Mie mi se pare că Pavel se gândește aici la oameni care într-adevăr se află printre credincioși, însă au numai o mărturisire exterioară – și nu au viață din Dumnezeu. Această amestecătură de „adevărat” și „neadevărat” este tocmai ceea ce în această ultimă epistolă a lui Pavel ni se prezintă.

Însă nu vrem să excludem în totalitate aplicarea prudentă la cei credincioși. În viața unui credincios pot fi situații când el – ca și Petru – nu se declară de partea Domnului său și Îl tăgăduiește. Atunci el nu se poate aștepta ca în această situație Domnul să Se declare de partea lui și să stea alături de el. Fatal ar fi însă, ca din acest loc să se deducă că un credincios infidel ar putea totuși să se piardă odată, prin aceea că Domnul îl va tăgădui odată cu privire la veșnicie. Biblia nu învață niciunde așa ceva, și cu siguranță nu acesta este înțelesul acestui verset.

„dacă suntem necredincioși, El rămâne credincios, pentru că nu Se poate tăgădui pe Sine Însuși.” (versetul 13)

Noi suntem necredincioși – El este credincios

Din nou se pune întrebarea, la care grupă de persoane se gândește Pavel. Sunt mărturisitori adevărați sau falși, sau sunt incluse ambele grupe? Dacă Pavel se gândește la credincioși, atunci pe deplin a doua parte a versetului este o îmbărbătare. Cu toată necredincioșia noastră – și cine dintre noi vrea să afirme că el a fost totdeauna credincios (demn de încredere)? – Domnul rămâne credincios. Dacă Pavel se gândește la necredincioși, atunci versetul acesta este o avertizare și o atenționare serioasă.

La modul cel mai general este valabil că Domnul niciodată nu se poate uni cu necredincioșii. El rămâne credincios în Sine Însuși, aceasta înseamnă naturii și ființei Sale. El nu poate altfel. Necredincioșii omenească nu-L va putea împiedica să-și împlinească planurile. El nu Se poate tăgădui pe Sine Însuși. Aceasta este valabil pentru toate făgăduințele, pe care El le-a dat. În privința aceasta nu vrem să ne gândim numai la făgăduințele care ne dau curaj, ci și la atenționările severe referitoare la judecată, pe care le conține Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul va împlini tot ce a făgăduit – atât în har cât și în judecată. Aceasta a fost așa la poporul Său pământesc Israel. Aceasta este așa cu privire la poporul Său ceresc. El acționează totdeauna în credincioșia Sa.

Dacă ne gândim la mărturisitorii falși (deci la necredincioși), acest gând este un gând foarte sever. În căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu oamenii va fi așa, că tot ce a fost prorocit se va împlini. Ar fi împotriva Ființei lui Dumnezeu, dacă El ar trata în același fel pe credincioși și pe necredincioși. Dumnezeu nu face aceasta. Dacă un om mărturisește cu credință păcatele sale, atunci Dumnezeu este nu numai „drept”, ci și „credincios”, când El îi iartă păcatele (compară cu 1 Ioan 1.9). Invers, Dumnezeu este credincios, dacă El va condamna odată veșnic pe oamenii

care nu primesc Evanghelia. Dumnezeu rămâne – spus cu reverență – totdeauna credincios caracterului Său și va trata pe oameni corespunzător.

Aducerea aminte de credințioșia Domnului este însă totodată o îmbărbătare pentru credincioși. Noi putem ușor obosi și descuraja. Uneori avem credință mică, putem cădea în îndoială și chiar în necredință. Dar El rămâne totdeauna credincios și Își ține făgăduințele. Dacă avem viață din Dumnezeu, El ne va însoți totdeauna și niciodată nu ne va lăsa să alergăm spre pierzare.

Însă acest gând nicidecum nu trebuie să ne facă ușuratici. Ar fi aroganță dacă din acest motiv „ne-am permite” să fim necredincioși, deoarece deja mai înainte ne-am bazat pe credințioșia Domnului. Un astfel de gând este total străin Cuvântului lui Dumnezeu. Totuși este adevărat că felul de a lucra al lui Dumnezeu în căile Sale de guvernare niciodată nu poate anula sau fi împotriva planului lui Dumnezeu și a harului Său. Chiar dacă suntem copii ai lui Dumnezeu, noi stăm totuși sub căile de guvernare ale lui Dumnezeu. El Se comportă cu noi spre folosul nostru și spre onoarea Sa. Cu toate acestea noi ne putem baza pe harul Său. Harul se întemeiază pe ceea ce este El în Sine Însuși. Aceasta se exprimă prin cuvintele: „El nu Se poate tăgădui pe Sine Însuși.”

Un tată trebuie să-și pedepsească copilul, dacă el este neascultător și merge pe căi proprii. Pedepsa poate fi câteodată dureroasă și să tulbure părțasia practică. Și cu toate acestea un tată bun nu va permite niciodată ca relația de bază cu el să fie întreruptă prin pedeapsă. Așa acționează Dumnezeu cu noi în căile Sale de guvernare. Dacă noi ca și copiii ai Lui suntem necredincioși, atunci uneori El trebuie să ne facă să ne doară – dar aceasta nu schimbă nimic din faptul că El privește la noi în dragoste și har. Tocmai în aceasta se arată credințioșia Lui.

„Amintește-le acestea, îndemnându-i (mărturisindu-le) stăruitor înaintea Domnului să nu aibă dispute de cuvinte, nefolositoare la nimic, decât la dărâmarea celor care ascultă.” (versetul 14)

Expresia „acestea” se referă la versetele anterioare. În felul acesta versetul 14 este veriga de legătură între cele spuse de Pavel anterior și ce el vrea să apună acum. Cu versetul 14 începe partea a doua a capitolului. Este încă vorba de slujitorul lui Dumnezeu, dar acum se face o referire deosebită la alții. Omul lui Dumnezeu este răspunzător față de Dumnezeuul său. El trebuie să se pună personal la dispoziția Domnului său. El trebuie – în mod deosebit în timpuri grele – să stea clar în relația lui cu alții. El se află în interiorul mărturiei creștine, care în versetul 20 este comparată cu o casă mare. Acolo sunt provocări mari, cărora noi trebuie să ne expunem.

A aduce aminte

În versetul 2 i s-a cerut lui Timotei să asculte. În versetul 7 el trebuia să înțeleagă ceva. Acum i se cere să aducă aminte de ceva. Acesta este totdeauna drumul unui slujitor de încredere al Domnului. Mai întâi el însuși învață, asimilând ceva. El aude sau citește. După aceea vine meditația la cele citite sau auzite. Ce s-a învățat trebuie interiorizat. Cuvântul lui Dumnezeu este cercetat, cunoscut și înainte de toate este aplicat la inimă și conștiință. Se înțelege de la sine că gândirea include rămânerea în cele învățate și aplicarea în practică. Urmează apoi, în al treilea rând, ca cele auzite și chibzuite să fie mărturisite și date altora ca învățătură.

„Aducerea aminte” este un proces permanent. Adevărul lui Dumnezeu în sine ne-a fost făcut cunoscut pe deplin. Nu mai sunt adevăruri noi. Bunul credinței a fost dat sfinților odată pentru totdeauna. El trebuie însă amintit mereu. Expresia mai este folosită în afară de locul acesta și în

Tit 3.1. Învățăm din aceasta, că în lucrarea în Cuvânt nu este vorba numai de a da mai departe informații factice (cunoștințe), ci adevărul trebuie să se impregneze în inima ascultătorilor. El trebuie să pună acolo ceva în mișcare. Când noi prezentăm Cuvântul – fie în strângerile laolaltă, în familie sau cu alte ocazii -, nu este vorba de a spune pe cât posibil lucruri noi sau să fi pe cât posibil de interesant, ci de a aduce aminte de adevărurile cunoscute. S-ar putea ca pentru un ascultător sau altul să fie lucruri noi (de exemplu pentru tinerii în creștere sau pentru cei întorși de curând la Dumnezeu), dar aceasta nu este esențialul. Petru de exemplu voia prin aducerea aminte să trezească mintea sănătoasă a destinatarilor scrisorii sale (2 Petru 3.1). Aducerea aminte este un principiu biblic important.

A mărturisi

Felul în care aceasta trebuie să aibă loc este descris ca fiind o mărturisire stăruitoare. Să mărturisești stăruitor înseamnă că implori și atenționezi pe cineva. Și acest principiu are valabilitate generală. Noi nu trebuie să fim indiferenți sau superficiali când prezentăm Cuvântul lui Dumnezeu. Desigur sunt locuri în Scriptură care poartă un caracter de îmbărbătare, în timp ce altele au mai degrabă caracter de mustrare. Cu toate acestea noi trebuie să prezentăm totdeauna cu demnitate Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia nu este o carte de amuzamente. Ea este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. La aceasta aparține fără îndoială seriozitate respectabilă. Au fost vorbitori și comentatori foarte capabili și dotați care au fost foarte atenți în predicile lor să nu „întrețină” pe ascultătorii lor cu remarci hazlii și glumețe, sau chiar să-i facă să râdă. Nimeni, care prezintă Cuvântul lui Dumnezeu, nu trebuie să gândească că ascultătorii trebuie „făcuți bine dispuși” prin astfel de mijloace (asta nu înseamnă că noi nu ar trebui să fim creștini veseli).

Înaintea Domnului

Însemnătatea acestei expresii este accentuată prin adaosul „înaintea Domnului”. „Înaintea Domnului” înseamnă „înaintea feței Domnului”. Slujitorul trebuie să fie permanent conștient, că el stă înaintea Domnului său, care vede totul și judecă totul. Nu degeaba El este numit aici „Domnul” – fără nici o completare. Lui Îi aparține toată autoritatea. Noi Îi datorăm ascultare și niciodată nu trebuie să uităm că El este Domnul slujitorilor. Tot ce noi facem are loc sub ochii Domnului. El vede și judecă totul. Fapte, cuvinte și motive. Ne gândim la exemplul unui om mare al lui Dumnezeu din Vechiul Testament, care de asemenea a avut ceva de mărturisit, și anume la Ilie. El a acționat și a vorbit conștient fiind că avea a face cu Domnul, înaintea ochilor căruia stătea. Dacă noi am interiorizat aceasta, atunci aceasta va fi un element pregnant în viața noastră ca slujitor al Domnului.

Mai este ceva în această afirmație: slujitorul nu are în sine nici o autoritate. Ea vine de la Domnul. Dacă noi facem lucrarea fiind conștienți de aceasta și venim din prezența Domnului, atunci vom vorbi „cuvinte ale lui Dumnezeu” (1 Petru 4.11). Tot așa este valabil pentru ascultător, ca el prin Cuvânt să fie pus în prezența și în lumina Domnului.

Nici o dispută de cuvinte

Pavel acordă valoare mare, ca disputa de cuvinte să fie evitată. Disputa de cuvinte este spre distrugerea ascultătorilor. În lumea greacă din timpul acela se purtau cu plăcere dispute despre

tot felul de teme. Iudeii aveau și ei aceste vicii. În Faptele Apostolilor 18.15 este vorba de neînțelegeri asupra cuvintelor, numelor și Legii. Tocmai în cazul învățaturii mari există pericolul să te dedai la speculații și discuții nesfârșite. În 1 Timotei 6.4 se arată clar, că chestiunile litigioase și certurile de cuvinte sunt caracteristica învățătorilor falși.

Este incontestabil că fiecare cuvânt din Biblie își are înțelesul lui. Biblia a fost inspirată de Dumnezeu „cuvânt cu cuvânt”. Noi trebuie necondiționat să ținem cu tărie la această „inspirare textuală” (inspirarea verbală). Fiecare cuvânt al Bibliei este important. Noi ar trebui să le luăm în seamă și să chibzuim de ce Dumnezeu folosește într-un loc un anumit cuvânt și în alt loc probabil alt cuvânt. În privința aceasta este important ca să nu se inițieze nici o ceartă înaintea altora – a ascultătorilor. Aceasta este valabil și cu privire la originea fiecărui cuvânt în parte sau cu privire la înțelesul cuvântului grecesc folosit. Multe lucruri nici nu ar putea fi apreciate de ascultători – de exemplu într-o întrunire publică. Să ne gândim de exemplu la copiii noștri sau la tineri. Este fatal dacă înaintea urechilor lor au loc astfel de „certuri de cuvinte”.

Este adevărat, că noi nu avem o părere unitară în toate întrebările legate de interpretare. Uneori sunt păreri diferite, despre care noi trebuie să discutăm. O astfel de discuție este cu totul în ordine. Însă în nici un caz ea nu trebuie să degenereze în ceartă de cuvinte, și apoi să ajungă chiar să fie difuzată cu voce tare. Slujitorul lui Dumnezeu nu face așa ceva, și el ia seama ca nici alții să n-o facă. Cu regret în trecut au fost frați deosebit de dotați, care au cunoscut adevărul și cu toate acestea au ajuns la certuri cu privire la anumite cuvinte.

Cearța de cuvinte nu rămâne fără urmări, și acestea nu sunt niciodată pozitive. De aceea Pavel spune: ea este „nefolositoare la nimic”. Mai mult chiar, are urmări directe dăunătoare. Ascultătorii nu numai sunt derutați prin această ceartă de cuvinte, ci Pavel merge mai departe și spune că este spre pierzarea lor. „Pierzare” aici nu înseamnă condamnarea veșnică. În 2 Petru 2.6 cuvântul mai este folosit încă o dată. Acolo este vorba de „dărâmarea” Sodomei în timpul lui Noe. Din cuvântul grecesc a derivat cuvântul „catastrofă”. În orice caz urmările certii de cuvinte sunt catastrofale.

„Străduiește-te să te prezinți pe tine însuși lui Dumnezeu aprobat (încercat și găsit bun), un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine, împărțind drept Cuvântul adevărului.” (versetul 15)

Străduiește-te

Pavel se adresează acum lui Timotei cu o solicitare nouă. Ea este exact opusul celor de care el a atenționat mai înainte. Timotei trebuia să se străduiască, adică trebuia să depună efort, ca să se prezinte pe sine însuși încercat și aprobat înaintea lui Dumnezeu. „A se strădui” înseamnă „să năzuiești atent și disciplinat pentru a face ceva”. Este vorba de sârguință și angajare. Ce este arătat aici nu vine de la sine. Pentru aceasta trebuie folosită energie și hărnicie. Hărnicia are o valoare mare în Biblie. Dumnezeu dorește ca noi să fim harnici – atât în lucrurile naturale cât și în cele spirituale. Cartea Proverbe ne arată cu mare intensitate valoarea generală a hărniciei. Solicitarea de a ne strădui o găsim mereu în Noul Testament.

Aprobat înaintea lui Dumnezeu

Slujitorul trebuie să năzuiască să se prezinte pe sine însuși aprobat înaintea lui Dumnezeu. Aceasta vrea să spună, că slujitorul trebuie să fie unul care prin verificare permanentă s-a dovedit credincios și demn de încredere. Prin exemplul personal el trebuie să conducă pe alții să facă la fel. Aceasta pune o responsabilitate mare pe aceia care stau în lucrarea publică pentru Domnul și predică Cuvântul. Dacă cineva este un slujitor al Domnului, atunci în primul rând nu ceilalți să fie impresionați, ci slujitorul trebuie să stea înaintea lui Dumnezeu încercat și găsit bun. Dumnezeu vede și aude și evaluează totul.

Adeverirea (confirmarea) poartă în sine ideea că cineva este pus pe ștandul de probă și el trece cu bine încercarea. Noi citim de exemplu despre confirmarea *lucrării* (1 Corinteni 3.13), despre confirmarea *slujirii* (2 Corinteni 9.13), despre confirmarea *credinței* (Iacov 1.3; 1 Petru 1.7) și despre confirmarea de *persoane* (Romani 14.18; 16.10; 1 Corinteni 11.19, și alte locuri). Această ultimă formă de confirmare o avem și aici. Slujitorul trebuie să se prezinte pe sine însuși încercat și găsit bun înaintea lui Dumnezeu. Aprobarea se arată nu atât de mult în ceea ce *spune* cineva, ci în ceea ce *trăiește*. Cuvintele și faptele trebuie să coincidă. „A prezenta” este mai mult decât simplu „a arăta”. A prezenta înseamnă să pui altora la dispoziție ceva de folos. Aceasta este valabil în primul rând cu privire la Dumnezeu. Pavel scrie în 1 Tesaloniceni 2.4: „... ci, după cum am fost aprobați de Dumnezeu ca să ni se încredințeze Evanghelia, așa vorbim, nu ca să plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu, care încearcă inimile noastre.”

A împărți drept Cuvântul adevărului

Lucrătorul este a patra profesie, pe care Pavel o amintește în această epistolă. Aici nu este vorba de lucrarea grea și epuizantă a agricultorului – ca în versetul 6. De asemenea nu este vorba de lucrarea unui sclav, care nu are nici o înțelegere a intențiilor stăpânului său. Este vorba mai mult de un „lucrător calificat”, care își cunoaște lucrarea. Nu se spune din ce „branșă” vine acest lucrător. Se spune numai în sens figurat, că el împarte drept Cuvântul adevărului, aceasta înseamnă că el taie în direcție dreaptă.

Cuvântul „a împărți” se întâlnește în Noul Testament numai în acest loc. Înseamnă literar „a tăia drept”. S-ar putea ca Pavel să se gândească la lucrarea agricultorului, care trage o brazdă dreaptă și nu lucrează în zigzag. Ne-am putea gândi și la un tâmplar, care taie drept un lemn, și nu strâmb. Oricum ar fi, este evident că pentru aceasta este nevoie de o anumită îndemânare. Pentru a prezenta public Cuvântul lui Dumnezeu este nevoie de un anumit exercițiu spiritual. În 1 Timotei 3.6 se spune despre supraveghetor, că nu trebuie să fie unul întors de curând la Dumnezeu. Dar aici nu este vorba de un supraveghetor, ci de un slujitor al Domnului. Cu toate acestea principiul este transmisibil. Cine prezintă public Cuvântul lui Dumnezeu, acela trebuie să dispună de o anumită măsură de experiență spirituală. Este vorba ca noi să procedăm corect cu Cuvântul lui Dumnezeu, să-L dăm corect ca învățătură și să-L aplicăm corect.

Dacă Cuvântul lui Dumnezeu este împărțit corect, atunci El nu va fi prezentat unilateral sau deformat. Atunci nu se va accentua mai mult o parte a adevărului și cealaltă parte se va lăsa intenționat la o parte. Atunci nu se vor extrage din context anumite pasaje de text. Atunci noi nu vom „coti” Cuvântul lui Dumnezeu ca să Se potrivească comportării noastre, ci noi ne vom îndrepta după Cuvânt.

Avem a face cu „Cuvântul adevărului”. Aici nu este vorba de fiecare afirmație a (Cuvântului) lui Dumnezeu, ci este vorba de întreg Cuvântul lui Dumnezeu. „Cuvântul adevărului” ne arată cum Dumnezeu vede toate lucrurile și cum le evaluează. Aceasta trebuie mai întâi să învățăm noi personal, înainte de a da altora.

Desigur Cuvântul lui Dumnezeu este totdeauna adevărat. Abia atunci când noi oamenii Îl aplicăm, putem face greșeli și Îl prezentăm unilateral sau deformat. Este de exemplu cineva care vede numai aspectul responsabilității, dar nu vorbește despre har. Sau este cineva care vorbește numai despre adevărul referitor la Adunare, dar nu vorbește despre adevărul referitor la Împărăția lui Dumnezeu. Este cineva care vorbește numai despre lucrarea lui Hristos pentru noi, dar nu vorbește despre lucrarea lui Hristos în noi. Sau este cineva care după câte se pare cunoaște numai epistolele apostolului Pavel, dar niciodată nu vorbește despre scrierile lui Ioan.

Deci noi înșine trebuie mai întâi să cunoaștem Cuvântul adevărului, și abia după aceea și să-L aplicăm corect. Nu se poate argumenta orice cu fiecare loc din Biblie. Noi trebuie să învățăm să nu scoatem la întâmplare din context texte biblice. Nici o profeție a Scripturii nu se interpretează singură (2 Petru 1.20). Cu regret acest principiu simplu și așa de important este desconsiderat la interpretarea textului (verbal și în scris). Desigur noi putem – și trebuie s-o facem – aplica Cuvântul lui Dumnezeu la situațiile noastre zilnice. Dar noi ar trebui să ne păzim de interpretări și explicații proprii și unilaterale. Aceasta este valabil atât în lucrarea publică cât și în cea personală (de exemplu în familie). Altfel vom crea numai încurcătură și vom semăna îndoială. Dacă o facem corect, rezultatul va fi pozitiv. Atunci are loc creșterea și zidirea.

Fără rușine

Cine stă ca lucrător încercat și găsit bun înaintea lui Dumnezeu și împarte drept Cuvântul adevărului, nu are nici un motiv să se rușineze. Cuvântul „a se rușina” este o expresie puternică. Ea vrea să spună că nimeni nu poate reproșa ceva unui slujitor și că nici el nu are ce să-și reproșeze. Pentru a obține aceasta este necesară mare atenție în umblarea și comportarea proprie. Cine prezintă Cuvântul lui Dumnezeu și Îl împarte drept, acela trebuie mai întâi să aplice Cuvântul la sine însuși. Altfel se acuză pe sine însuși.

A nu se rușina înseamnă și că el se dovedește a fi unul a cărui lucrare nu este fără valoare, ci aduce plată. Ioan spune în privința aceasta: „Și acum, copiilor, rămâneți în El, ca, dacă Se va arăta El, noi să avem îndrăzneală și să nu fim dați de rușine dinaintea Lui la venirea Sa.” (1 Ioan 2.28).

„Iar de vorbirile deșarte, lumești, ferește-te; pentru că ei (aceștia sunt oamenii lumești) vor înainta mai mult în neevlavie,” (versetul 16)

Vorbiri deșarte și lumești

Acum urmează iarăși o atenționare adresată slujitorului. Trebuie să ne fie clar, că satan va face totul ca să ne rețină să împărțim drept Cuvântul adevărului. Viclenia lui este mare. Aici sunt vorbirile deșarte și lumești care aduc cu sine neevlavia. Deja în prima epistolă către Timotei Pavel a vorbit despre oameni care s-au rătăcit de la credință și s-au îndreptat spre vorbire deșartă

(1 Timotei 1.6). La sfârșitul epistolei Pavel ajunge să mai vorbească încă o dată despre aceasta: „... ferindu-te (sau: îndepărtându-te) de vorbăriile deșarte, lumești ...) (1 Timotei 6.20).

Este misiunea slujitorului lui Dumnezeu să împartă drept Cuvântul lui Dumnezeu, dar să nu se pasioneze pentru lucruri nechibzuite. Noi ar trebui să evităm acestea. În același timp noi trebuie să ne distanțăm de oamenii care fac astfel de lucruri. Și Tit este solicitat la aceasta: „Dar ferește-te de întrebări nechibzuite și de genealogii și de controverse și de certuri privitoare la Lege, pentru că sunt nefolositoare și zadarnice” (Tit 3.9).

Cuvântul „lumesc” nu se întâlnește des în Noul Testament. În afară de epistola către Timotei mai este amintit în Evrei 12.16, unde Esau este numit lumesc. Cuvântul desemnează original un loc, pe care putea intra oricine – în contrast cu un loc sfânt. Din acesta a rezultat sensul „lumesc” sau „nesfânt”. „Vorbire deșartă” înseamnă textual „sunet gol”. Sunt cuvinte fără valoare. Ele nu sunt de nici un folos ascultătorului. Este clar, că astfel de palavre trebuie evitate. Motivul pentru acesta este dat: conduc numai la neevlavie. „A înainta” este folosit și în alte locuri (Galateni 1.14; Romani 13.12). Acolo unde răul se poate răspândi necontrolat, el va conduce totdeauna la lucruri tot mai rele.

„Neevlavia” nu înseamnă numai „fără Dumnezeu”, ci înseamnă că Dumnezeu este direct privat. El nu primește ce I se cuvine. Este o comportare opusă evlaviei. Neevlavia se exprimă printr-o comportare (umblare) falsă. Vedem din nou că învățătura falsă conduce la comportare falsă. Aceasta este valabil pentru cel care prezintă Cuvântul, precum și pentru cel care aude cuvântul acestuia.

Pavel vorbește pe de o parte de pălăvrăgeli lumești și goale, iar pe de altă parte de persoane care pălăvrăgesc. Răul nu poate fi despărțit de persoana care îl face. Evitarea acestei pălăvrăgeli aduce cu sine în mod necesar consecințe, că trebuie să te depărtezi de aceia care practică astfel de pălăvrăgeli. Aceasta este responsabilitatea slujitorului în timpuri grele. Aici nu este vorba de felul cum o adunare locală tratează astfel de lucruri, atunci când devin vizibile în mijlocul ei. Pentru adunarea locală este valabil, ea trebuie să măture aluatul. Dar aici nu este vorba de adunarea locală, ci de slujitor în zilele de decădere. Pentru el înseamnă *să plece, să se îndepărteze și să evite*. O altă posibilitate el nu are. Deci noi trebuie pe de o parte să evităm pălăvrăgelile, pe de altă parte să evităm oamenii care le practică. Aceasta devine mai clar pe parcursul capitolului.

„și cuvântul lor se va extinde (sau: va roade în jurul lor) ca o cangrenă; dintre care sunt Imeneu și Filet,” (versetul 17)

Extinderea răului

Extinderea și creșterea neevlaviei este comparată cu o cangrenă (cu cancerul). Expresia „roade în jur” este o expresie compusă, care în alte locuri este tradusă prin „a găsi pășune” (Ioan 10.9). Comparația cu un foc care primește hrană prin lemnul uscat și se extinde este foarte potrivită.

Cuvântul „cangrenă” (sau: cancer) se folosește în Noul Testament numai în locul acesta. Inițial în limbajul medical a fost numită așa o necroză, adică o putrezire care apare atunci când o parte a corpului este despărțită de circulația normală a sângelui și nu mai este alimentată cu substanțe hrănitoare. Redarea prin „cangrenă” (sau: cancer) este astăzi o imagine ușor de înțeles. Dacă

celulele cancerigene nu pot fi înlăturate, ele vor infecta repede tot corpul și mai devreme sau mai târziu duc la moarte.

Un alt tablou asemănător în Noul Testament este aluatul. El va dospi toată plămădeala, dacă nu este înlăturat. Dacă nu este oprit la timp, strică totul și distruge. Aceasta este valabil pentru pălăvrăgeala deșartă, pentru învățătura străină și pentru orice formă de rătăcire. Dar este tot așa valabil și pentru oamenii care aduc această rătăcire. Cine dă învățătură falsă, acela va da tot mai mult și mai clar învățătură greșită. Putem observa aceasta clar, dacă mergem cu ochii deschiși prin lume (lumea creștină). De aceea urmarea este, că neevlavia se răspândește. Dacă tolerăm aceasta, fără să ne distanțăm personal de ea, vom fi infectați.

Imeneu și Filet

Pavel numește concret doi bărbați cu numele, pe care Timotei îi cunoștea. Numele Imeneu este amintit deja în prima epistolă (capitolul 1.20). El însuși a eșuat în ceea ce privește credința. În afară de aceasta el distrugea acum credința altora. Este foarte probabil ca aici să fie vorba de aceeași persoană, fără însă să putem afirma cu certitudine. Despre Filet nu știm mai multe.

Cu toate acestea faptul este remarcabil, că aici sunt numite două persoane cu numele. Aceasta confirmă ce am văzut deja mai înainte, că răul nu poate fi despărțit de persoana care îl practică. Se dă impresia că Pavel pregătește pe fratele lui cu privire la ceea ce el puțin mai târziu în versetul 21 prezintă categoric ca principiu general, și anume ca el să se curețe de vasele de necinste, prin aceea că el se depărtează de ele.

„care s-au abătut de la adevăr, spunând că învierea a fost deja; și răstoarnă credința unora.”
(versetul 18)

A se abate de la adevăr

În loc să țină personal cu tărie la adevăr și să împartă drept Cuvântul adevărului, acești bărbați s-au abătut de la adevăr. A se abate înseamnă a nu nimeri ținta (compară cu 1 Timotei 6.21). Sunt cazuri când cineva se abate din lipsă de cunoaștere. Deseori abaterea are loc și foarte conștient. Înapoia acestor devieri stă satan, care încearcă mereu să ne producă pagube. El o face cu brutalitate (ca la Pavel, care era în închisoare). Dar el o face și cu viclenie. Această tactică o găsim aici. Acești oameni aveau expresii creștine pe buzele lor. Ei vorbeau despre înviere, dar spuneau că învierea a avut deja loc. Prin aceasta tăgăduiau evident adevărul referitor la învierea trupului. Periculos în aceasta era faptul că adevărul și minciuna erau amestecate una cu alta. Pericolul este totdeauna foarte mare în cazul amestecului. O tăgăduire evidentă a adevărului se cunoaște imediat. Dar când adevărul și minciuna sunt amestecate, aceasta are urmări fatale. Te abați singur de la adevăr și credința altora este distrusă.

Adevărul referitor la înviere

Abaterea în cazul lui Imeneu și Filet consta în aceea, că ei spuneau, că învierea a avut deja loc. Într-un anumit sens aceasta era adevărat. Era însă numai adevărul pe jumătate și prin aceasta o

minciună deplină. O astfel de privire unilaterală a învierii este un exemplu pentru felul în care Cuvântul adevărului nu este împărțit drept.

Epistola către Efeseni ne învață că noi, care eram morți, am fost aduși la viață cu Hristos. Dumnezeu ne-a înviat împreună cu El și ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus (Efeseni 2.6). Aceasta este poziția noastră „în Hristos”. Epistola către Efeseni ne arată hotărârea și planul veșnic al lui Dumnezeu, dar nu poziția noastră, pe care noi o ocupăm acum pe pământul acesta. Noi purtăm încă trupul stării noastre smerite. Învierea trupului urmează să aibă loc. Ea este un adevăr central al Noului Testament. Pavel scrie detaliat despre aceasta în 1 Corinteni 15. El arată că învierea Domnului Isus este fundamentală pentru credință și că și noi vom învia – în ceea ce privește trupul nostru. Noi așteptăm pe Domnul Isus ca Mântuitor, care va transforma trupul smereniei noastre și-l va face asemenea trupului gloriei Sale (Filipeni 3.21). Aceasta va avea loc la înviere. „Morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Pentru că putrezirea aceasta trebuie să se îmbrace în neputrezire și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire” (1 Corinteni 15.52-53). „Pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos” (1 Tesaloniceni 4.16). Această parte a adevărului a fost evident trecută sub tăcere de către cei doi, sau a fost „răstălmăcită” așa fel, că a luat naștere impresia că noi nu mai trebuie să așteptăm nici o înviere.

A distruge credința

Dacă se învață că învierea ar fi avut deja loc, aceasta are consecințe grave. O consecință esențială este, că speranța creștinului se pierde. De ce să mai așteptăm venirea Domnului, dacă învierea a avut deja loc? Un creștin fără speranță își pierde felul de gândire ceresc. El își face căminul pe pământ. El se amestecă în politica pământului acesta și încearcă să întemeieze Împărăția lui Dumnezeu aici pe pământ. Astăzi aceasta ar fi formulată cam așa: „Să creăm lumea nouă a lui Dumnezeu pe pământul acesta”. Prin aceasta viața creștină, așa cum ne este ea descrisă în Noul Testament, se prăbușește în sine însuși ca un castel de cărți. De aceea Pavel folosește această expresie clară: „Credința unora este răsturnată”. Cine dă ascultare unor astfel de învățături, acela nu mai stă tare în credință. A răsturna înseamnă „a doborî”. Cuvântul este folosit de exemplu în Ioan 2.15, unde Domnul răstoarnă mesele schimbătorilor de bani. Credința (aici însoțită de articolul hotărât) este bunul credinței credinciosului. Este adevărul credinței, pe care se sprijină credinciosul. Încrederea lui în afirmațiile lui Dumnezeu se pierde total. Aceasta nu înseamnă, că cineva, care a primit pe Domnul Isus prin credință, își pierde mântuirea, însă el este total derutat, deoarece el nu se mai reazemă numai pe afirmațiile lui Dumnezeu.

„Totuși temelia tare a lui Dumnezeu rămâne, având pecetea aceasta: ‚Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi’ și: ‚oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!’” (versetul 19)

Temelia tare a lui Dumnezeu și pecetea ei

Învățătura falsă zguduie și distruge. Față de aceasta stă însă fundamentul tare. Acest fundament este de la Dumnezeu. El este de nezgduit și tare (așa este tradus în 1 Petru 5.9). Fundamentul

(temelia, vezi Faptele Apostolilor 16.26; Evrei 11.10) este un fundament pe care nimic și nimeni nu-l poate distruge – nici învățăturile false și nici decăderea. „Temelia tare” trebuie înțeleasă aici la modul general. Nu este vorba de Hristos ca fundament al Adunării – ca în Matei 16.18. Și nici nu este vorba de anumite învățături. Este simplu temelia tare a lui Dumnezeu, pe care noi ne putem baza foarte siguri. Noi suntem dependenți de ea, căci ea rămâne totdeauna tare, chiar și în zilele decăderii și degenerării.

Pecetea are aici înțelesul unei inscripții. Ea ne arată două laturi ale adevărului, pe care noi le găsim în Noul Testament deseori una lângă alta. În primul rând este latura lui Dumnezeu, planul Său, intenția Sa, harul Său. În al doilea rând este latura responsabilității omului. Harul și responsabilitatea stau aici unul lângă altul. Noi putem și trebuie să diferențiem aceste două laturi una de alta, dar nu avem voie niciodată să le despărțim. Este ca și cu o monedă. Noi putem totdeauna privi numai o față a monezii, niciodată ambele fețe deodată. Și cu toate acestea ele aparțin de nedespărțit împreună. Noi învățăm să diferențiem aceste două laturi ale adevărului, fără să le despărțim. Pecetea însăși vorbește de proprietate și de veridicitate. Un obiect pecetluit prezintă proprietarul care l-a pecetluit. Un document pecetluit arată veridicitatea lui.

Partea lui Dumnezeu: Domnul cunoaște pe cei care sunt ai Săi

Latura peceții îndreptată spre Dumnezeu este: „Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi”. „A cunoaște” înseamnă mai mult decât că Domnul știe cine Îi aparține. Expresia include faptul că Domnul iubește și recunoaște pe aceia care sunt ai Săi. Este vorba de o recunoaștere plină de dragoste în sentimente. Pavel scrie în 1 Corinteni 8.3: „Dar dacă cineva Îl iubește pe Dumnezeu, este cunoscut de El”. Aceasta este ideea. Domnul Isus a spus El Însuși despre oile Sale, că El le cunoaște și este cunoscut de ele (Ioan 10.14). Noi avem siguranța că nimeni nu ne poate răpi din mâna Sa (Ioan 10.28). În această făgăduință este cuprinsă o mare mângâiere. Oricât de greu ar fi timpul în care trăim, această făgăduință rămâne totdeauna adevărată.

Noi am putea gândi în zilele de platitudine spirituală, că numai „noi” am mai rămas. Acest gând nu trebuie să apară niciodată. Ar fi mândrie spirituală. Pe tot pământul sunt mulți care aparțin Domnului și Îl iubesc. El îi cunoaște, noi probabil nu-i cunoaștem. El știe unde se găsesc. Unul din oamenii mari ai Vechiului Testament a făcut această greșală, că el a crezut, că ar fi rămas singur. Era Ilie, care a spus odată lui Dumnezeu: „Fiii lui Israel au părăsit legământul Tău ... am rămas eu singur” (1 Împărați 19.10). Această comparație era fatală, și ea era falsă. Dumnezeu trebuie să-i spună: „Mi-am oprit în Israel 7.000, toți genunchii care nu s-au aplecat înaintea lui Baal” (1 Împărați 19.18). Această greșală era așa de gravă, că Dumnezeu o amintește în Noul Testament (Romani 11.3,4) și apoi vorbește despre o rămășiță aleasă prin har. Totdeauna va fi o astfel de rămășiță. Domnul o cunoaște. El știe cine Îi aparține Lui – chiar și în marile biserici statale și în multele denominațiuni. Nu vrem să uităm aceasta niciodată.

Deseori putem recunoaște cine Îi aparține. Pavel știa despre credincioșii din Tesalonic că ei au fost aleși (1 Tesaloniceni 1.4). De unde știa el aceasta? A putut el privi în cartea planului lui Dumnezeu? Cu siguranță nu. Dar el a văzut-o în comportarea lor. Uneori însă noi nu putem recunoaște. Sunt oameni care vorbesc evlavios, dar se comportă altfel. Noi punem un semn de întrebare la mărturisirea lor. Și ce-i de făcut? Lăsăm în seama Domnului și ne bucurăm la gândul că El știe cine Îi aparține și cine nu-I aparține.

Este foarte posibil că Pavel face aluzie aici la o întâmplare din Vechiul Testament. În cartea Numeri este relatat păcatul lui Core și al cetei lui. Imediat la început Moise spune: „Măine

dimineață Domnul va arăta cine este al Lui și cine este sfânt” (Numeri 16.5). Poporul nu a putut recunoaște imediat, dar Dumnezeu știa.

Latura responsabilității noastre: depărtarea de nedreptate

Unii doresc cu plăcere să rămână la prima parte a peceții. Dar și partea a doua este la fel de adevărată. Noi nu avem voie s-o trecem cu vederea. Ea se adresează responsabilității noastre și spune: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!” Împărțirii drepte a Cuvântului adevărului îi aparține și faptul că noi vedem ambele laturi. Nu este suficient să te oprești la faptul că Domnul cunoaște pe ai Săi. Acesta este numai jumătate de adevăr.

Nedreptate este ce stă în contradicție cu Dumnezeu, cu Ființa Sa și cu voia Sa. Ea este pe de o parte opusul *dreptății* practice, la care suntem chemați în unele locuri din Scriptură. Pe de altă parte ea este opusă *adevărului*. Dreptatea practică este un stil de viață (lucrare, vorbire) în concordanță cu voia și Ființa lui Dumnezeu. Nedreptatea este opusul. Aceasta este valabil atât din punct de vedere moral/spiritual cât și doctrinar. Deseori nu avem cunoștință că este prezentă viața din Dumnezeu. Dar dacă este prezentă nedreptatea, aceasta se poate vedea din umblare. Pomul se cunoaște după roadele lui (Matei 7.16-20).

„Să te depărtezi de nedreptate” este valabil desigur în primul rând personal, adică fiecare dintre noi trebuie în viața sa să se depărteze de nedreptate. Dacă aceasta este numai o chestiune exterioară, ușor devenim farisei. Recunoaștem la citirea evangheliilor cu ce cuvinte clare Domnul înfierează comportarea lor. Însă contextul secțiunii noastre arată clar, că aici este vorba în primul rând de legături cu alți oameni, cu persoane care numesc Numele Domnului. Aceștia sunt astăzi aceia care se numesc creștini.

Aici este vorba de mărturisirea pe care o face cineva. De aceea Pavel nu vorbește despre „Hristos” sau despre „Isus”, ci despre „Domnul”. Este cineva care spune: „Eu aparțin Domnului”, dar el nu se depărtează de nedreptate. Ce este de făcut atunci? Las în seama Domnului judecarea acestei afirmații. Eu nu pot s-o judec. Dar eu pot apoi, dacă el se ține tare de nedreptate și nu renunță la ea, să nu mai am nici o părtașie cu el. Eu nu pot merge împreună cu el pe același drum. Nu pot să fac împreună cu el nici o lucrare pentru Domnul. Vrem să ne păzim să rostim vreo sentință. Lăsăm aceasta în seama Domnului. Dar noi avem totuși responsabilitatea să ne depărtăm de fărădelege și să nu avem nici o părtașie cu ea.

Și partea a doua a peceții o regăsim în întâmplarea cu ceata lui Core din Numeri 4.16. La cuvântul lui Dumnezeu Moise spune poporului: „Depărtați-vă de corturile acestor oameni răi și nu vă atingeți de nimic din ce este al lor, ca să nu pieriți în toate păcatele lor” (Numeri 16.26). Aceasta era responsabilitatea poporului. Aici nu era vorba de întrebarea, dacă Dumnezeu știa cine putea fi. Este vorba mai degrabă de faptul, că ei toți trebuiau să se distanțeze de Core și de oamenii lui. Altfel ei vor pieri împreună cu ei. Aceasta ne este explicat în versetele care urmează. Dar deja aici devine clar un principiu important, și anume, că legătura cu răul întinează. Din acest motiv despărțirea de nedreptate este drumul omului lui Dumnezeu. Aceasta include despărțirea de oamenii care perseverează în nedreptate.

„Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt spre onoare și altele spre dezonorare.” (versetul 20)

O casă mare

Acest gând este acum aprofundat. Pentru slujitorul lui Dumnezeu este imposibil să rămână în legătură cu nedreptatea. El trebuie să se depărteze de ea. Pentru explicarea în continuare Pavel folosește tabloul unei case mari. Este un tablou din viața zilnică. Într-o casă mare sunt vase diferite, de care stăpânul casei se servește. Cuvântul „vas” se întâlnește de mai multe ori în Noul Testament. În unele locuri este tradus prin „unealtă” sau „bunuri” (de exemplu în Luca 17.31; Matei 12.29). Vasele din casă se deosebesc între ele. Sunt nu numai vase de aur și de argint, ci sunt și vase de lemn și de pământ. Dar mai este și o altă deosebire. Unele vase sunt spre onoare și altele spre dezonoare. Este evident că prin vase se înțelege oameni, în timp ce stăpânul casei este Dumnezeu.

Tabloul folosit are un înțeles simbolic. Mulți comentatori nu se îndoiesc că Pavel prin expresia casă mare se referă la mai mult decât la un simplu exemplu al unei case oarecare. Face aluzie la creștinătate, deci la domeniul unde este numit numele Domnului. În prima epistolă către Timotei Pavel a vorbit deja despre o casă. Însă nu despre o casă mare. El vorbește acolo despre Casa lui Dumnezeu, „care este Adunarea Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului” (1 Timotei 3.15). Pavel nu mai vorbește acum despre aceasta. Epistola a doua către Timotei este o epistolă a timpului din urmă. Decăderea începuse deja să aibă loc. Mulți creștini s-au îndepărtat de apostolul Pavel. Se găsea nepăsare, răutate și învățătură falsă, și acestea erau tolerate. Chiar și Însăși Persoana Domnului a fost atacată. Casa lui Dumnezeu există încă, dar când este vorba de responsabilitatea oamenilor, Pavel o numește aici „o casă mare”. Deci nicidecum nu se înțelege în sens pozitiv, când această casă este numită „mare”.

Fiecare, care se numește creștin, este o parte a creștinătății. El se află în această casă – indiferent dacă declararea sa de partea lui Hristos este reală sau nu. Nu este posibil să ieși din această casă, numai dacă noi încetăm să mai fim creștini. Așa cum într-o casă mare sunt vase diferite, și în creștinătate sunt oameni diferiți. Ei sunt diferențiați aici după două criterii, care corespund celor două fațete ale peceții.

- a) Primul criteriu de diferențiere este materialul, din care ele sunt făcute – pe de o parte aur și argint, pe de altă parte lemn și pământ.
- b) Al doilea criteriu de diferențiere este *utilitatea* vaselor – ele sunt ori spre onoare ori spre dezonoarea stăpânului casei.

Materialul vaselor

Aurul și argintul vorbește despre ce este veritabil și are trăinicie. Aurul este deseori în Biblie un tablou al dreptății și slăviei dumnezeiești. Argintul se referă la prețul care a fost plătit pentru salvare. Deci vasele de aur și de argint sunt credincioșii, care sunt îmbrăcați cu dreptate și slavă dumnezeiască și au fost salvați prin sângele Domnului Isus. Prin salvare noi am fost aduși în prezența lui Dumnezeu. Lemnul și pământul ne lasă să ne gândim la ceea ce vine din pământul acesta. Sunt materiale care nu pot rezista focului judecării (a evaluării dumnezeiești). Sunt oameni care nu au viață din Dumnezeu. Ei aparțin acestui pământ, și nu cerului. Exact așa se prezintă creștinătatea astăzi. Ea este o amestecătură de creștini adevărați și neadevărați. Nu

totdeauna se poate vedea din ce material au fost făcute vasele. Un vas de aur și un vas de pământ pot fi acoperite cu atâta mizerie, că nu se poate recunoaște materialul din care au fost făcute. Aceasta o poate recunoaște numai Domnul. De aceea această diferențiere corespunde primei fațete a pecetii („Domnul cunoaște pe cei care sunt ai săi”).

De fapt în casă ar trebui să fie numai vase de aur și de argint. Faptul că se găsesc și celelalte vase este o dovadă a dezordinii și decăderii.

Utilitatea vaselor

La prima vedere pare să fie așa, că Pavel repetă primul gând. S-ar putea gândi că vasele de aur și de argint sunt spre onoare și vasele de lemn și de pământ sunt spre dezonoare. Dar nu este așa. Vasele de aur și de argint nu sunt „automat” (prin definiție) spre onoarea stăpânului casei. Pavel nu repetă aici simplu ceva, ci el arată un al doilea punct de vedere, care trebuie diferențiat de primul. Aceasta este accentuat prin folosirea cuvântului „și” în versetul nostru. Un vas de aur și un vas de argint pot fi așa de murdare, că sunt de nefolosit de către stăpânul casei. Întrebarea decisivă aici este, dacă un vas este sau nu spre onoare, dacă este folositor sau nu. Aceasta corespunde celei de-a doua fațete a pecetii („Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege”). Cu regret sunt credincioși, care prin propria lor viață și prin legăturile lor cu nedreptatea s-au murdărit așa de rău, că Stăpânul casei nu-i poate folosi pentru orice lucrare bună. Ei nu sunt spre onoarea Sa. Cuvântul „onoare” – în alte locuri tradus cu „preț” sau „slavă” sau „comoară” – ne face să ne gândim că Dumnezeu nostru dorește să aibă bucurie de noi și foloase de la noi. El dorește ca mâinile noastre și slujba noastră să aibă valoare pentru El. Opus acesteia este expresia „dezonoare”. În Romani 1.26 ea este tradusă cu „josnic”. Aceasta arată clar, că nu este lipsit de importanță, dacă un vas este spre onoare sau spre dezonoare.

Să exemplificăm aceasta printr-un exemplu: în subsolul unei case stau diferite vase pe o etajeră. Prin influențe exterioare toate vasele sunt acoperite cu un strat gros de praf. Acum vine stăpânul casei și ia un vas de aur de pe etajeră și îl șterge cu grijă de praf. Aurul strălucește și de la prima vedere se poate recunoaște din ce material este făcut vasul. Însă în loc să ia vasul cu sine în locuință, stăpânul casei îl așează din nou pe aceeași etajeră. Ce se va întâmpla? Va trece numai scurt timp, și vasul de aur va fi iarăși acoperit de praf și inutilizabil. Ce este necesar, pentru ca vasul să poată fi cu adevărat folositor? El trebuie separat de vasele prăfuite (despărțit, pus deoparte). Tocmai aceasta face clar versetul următor.

„Deci, dacă cineva se va curăța pe sine însuși de acestea, va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună.” (versetul 21)

O adresare personală

Acest verset răspunde la întrebarea, cum poate un credincios (deci un vas de aur și un vas de argint) să fie în același timp un vas spre onoare. Adresarea este personală. Se spune: „Deci, dacă cineva ...”. Noi trebuie să ne gândim, că această epistolă nu este adresată unei adunări locale, ci unei persoane. Este vorba de omul lui Dumnezeu, personal, și nu de disciplinarea în adunarea locală. Întrebarea referitoare la disciplinare este tratată în 1 Corinteni 5. Acolo solicitarea este: „Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă” (1 Corinteni 5.13). Aceasta este o misiune adresată la o

adunare întreagă. Aici dimpotrivă, solicitarea este ca noi înșine să ne despărțim de vasele de necinste din interiorul mărturiei creștine. Aceasta este o misiune personală. Situația din 2 Timotei 2 este diferită de 1 Corinteni 5. Și cu toate acestea s-ar putea ca o adunare locală din lipsă de putere spirituală nu (mai) poate îndeplini solicitarea Domnului și tolerează răul devenit vizibil în mijlocul ei și nu-l judecă. Atunci fiecare în parte este solicitat potrivit învățăturilor din 2 Timotei 2 să se despartă de vasele de necinste.

Fundături

Înainte de a medita la ce înseamnă această solicitare, este necesar să ne gândim puțin ce *nu* conține ea. Sunt fundături sau drumuri greșite, pe care nu ar trebui să mergem.

1. Nu este o solicitare să ieșim din casa mare. Aceasta nici nu este posibil, căci atunci am înceta să mai fim creștini. Este imposibil pentru un credincios să părăsească casa.
2. Nouă nu ni se cere să reformăm casa, prin aceea că sortăm vasele de necinste și le scoatem afară din casă. Este însă misiunea unei *adunări* locale să dea răul afară, dar nu este misiunea *unei singure persoane* din creștinătate să înlăture pe alții din domeniul acestei mărturii. Prin lipsa noastră de veghere a pătruns răul în această casă, și noi trebuie să așteptăm până când Domnul va aduce judecata peste creștinătatea cu numele? Și în Împărăția lui Dumnezeu este tot așa (compară cu Matei 13.24-30).
3. Noi nu avem voie să fim indiferenți față de rău și să ne comportăm ca și cum totul ar fi în ordine. Aceasta ar fi o tolerare pe care Cuvântul lui Dumnezeu nu o cunoaște.

Calea lui Dumnezeu: despărțirea de rău

Este un drum clar, pe care Dumnezeu ni-l arată. Este un drum pe care noi personal trebuie să mergem. În același timp este un drum pe care noi nu suntem singuri. Acest drum este drumul curățirii prin punerea deoparte (despărțirea) de vasele de necinste.

Este deplin clar, că noi putem să fim un vas de cinste numai atunci când noi în primul rând ne ținem curați pe noi înșine. Aceasta este valabil atât pentru nedreptatea morală cât și pentru nedreptatea doctrinară. „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!” Aceasta trebuie s-o facem noi mai întâi personal în viața noastră. „Și oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3.3).

Dar aici gândul merge mai departe. În versetul nostru nu stă atât de mult acest aspect înaintea noastră – cu toate că, curăția personală este clar premisa pentru aceasta -, ci aici este vorba de faptul că noi numai atunci putem fi un vas de cinste, dacă nu facem lucruri comune cu aceia care sunt vase de necinste. Depărtarea de nedreptate înseamnă și faptul că noi nu putem rămâne în legătură cu aceia care conștient nu fac aceasta. Dacă nu suntem pregătiți pentru aceasta, noi putem desigur fi un vas de aur și de argint, dar atunci nu suntem spre onoarea și bucuria Stăpânului casei.

Drumul este deci curățirea de vasele de necinste. Cuvântul „a curăța” înseamnă și „a curăța prin îndepărtare”, „a curăța prin scoatere” sau „a mătura temeinic”. În afară de locul acesta, cuvântul mai este folosit și în 1 Corinteni 5.7, unde este vorba de aluat, care trebuie îndepărtat. Acesta este un procedeu deplin conștient și deseori dureros. Noi ne despărțim de aceia care tolerează permanent nedreptatea în viața lor, adică, arată evident o comportare care nu este în concordanță cu Ființa și cu voia lui Dumnezeu. Pe lângă aceasta trebuie să fie clar, că

nedreptatea este evidentă și cu toate atenționările nu se renunță la ea. O referire clară la aceasta găsim deja în Vechiul Testament: „Plecați, plecați, ieșiți de acolo! Nu vă atingeți de ce este necurat! Ieșiți din mijlocul lui! Curățiți-vă, cei care purtați vasele Domnului!” (Isaia 52.11). Este foarte posibil ca Pavel să se fi gândit aici tocmai la acest verset.

Un vas spre onoare

Despărțirea de vasele spre dezonoare are un țel concret. Noi trebuie să fim un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului casei, și pregătit pentru orice lucrare bună.

- Un vas spre onoare: este vorba de onoarea Domnului și de evaluarea făcută de El. S-ar putea ca în ochii oamenilor să nu fie ceva demn de a fi dorit să te desparți de alții. Aceasta ar putea aduce cu sine ocară și dispreț. Dar nu este vorba de lauda oamenilor, ci de onoarea lui Dumnezeu și de evaluarea pe care El o face.
- Sfințit: A fi sfințit înseamnă să fi pus deoparte. Noul Testament ne arată două părți mari ale sfințeniei creștinului. În primul rând este sfințirea principială (compară de exemplu cu 1 Corinteni 1.30; 6.11; Evrei 10.10; 1 Petru 1.2). Dumnezeu ne vede așa, că noi suntem sfinți. În al doilea rând este sfințirea practică sau continuă (compară de exemplu cu 1 Petru 1.15; 2 Petru 3.11; 2 Corinteni 7.1). Noi trebuie să înfăptuim în comportarea zilnică ceea ce corespunde poziției noastre. Noi trebuie să urmărim sfințirea. Aceasta nu vine de la sine, ci este un proces permanent, în care trebuie să ne exersăm (compară de exemplu cu Romani 6.19; Evrei 12.14; 1 Timotei 2.5). Sfințirea sau punerea deoparte are deseori o nuanță negativă. Vrem să reținem, că în privința aceasta sunt două direcții. Una este într-adevăr negativă. Noi trebuie să ne despărțim de rău și de nedreptate. Cealaltă direcție este pozitivă. Sfințirea nu înseamnă numai despărțire, ci totodată întoarcere spre Domnul nostru și dedicare pentru El. De aceea, vase de cinste pentru Stăpânul casei înseamnă în primul rând să ne punem la dispoziția Domnului în slujbă.
- Folositor Stăpânului casei: Folositor înseamnă util. Este o concluzie falsă să gândești că despărțirea de vasele de necinste înseamnă că se îngrădește câmpul de lucru. Există creștini care gândesc în felul acesta. Însă contrariul este adevărat. În Exod 33 găsim un tablou potrivit pentru aceasta. Moise s-a despărțit de popor și și-a așezat cortul în afara taberei. A fost el din cauza aceasta mai puțin folositor? Dimpotrivă: tocmai acolo, în despărțirea de popor, Moise a fost cu adevărat folositor. Sună paradoxal, dar nu este paradoxal. Noi stăm înaintea Domnului și putem să fim numai atunci folositori când urmăm indicațiile Lui. Expresia „Stăpânul casei” este aici semnificativă. Ea înseamnă aici realmente „despot”. Desigur Domnul nu domnește peste noi ca un despot. Devine însă clar, că El are ultimul cuvânt. În slujba pentru El nu este vorba de voia noastră, ci de voia Lui.
- Pentru orice lucrare bună: un vas (sau un instrument) trebuie să producă ceva. Aceasta se arată în faptele bune, pe care noi le facem. Creștinul nu face nici o faptă bună pentru a primi ceva (și cu atât mai puțin mântuirea sufletului său), ci el face fapte bune, deoarece el a primit ceva. Domnul dorește ca noi să fim plini de râvnă pentru fapte bune. Sunt lucrări pe care El le-a pregătit mai dinainte ca noi să umblăm în ele (Efeseni 2.10). Expresia „pentru orice lucrare bună” se întâlnește de mai multe ori în Noul Testament. În 2 Corinteni 9.8 citim, că noi trebuie să prisosim în orice lucrare bună. În 2 Timotei 3.17

învățăm că noi trebuie să fim deplin pregătiți pentru orice lucrare bună. În Tit 3.1 este vorba să fim gata pentru orice lucrare bună. Cuvântul folosit acolo pentru „a fi gata” se aseamănă cu cuvântul din versetul nostru. Noi trebuie să fim pregătiți launtric să facem orice lucrare bună.

„Dar fugi de poftele tinereții și urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.” (versetul 22)

A fugi

Despărțirea de vasele de necinste devine vizibilă în *exterior*. La latura exterioară se adaugă însă obligatoriu latura *launtrică*. Aceste două laturi nu le putem despărți una de alta. Există pericolul ca noi într-adevăr să ne despărțim în exterior de stricăciunea din interiorul mărturisirii creștine, dar apoi cădem pradă ademenirilor vechii naturi.

De aceea porunca lui Dumnezeu este: fugi! Forma de timp a verbului arată clar că este o acțiune permanentă. Noi trebuie mereu să fugim. Sunt situații în care noi trebuie să ne împotrivim (de exemplu 1 Petru 5.9). Dar tot așa sunt situații, când trebuie să fugim. Întrebarea este, când trebuie să aplicăm o anumită reacție. În general putem spune, că noi trebuie să ne *împotrivim* atunci când adevărul este atacat sau credința noastră este încercată. Noi trebuie să *fugim* atunci când diavolul a țintit asupra cărnii (vechii naturi) noastre. Când este vorba de plăceri și satisfaceri ale cărnii, atunci totdeauna trebuie să fugim. Exemplul cel mai concludent în acest sens este Iosif. El a fugit de soția lui potifar, atunci când ea a vrut să-l ademenească la păcat.

Pofta este o dorință pătimasă. Poate fi vorba de poftă senzuală și sexuale. Însă noi nu ar trebui să limităm expresia la acestea. Ea este mult mai cuprinzătoare și depășește plăcerile senzuale ale cărnii. Contextul versetului arată clar că Pavel are în vedere mai degrabă alte poftă. Ele sunt numite „poftele tinereții”, deoarece în anii tinereții ele sunt un pericol deosebit. Dar nimeni – chiar și atunci când el a devenit în vârstă – nu este scutit de aceste poftă ale tinereții. Ne gândim de exemplu la intoleranță, mânie, mândrie, etc.

Desigur, nu este nimic greșit să fi tânăr. Dimpotrivă. Entuziasmul, puterea, energia și proșpețimea tinereții sunt foarte folositoare în slujba pentru Domnul. Dar în tinerețe există pericolul să vrei câteodată să alergi mai repede decât Domnul. Din când în când ești prea vijelios. Și mândria, nechibzuința, nerăbdarea și încrederea de sine sunt pericole, care în mod deosebit tocmai în anii tinereții ne însoțesc. În afară de aceasta tinerii sunt uneori înclinați să-și formeze o părere nepotrivită despre alții. Tocmai în legătură cu versetele anterioare aceasta este un pericol deosebit pentru toți. Dacă ne-am curățit de vasele de necinste, s-ar putea să avem o părere nepotrivită. În privința aceasta noi suntem atenționați.

Urmărește

„Fugii” îi stă în față „urmărirea”. Aceasta este un aspect pozitiv. Cine este permanent pe fugă, dar nu are nici o țintă, acela nu va duce o viață de creștin fericită. David scrie în Psalmul 34.14; „Depărtează-te de rău și fă binele”. Ambele aspecte aparțin de nedespărțit împreună. În viața noastră avem nevoie de țeluri clare pozitive. Aici sunt numite unele țeluri. „A urmări” este tradus

în alte locuri prin „a alerga” sau „a urmări – în sens vânătoresc” (Filipeni 3.14; Evrei 12.14). Pentru aceasta avem nevoie de energie, de dăruire și de hotărâre. Forma de timp a verbului arată ca și la „a fugi”, că este vorba de o cerere, care trebuie împlinită permanent. Este un proces permanent, cât timp noi suntem pe pământ.

După aceea se concretizează ce trebuie să urmărim:

- *Dreptatea*: Aici nu este vorba de dreptatea care vine prin credință. Cine a fost socotit drept, nu mai trebuie să urmărească după această dreptate, căci el o are deja. Aici este vorba mai curând de dreptatea practică. Ea este numită pe primul loc, deoarece ea este în contrast cu nedreptatea, de care trebuie să ne depărtăm. Noi suntem deseori înclinați să așezăm dragostea la început. Este adevărat că dragostea este importantă. Fără dragoste totul este nimic. Dar dragostea nu este totul. Tocmai aici este vorba în primul rând de concordanța cu voia și Cuvântul lui Dumnezeu. F. B. Hole prezintă aceasta într-o formă foarte concentrată: „Dreptatea este ceea ce este corect înaintea lui Dumnezeu”.
- *Credința*: Nu este vorba de credința salvatoare, care apucă mântuirea, pe care Dumnezeu ne-o oferă. Aici nu este vorba nici de bunul credinței. Pavel se referă mai degrabă la încrederea cu credință în Dumnezeu în viața de fiecare zi și în practică. Această credință ne leagă cu o lume invizibilă. Atâta timp cât noi mai suntem aici în luptă, avem nevoie de această legătură spre cer. Noi nu trăim prin vedere, ci prin credință. Această credință este opusă încrederii în propria putere și propriile cunoștințe. Dacă noi vrem să fim în casa mare vase spre cinste, atunci avem nevoie de această încredere. Cuvântul folosit aici pentru „credință” este tradus în alte locuri prin „credincioșie” (de exemplu Galateni 5.22; Tit 2.10). În timpuri grele, când mulți s-au îndepărtat de Domnul, El Se poate aștepta la această credincioșie din partea noastră.
- *Dragoste*: Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre. Cum se arată aceasta în viața zilnică, vedem de exemplu în 1 Corinteni 13. Este vorba pe de o parte de dragostea noastră față de Dumnezeu, pe de altă parte – și aceasta pare să stea aici pe primul plan înaintea noastră – de dragostea noastră față de copiii lui Dumnezeu, oriunde s-ar putea ei găsi. Noi suntem nu numai *capabili* să-i iubim, ci noi *trebuie să-i iubim realmente*. În dragoste noi nu trebuie să facem nici o diferențiere. Este altceva, că forma de exprimare a dragostei se poate schimba corespunzător împrejurărilor. Pericolul ca dragostea să se răcească apare în mod deosebit atunci când ne ținem despărțiți de vasele spre dezonoare. De aceea apare solicitarea să urmărim dragostea.
- *Pacea*: Pacea este numită pe ultimul loc. Ea este rezultatul celorlalte virtuți. Isaia 32.17 leagă de asemenea dreptatea cu pacea și spune: „Lucrarea dreptății va fi pacea” (compară și cu Iacov 3.18). Pacea are a face la modul cel mai general cu situațiile noastre și cu oamenii pe care îi întâlnim. Aici nu este vorba de pacea cu Dumnezeu. Aceasta o avem prin lucrarea Domnului nostru. El a făcut pace prin sângele crucii Sale (Coloseni 1.20). De asemenea aici nu este vorba în primul rând de pacea lui Dumnezeu. Ea este premisa ca noi să putem năzui după pace. Ce Pavel vrea să prezinte aici, este pacea pe care noi trebuie s-o avem cu frații noștri și cu surorile noastre și în afară de aceasta cu toți oamenii.

Nici o izolare

Noi nu suntem singuri pe acest drum al punerii deoparte de vasele spre dezonoare. Despărțirea nu conduce la izolare. Ar fi fatal, dacă noi am deveni „separatiști”, care merg absolut singuri pe drumul lor și nu au nici o legătură cu alți credincioși. Nu, totdeauna se găsesc credincioși care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Ne amintim încă o dată de Ilie, care a făcut exact această greșală.

„A chema pe Domnul dintr-o inimă curată” stă într-o oarecare opoziție cu „rostirea numelui Domnului” (versetul 19). Astăzi sunt mulți oameni care rostesc acest Nume. Sunt oameni care se numesc după Numele lui Hristos, dar deseori nu au nici o legătură cu El. Însă aici este vorba de credincioși. Sunt oameni, care cheamă Numele Domnului – și anume dintr-o inimă curată.

Să observăm că este vorba de „Domnul”. Declararea noastră de partea Lui trebuie să se dovedească veritabilă, prin aceea că facem voia Lui. Aici este vorba de înlăuntrul omului. Este vorba de persoane care s-au curățit. De aceea ei cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Este adevărat: noi nu putem vedea direct în inima cuiva. Dar noi putem vedea foarte bine dacă este dăruire pentru Hristos și hotărâre pentru El și cauza Lui. Unde vedem o mărturie clară pentru El și o ținută morală sănătoasă, putem considera că este vorba de oameni cu care noi putem urmări împreună dreptatea, credința, dragostea și pacea. În privința aceasta să fim foarte prudenți, să nu facem conștiința noastră și cunoștințele noastre proprii cu privire la gândurile lui Dumnezeu ca etalon cu care să apreciem pe alții.

Este bine de știut că Dumnezeu tocmai în zilele din urmă și în timpuri grele pune alături de noi frați și surori de credință, care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Sunt oameni care vor să îndeplinească ce Pavel a scris copilului său Timotei acum aproape 2000 de ani. Noi nu suntem singuri. Dumnezeu pune alături de noi pe alții, cu care noi putem urmări împreună virtuțile numite.

În Isaia 51.1 este vorba de oameni, care urmăresc dreptatea. „Ascultați-Mă, voi, care urmăriți dreptatea, cei care-L căutați pe Domnul.” Imediat după aceea este vorba de Avraam. Dacă a fost cu adevărat cineva care a fost singur pe drumul credinței, atunci acela era Avraam. Dumnezeu spune tocmai în locul acesta: „Eu l-am chemat când era singur”. Și cu toate acestea Avraam nu era total singur, căci noi citim: „Priviți la Avraam, tatăl vostru, și la Sara, care v-a născut” (Isaia 51.2). Sara nu a fost totdeauna un ajutor pentru soțul ei – cu toate acestea Dumnezeu a pus-o alături de el. Împreună urmăreau dreptatea. Este dorința Domnului nostru ca noi să luăm această hotărâre de inimă.

*„Dar ferește-te de întrebările nechibzuite și lipsite de învățătură, știind că nasc certuri.”
(versetul 23)*

Tema „ceartă” și „chestiuni litigioase” ocupă un spațiu mare în ambele epistole către Timotei. Pavel atenționează mereu cu privire la ele. În 1 Timotei 6.4 el vorbește despre mituri și genealogii fără sfârșit, care duc mai degrabă la neînțelegeri decât să facă să înainteze lucrarea lui Dumnezeu. În 1 Timotei 6.4 este vorba de oameni care sunt bolnavi de întrebări fără rost și lupte de cuvinte. În versetul 24 al capitolului nostru i se amintește lui Timotei, că un rob al Domnului nu trebuie să se certe. Deci pe de o parte este vorba ca noi înșine să nu ne certăm, iar pe de altă

parte se arată cum trebuie să ne comportăm față de aceia care dau naștere în poporul lui Dumnezeu la astfel de certuri.

În versetul 14 i se cere lui Timotei să îndemne stăruitor înaintea Domnului să nu aibă dispute de cuvinte. În versetul 16 ar trebui evitate vorbirile deșarte, lumești. Acum se spune lui Timotei să se ferească de întrebările nechibzuite și lipsite de învățătură. Folosirea cuvântului „dar” arată clar că astfel de întrebări nechibzuite și lipsite de învățătură stau în calea dreptății, credinței, dragostei și păcii.

Aici nu se spune clar în ce constau în detaliu aceste întrebări nechibzuite. Este posibil să fie vorba de întrebări referitoare la Lege. Fapt este că pricina unor astfel de întrebări nechibzuite este în poftele păcătoase ale cărnii (Iacov 4.1). Pavel numește aceste întrebări nechibzuite și lipsite de învățătură. „Nechibzuit” înseamnă și „nebun” sau „prostănac”. „Lipsit de învățătură” înseamnă și „neînvățat”, „fără experiență” sau și „nedisciplinat”. Disputele, care au un astfel de caracter, ar trebui respinse, aceasta înseamnă că noi ar trebui să ne dăm la o parte din calea lor.

Disputele în sensul acestui verset sunt controversate cu privire la lucruri care sunt contestate și nu au un fundament întemeiat. Noul Testament vorbește în alte locuri despre dispute care trebuie clarificate. Epistola către Romani 14.1 vorbește despre întrebări îndoielnice, care trebuie clarificate. Un exemplu despre acestea găsim în Faptele Apostolilor 15. În versetul 2 este vorba de „nu puține discuții”, care erau de discutat. Însă aici este vorba de dispute, care sunt nebune și fără sens. Ele trebuie respinse, deoarece nu are nici un sens să te ocupi cu ele. Deci noi trebuie să învățăm să diferențiem, despre ce fel de „dispute” este vorba.

Pentru noi este valabil: noi nu trebuie să nu ne dăm la o parte dinaintea oricărei discuții controversate referitoare la întrebări biblice. Petru ne cere să fim totdeauna gata să dăm socoteală oricui. Nu fără motiv el adaugă: „... dar cu blândețe și cu teamă” (1 Petru 3.15). Dar dacă observăm că este vorba de dispute nebune și lipsite de învățătură, atunci noi trebuie consecvent să le respingem. Discuția cu privire la acest fel de dispute va duce numai la alte dispute.

„Și un rob al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând față de toți, capabil să-i învețe, răbdător,” (versetul 24)

Pavel îl denumește aici pe Timotei ca „rob al Domnului”. În același timp el extinde îndrumarea la toți cei care slujesc Domnului lor. „Rob” înseamnă aici „sclav”. Pavel însuși se numește deseori un „sclav al lui Hristos”. Noi suntem răspunzători față de Domnul nostru pentru ceea ce El ne dă să facem.

Ca robi ai Domnului noi nu trebuie să ne certăm. Nu avem nici un drept să ne certăm. Dimpotrivă: noi trebuie să fim caracterizați prin cele trei însușiri, și anume, blândețe, capacitatea de a învăța pe alții și răbdare. Aceste trei însușiri le găsim în chip desăvârșit la Domnul nostru. Despre El citim în evanghelia după Matei 12.19, că El nu Se va certa și nici nu va striga. Prin aceasta s-a împlinit cuvântul prorocului Isaia referitor la Robul Domnului (compară cu Isaia 42.1-4). Ca nimeni altul, Domnul Isus ca Rob al lui Dumnezeu a fost caracterizat de blândețe, de aptitudinea de a învăța pe alții și de răbdare. În epistola 2 Corinteni 10.1 Pavel amintește de „blândețea și bunătatea lui Hristos”. Domnul Însuși cere ucenicilor Săi: „Învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11.29). De mai multe ori citim în evangheliile că ascultătorii Lui erau uimiți de învățătura Lui. Ca robi ai Domnului, noi nu ne apărăm pe noi înșine, ci noi îndeplinim misiunea noastră în ascultare și credincioșie, și anume fără sentimente

de amărăciune, fără mânie și fără sentimente de răzbunare. Noi nu suntem aspri și autoritari. În acțiunea noastră față de alții suntem consecvenți și totuși cu bunătate, bunăvoință și îndelungă răbdare.

A fi blând înseamnă că noi nu stăruim asupra drepturilor noastre, atunci când suntem atacați. A fi răbdător înseamnă să suporti ceva fără să fi ofensat. Capacitatea de a învăța pe alții este o însușire care în 1 Timotei 3.2 se cere de la un supraveghetor. Nu este vorba în primul rând să ai cunoștințe mari sau o înțelegere excelentă a Bibliei, ci de faptul să dai mai departe și să explici cunoștințele. În această atitudine trebuie noi să stăm față de ceilalți, în mod deosebit față de aceia care vor să se certe.

Un rob bun al Domnului este deci pe de o parte caracterizat prin aceea că el poate suporta răul. Nu este ușor să înghiți critică – în mod deosebit atunci când ea este nedreaptă. Dar Domnul Isus ne-a demonstrat-o printr-o viață exemplară. Noi trebuie să mergem pe urmele pașilor Aceluia care „fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept” (1 Petru 2.23). Totodată un rob bun va fi totdeauna gata să prezinte plin de dragoste ceea ce corespunde adevărului lui Dumnezeu.

„corectându-i cu blândețe pe cei care se împotrivesc, poate le va da Dumnezeu pocăință, spre cunoștința adevărului,” (versetul 25)

Celor trei însușiri prezentate în versetul 24 li se adaugă a patra însușire. Robul Domnului trebuie să fie capabil să corecteze cu blândețe pe împotrivitori.

Blândețea este o însușire, pe care noi o găsim de multe ori în Biblie, atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament. Despre Moise citim că el era foarte blând, „mai mult decât toți oamenii care erau pe fața pământului” (Numeri 12.3). Că tocmai Moise este caracterizat așa, aceasta arată clar că aici nu este vorba despre o însușire naturală. Prin natura lui, Moise era orice, numai blând nu era. El era un ucigaș. Dar în școala lui Dumnezeu s-a maturizat, așa că Dumnezeu a putut să dea această mărturie despre el. Remarcabil este contextul în care este amintită această evidențiere. În Numeri 12 vedem cum fratele și sora lui s-au ridicat împotriva lui și pe nedrept l-au atacat. Blândețea unui om se arată mai puțin în zilele bune, decât atunci când este atacat.

În Grecia antică cuvântul „blândețe” a fost folosit pentru caii tineri, care erau învățați la călărie. Voința animalelor tinere trebuia înfrântă cu prudență, pentru ca ele să aparțină călărețului. Trebuia însă să se aibă în vedere ca energia și setea de fapte mari a cailor să nu aibă de suferit. Blândețea nu este deci nicidecum un semn de slăbiciune. De aceea cuvântul se poate traduce alternativ cu „puterea și tăria ținută conștient sub control”.

Această energie spirituală este realmente necesară. Căci robul Domnului trebuie să corecteze pe împotrivitori având această atitudine lăuntrică. Noi găsim aceasta în chip desăvârșit la Domnul nostru. Nimeni n-a fost așa de blând ca El. Cu toate acestea nu S-a dat înapoi de la confruntarea cu împotrivitorii Săi. De mai multe ori i-a pus la punct cu cuvinte clare. Să ne gândim numai la cele șapte „vai”-uri din evanghelia după Matei 24.

Expresia „împotrivitori” arată clar că aici nu este simplu vorba de păreri diferite sau de întrebări legate de interpretarea Scripturii. Evident Pavel se referă – cel puțin în primul rând – la aceia, care au dat naștere la dispute lumești. Dumnezeu nu le lasă simplu nebăgate în seamă, și nici robul Domnului nu trebuie s-o facă. Acești „împotrivitori” trebuie corecți. „A corecta”

înseamnă „a povățui”, „a învăța” sau „a îndruma”. De aceea instrumentul pentru aceasta poate fi numai Cuvântul lui Dumnezeu, care este folosit sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Corectarea are o motivare clar conturată: robul Domnului așteaptă ca Dumnezeu să dea împotrivorului pocăința spre cunoștința adevărului. Pavel spune care este țelul și instrumentul corectării. Țelul este în primul rând cunoștința adevărului. „Cunoștința adevărului” nu înseamnă un adevăr al credinței special, ci foarte general, ceea ce este adevărat. În textul original lipsește articolul. Este deci vorba, ca lucrurile să fie văzute așa cum le vede Dumnezeu. Evident la împotrivorii aceasta nu mai era așa.

Instrumentul pentru aceasta este pocăința. Pocăința este o atitudine lăuntrică a inimii. Să te pocăiești înseamnă să gândești altfel decât până acum. Când un păcătos se pocăiește, atunci în primul rând el gândește altfel despre sine însuși și în al doilea rând despre Dumnezeu. Aceasta devine clar în exemplul fiului pierdut din Luca 15. Acolo învățăm și că pocăința stă totdeauna în legătură cu întoarcerea și mărturisirea.

Pocăința este mai mult decât regretarea răului. Pocăința merge mai departe decât căința. Căința este când ne pare rău de ceea ce am făcut. Exemple de oameni care s-au căit de faptele lor, fără să se fi pocăit cu adevărat sunt Saul (în Vechiul Testament) și Iuda (în Noul Testament). Pocăința este schimbarea minții și a inimii. La citirea Bibliei recunoaștem două laturi. Pe de o parte omul este solicitat să se pocăiască (de exemplu Faptele Apostolilor 3.19; Apocalipsa 2.16). Pe de altă parte – și aceasta stă aici pe prim plan – este Dumnezeu, Cel care îl conduce pe om la pocăință. Aceasta este exprimat foarte frumos în Romani 2.4, unde Pavel scrie că sunt bogățiile bunătății și ale îngăduinței și ale îndelungii răbdări a lui Dumnezeu care conduc pe păcătos la pocăință. De aceea Hristos a venit pe pământul acesta, ca să cheme pe păcătoși la pocăință (Luca 5.32). Privită sub acest aspect, pocăința nu este altceva decât un rezultat al harului suveran al lui Dumnezeu.

Păcătosul se pocăiește când vine la Dumnezeu. Dar și credinciosul rătăcit se pocăiește când s-a abătut de pe drum. Pavel scrie credincioșilor din Corint: „Acum mă bucur, nu pentru că ați fost întristați, ci pentru că ați fost întristați spre pocăință; pentru că ați fost întristați potrivit lui Dumnezeu, pentru ca în nimic să nu fiți păgubiți de noi. Pentru că întristarea potrivit lui Dumnezeu lucrează pocăință spre mântuire, de care nu-ți pare rău; dar întristarea lumii lucrează moarte” (2 Corinteni 7.9-10).

„și ca să se trezească din cursa diavolului, fiind prinși de el pentru voia lui.” (versetul 26)

Cine este condus prin pocăință înaintea lui Dumnezeu spre cunoștința adevărului, se va trezi și va ieși din cursa diavolului. Numai Dumnezeu poate face ca un rătăcit să se trezească din nou, aceasta înseamnă, ajunge să gândească spiritual. Cine nu este treaz, este incapabil să judece spiritual. Noi nu avem voie să uităm că satan este unul din vrăjmașii cei mai mari ai creștinului. El este împotriva noastră și pune cursele sale. În 1 Timotei 3.7 Pavel a vorbit deja despre o astfel de cursă, în care ar putea cădea unul întors de curând la Dumnezeu. Aici au căzut în cursă aceia care au dat naștere la dispute nechibzuite și lipsite de învățătură. Cine a fost prins de diavolul în acest sens, acela poate să facă numai voia diavolului. El este mingea de joc a diavolului și în felul acesta incapabil să trăiască spre onoarea lui Dumnezeu. Țelul lui Dumnezeu dimpotrivă este să scoată oameni din această captivitate, pentru ca ei să fie din nou liberi să facă voia lui Dumnezeu.

Expresia „pentru voia lui” se poate referi gramatical pe de o parte la diavol. Dacă citim versetul în felul acesta, atunci înțelesul este, că oamenii care sunt ținuți captivi în felul acesta de către diavol, fac numai voia diavolului. Adnotarea traducerii GBV 2001 redă o alternativă de interpretare a textului. Corespunzător acesteia – și aceasta este de asemenea posibilă din punct de vedere gramatical – afirmația se referă la Dumnezeu. Înțelesul este atunci acesta, că Dumnezeu dorește ca oamenii să fie eliberați din legăturile satanice, pentru ca în viitor să facă voia lui Dumnezeu. Scriitorul epistolei către Evrei dorește la sfârșit, ca noi să fim desăvârșiți în orice lucrare bună, „ca să facem voia Lui” (Evrei 13.21). Aceasta este în cele din urmă voia lui Dumnezeu cu fiecare din noi.

Capitolul 3: Zilele din urmă și timpuri grele

Subiectul mare al capitolului 2 este starea mărturiei creștine, așa cum ea se contura deja în zilele apostolului Pavel. Această mărturie este comparată cu o casă mare, în care se află vase diferite, de valoare și fără valoare, spre onoare și spre dezonoare. Capitolul 3 merge un pas mai departe. Pavel arată în primele nouă versete starea îngrozitoare a mărturiei creștine din ultimele zile, aceasta înseamnă, de la sfârșitul timpului de har. Este descrierea zguduitoare a creștinătății aflată într-o formă extremă și moartă. De aceea vorbirea lui Pavel devine mai clară decât în capitolul 2. Însă el nu rămâne la aceasta, ci arată ce însemnătate și ce valoare va avea Cuvântul lui Dumnezeu până la sfârșit. Indicațiile date lui Timotei sunt clare și precise. Ele ne vorbesc și nouă, cei care trăim în aceste ultime zile.

Capitolul poate fi împărțit în felul următor:

1. Versetele 1-9: Starea mărturiei creștine în zile din urmă

Devine clar, că starea lăuntrică a creștinătății este caracterizată prin răutate. Starea exterioară nu este mai mult decât o simplă exhibiție. Oamenii au o formă de evlavie, dar nu au viață din Dumnezeu.

2. Versetele 10-15: Responsabilitatea personală a fiecăruia

Fiecare în parte este solicitat să corespundă responsabilității personale. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său, la care noi trebuie să ținem necondiționat cu tărie. Acest Cuvânt este o sursă uriașă de ajutor, care ne stă la dispoziție.

3. Versetele 16-17: Cuvântul lui Dumnezeu și efectele sale

Pavel dă lui Timotei indicații importante cu privire la caracterul unic al Cuvântului lui Dumnezeu, care a fost dat de Dumnezeu Însuși. Acest Cuvânt are toată autoritatea și va rămâne până la sfârșit.

Evoluția, care a început în mărturia creștină, de fapt nu ar trebui să ne surprindă. Domnul Isus Însuși s-a referit la aceasta în pildele despre Împărăția cerurilor. În afară de aceasta, epistolele

Noului Testament dau mărturie clară despre aceasta. În mai multe locuri suntem atenționați cu privire la răul din interiorul mărturiei creștine:

- Apostolul Ioan vorbește despre faptul că în ceasul din urmă au apărut mulți antihriști (1 Ioan 2.18).
- Apostolul Petru amintește pe batjocoritorii care în zilele din urmă vor veni cu batjocurile lor și vor trăi după poftele lor (2 Petru 3.3).
- Apostolul Iuda spune că s-au strecurat oameni (Iuda 4). El amintește de asemenea pe batjocoritorii care umblă după poftele lor păcătoase (Iuda 18).
- Apostolul Pavel vorbește în capitolul nostru despre o formă moartă fără viață.

Sentița lui Dumnezeu cu privire la evoluția mărturiei creștine este foarte clară și fără echivoc. Cu regret sunt chiar și credincioși adevărați care au o părere greșită despre evoluția creștinismului. Dacă Domnul Isus compară Împărăția cerurilor în Matei 13.31-32 cu un grăunte de muștar mic, care în cele din urmă devine un pom mare, prin aceasta El nu se referă nicidecum la ceva bun. Păsările cerului, care se așează acolo și își fac cuiburi, vorbesc tocmai despre ce avem înaintea noastră în acest capitol. Este o rătăcire să presupui, că creștinismul ar aduce în cele din urmă binecuvântare pentru toți oamenii. Este adevărat, că mesajul despre Isus Hristos este singurul care poate aduce salvare și binecuvântare. Dar creștinismul în sine însuși s-a stricat total. El a devenit o mulțime mare, care în cele din urmă va fi judecată de Domnul.

„Să știi dar aceasta, că în zilele din urmă vor veni timpuri grele;” (versetul 1)

Zilele din urmă – timpuri grele

Apostolul Pavel îi îndreaptă atenția lui Timotei la începutul capitolului spre o stare de lucruri foarte deosebită. El ar trebui să știe, că în zilele din urmă vor veni timpuri grele. În 1 Timotei 4.1 Pavel a vorbit despre timpurile din urmă, în care unii vor cădea de la credință. Aici el merge puțin mai departe. Aici nu sunt simplu „timpurile din urmă”, ci este realmente vorba de ultimele zile. Despre acestea vorbește de asemenea și apostolul Petru în epistola 2 Petru 3.3. Este vorba de ultimele zile ale mărturiei creștine pe pământul acesta înainte de venirea Domnului pentru ai Săi. Aici avem a face – din perspectiva lui Pavel – cu o afirmație profetică. Pavel a trăit momentul când creștinismul a devenit o casă mare. Dar tendința spre degradare va înainta. La sfârșitul timpului de har vor veni timpuri grele. Timotei trebuia să știe aceasta.

Este fatal, dacă suntem în necunoștință de starea actuală a creștinătății. Noi nu avem voie să ne închidem ochii în fața acestei realități. Desigur noi nu trebuie să cunoaștem orice rătăcire. Însă ar trebui să știm ce direcție ia mărturia creștină. Ce Pavel descrie în versetele care urmează (la aceasta se referă expresia „aceasta”) nu este o problemă trecătoare. Ea este o stare permanentă, care nu se va îmbunătății.

În locul acesta pe Pavel nu-l preocupă atât de mult să descrie o perioadă de timp în lungimea ei. El arată mai degrabă ce caracter poartă acest timp. Ultimele zile sunt caracterizate prin aceea că sunt zile grele sau pline de pericol (problematic). Aceasta vrea să spună, că ele sunt greu de suportat. Este greu să le ocolești. Nu este greu să recunoaștem că noi trăim în acest timp. Fie că este vorba de aspectul politic, moral, economic sau cultural – decăderea se poate observa clar.

Același lucru este valabil și în domeniul religios. În Matei 8.28 cuvântul „greu” este tradus prin „furios”. Acolo sunt descriși în felul acesta doi oameni posedați de diavolul. Pe parcursul capitolului nostru devine clar, că tocmai în zilele din urmă vor fi influențe satanice, care se extind tot mai mult.

„Pentru că oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, aroganți, hulitori, neascultători de părinți, nerecunoscători, fără sfințenie, fără afectivitate naturală (adică, dragoste firească), neînduplecați, defăimători, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, trădători, încăpățânați, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu,”
(versetele 2-4)

Oamenii

Pavel vorbește despre „oameni”. Nu sunt sfinți sau credincioși, ci simplu „oameni”. În general expresia „om” fără nici o altă adăugire nu este folosită în Noul Testament pentru copiii lui Dumnezeu, ci ea descrie pe cei necredincioși. Sunt oameni, care au o mărturisire de credință, dar nu posedă viața nouă. Nu sunt păgâni. Ei se numesc creștini. Cu toate acestea ei nu au pe Hristos. Ei simulează ceva, pe care în realitate nu-l posedă. Din acest motiv în versetul 5 este vorba de o „formă” de evlavie. Sunt oameni care trăiesc în jurul nostru. Pericolul constă în aceea că noi, credincioșii, devenim infectați de ei.

O comparare a însușirilor care urmează cu Romani 1.29-31 arată o asemănare bătătoare la ochi. În epistola către Romani sunt descriși păgânii păcătoși (națiunile). În a doua epistolă către Timotei sunt descrise persoane care se numesc creștini. 2.000 de ani de creștinism nu au schimbat cu adevărat pe oameni. Ce este născut din carne, este carne. Însă carnea (natura veche) se arată aici sub mască creștină. Cineva a scris odată foarte nimerit, că aici este vorba de un fel de „păgânism nou”, care s-a deghizat ca „creștinism”. Este „o formă păgânizată a creștinismului” sau „forma creștinizată a păgânismului”.

Urmează acum în total 19 puncte. Este greu să se structureze sau să se ordoneze aceste puncte. Nu se recunoaște un „model” concret. Este însă remarcabil că aici sunt multe lucruri care se învârt în jurul persoanei proprii. Începe cu iubirea de sine. În afară de aceasta cuvântul „dragoste” (prin aceasta este vorba de iubirea de sine) se întâlnește de mai multe ori.

1. *Iubirea de sine*: Oamenii vor fi egoiști și încrezuți. Totul se învârtă în jurul eu-lui propriu și satisfacerea „eu-lui”. Acesta este primul punct, din care în fond rezultă toate celelalte. Această însușire este în contradicție gravă cu faptul că un copil al lui Dumnezeu nu mai trebuie să trăiască pentru sine însuși, ci pentru Acela care a murit pentru noi (2 Corinteni 5.15). Copiii lui Dumnezeu nu se iubesc pe ei înșiși, ci pe aproapele. Adevărata dragoste nu caută ce este al ei.
2. *Iubitori de bani*: Dragostea de bani dovedește că oamenii sunt prin natura lor lacomi și materialişti. Cine se iubește pe sine, acela iubește și banul. Banul va fi folosit ca să se satisfacă pe sine însuși. Pavel arată clar, că iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele (1 Timotei 6.10). În toate cercurile societății și în toate formele de societate se întâlnește acest rău mare. Copiii lui Dumnezeu sunt solicitați să nu iubească banul (Evrei 13.5). Pericolul este evident. Dacă Dumnezeu ne dăruiește avere, atunci aceasta este o ocazie s-o folosim pentru El.

3. *Lăudăroși*: O urmare a bogăției este deseori, că oamenii se dau mari și sunt aroganți. Ei se încred în averea lor și se laudă cu mărimea bogăției lor. Deja în Vechiul Testament este vorba de astfel de oameni (Psalm 49.6). Chiar și atunci când cu banii lor fac bine, ei îi folosesc ca să se scoată pe ei înșiși în evidență și să se laude. În opoziție cu aceasta Domnul ne cere ca stânga să nu știe ce face dreapta (Matei 6.3). Modestia este o virtute pe care Domnul o caută la noi.
4. *Aroganți*: Cine este arogant, acela se comportă arogant și cu nasul pe sus. Lăudăroșia conduce deseori la aroganță și mândrie. Motivul pentru aceasta poate fi averea. Dar oamenii devin închipuiți tot așa de bine și pe baza altor lucruri, ca de exemplu pe baza poziției lor sociale, a frumuseții, a talentelor, etc. Aroganța este un semn caracteristic al oamenilor lumii acesteia și ea nu este de la Tatăl (1 Ioan 2.16). Ca creștini, noi suntem solicitați să fim încinși cu smerenie, deoarece Dumnezeu este împotriva celor mândri și dă har celor smeriți (1 Petru 5.5). Adevărata smerenie este aceea pe care Domnul Isus ne-a prezentat-o prin trăirea Lui (Matei 11.29). Să fi smerit înseamnă să nu te gândești la tine.
5. *Hulitori*: Un hulitor este acela care vorbește de rău, disprețuitor și jignitor. Cine este arogant, începe ușor să hulească. Mulți oameni nu au nici o reținere să hulească lucruri pe care ei nici măcar nu le cunosc (2 Petru 2.10-12). Se vorbește împotriva lui Dumnezeu și împotriva altor oameni. Se atacă Hristos și lucrarea Sa și nu se tem să hulească Cuvântul lui Dumnezeu. Oameni, care se numesc creștini, consideră relatarea despre creație ca fiind o poveste pentru copii sau resping moartea ispășitoare a Domnului pentru iertarea păcatelor. Noi, ca și copiii ai lui Dumnezeu, suntem solicitați să nu hulim pe nimeni și să nu fim certăreți. Dimpotrivă: să fim îngăduitori, arătând blândețe față de toți (Tit 3.2).
6. *Neascultători de părinți*: Un copil neascultător este răzvrătit, obraznic și nu te poți bizui pe el. Într-o atmosferă în care Dumnezeu este hulit, nu există respect față de părinți și față de alte persoane cu autoritate. Putem observa în mod deosebit aceasta în timpul nostru. Chiar și legislația în țările creștine, a căror constituție deseori (încă) se mai referă la Dumnezeu, este marcată de educația lipsită de autoritate. Teologii predică neascultarea civilă de la amvoanele bisericilor. Pentru părinții credincioși dimpotrivă este mereu valabil să-și crească copiii în disciplina și sub mustrea Domnului și să poarte grijă ca copiii să fie ascultători de părinții lor (Efeseni 6.1 și versetele următoare).
7. *Nerecunoscători*: Să fi nerecunoscător înseamnă să nu recunoști realizările altora. Dacă relațiile naturale (de exemplu dintre părinți și copii) nu mai sunt respectate, atunci nu este nici o bază pentru recunoștință. Despre păgâni se spune, că ei într-adevăr au cunoscut pe Dumnezeu, dar ei nici nu L-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit (Romani 1.21). Creștinii cunosc altfel pe Dumnezeu, decât L-au cunoscut păgânii. Cu toate acestea ei au căzut în aceeași atitudine de nerecunoștință. Noi ar trebui mai degrabă să ne gândim să primim cu mulțumire toate darurile lui Dumnezeu (1 Timotei 4.3). Aceasta include și faptul că noi mulțumim și oamenilor care ne fac bine.
8. *Fără sfințenie*: Cuvântul se mai întâlnește, în afară de locul acesta, și în 1 Timotei 1.9. A fi fără sfințenie (sau deplorabil) înseamnă că nu prezinți nici o evlavie, ci dimpotrivă te porți fără respect și hulitor. Pentru acești oameni nu există nimic care ar fi de ținut sfânt. A fi fără sfințenie este în opoziție cu sfințenia lui Dumnezeu și cu mântuirea Sa în

- Hristos. Copiii lui Dumnezeu sunt solicitați să fie sfinți, deoarece Dumnezeu Însuși este sfânt (1 Petru 1.16).
9. *Fără afectivitate naturală (sau: fără dragoste naturală)*: Dragostea naturală este un dar al lui Dumnezeu dat nouă oamenilor. Cu toate acestea sunt oameni care folosesc acest dar al lui Dumnezeu în sens contrar destinării lui. Ei sunt insensibili și fără inimă. Ei sunt indiferenți față de relațiile naturale, pe care le-a dat Dumnezeu (de exemplu căsnicia și familia). Această indiferență înaintează rapid în timpul nostru. Ca urmare a acestui fapt observăm o decădere razantă în căsnicie, familie și societate. Copiii lui Dumnezeu dimpotrivă sunt nu numai legați între ei prin dragostea divină, ci noi trebuie să practicăm în aceeași măsură dragostea naturală, care găsește în altul ceva demn de a fi iubit. Un exemplu pentru aceasta avem în Tit 2.4. Acolo se cere femeilor tinere să-și iubească soții.
 10. *Neînduplecați*: Să fi neînduplecat înseamnă același lucru cu a te comporta lipsit de fidelitate și să-ți calci cuvântul. Nu se respectă nici o înțelegere. Se respinge orice formă de obligație. Se dorește a fi liber și nimeni nu este tratat cu atenție. Oamenii neînduplecați refuză să încheie pace cu alții. Acolo unde nu mai este nici o dragoste naturală, nu este nici o înclinare spre iertare. În contrast cu aceasta, copiii lui Dumnezeu sunt solicitați să fie buni unii cu alții, miloși și să ierte unul altuia, așa cum Dumnezeu ne-a iertat nouă în Hristos (Efeseni 4.32).
 11. *Defăimători*: În limba greacă se folosește aici același cuvânt ca și pentru diavolul (diabolos). Este grav, că Dumnezeu descrie în felul acesta oameni care se numesc creștini. Un defăimător este unul care răspândește relatări rele, care aduc numai pagubă altora. Cine este neînduplecat, este ușor gata să vorbească rău și conștient fals despre alții. Creștinilor dimpotrivă li se cere să gândească la ce este vrednic de respect, ce este drept, curat și vrednic de iubit, și la cele vorbite de bine (Filipeni 4.8). Că și pentru noi există acest pericol, ne arată locuri ca cele din 1 Timotei 3.11 și Tit 2.3, unde în mod special femeile sunt atenționate să nu fie defăimătoare.
 12. *Neînfrânați*: Cine este neînfrânat se comportă fără scrupule. El a pierdut orice control și trăiește imoral și fără să se autodisciplineze. În aceasta este inclusă patima nestăpânită, care caracterizează pe mulți oameni din zilele noastre. Înfrânarea dimpotrivă este o roadă a Duhului (Galateni 5.22), pe care Dumnezeu o caută la copiii Săi.
 13. *Neîmblânziți*: (textual: sălbatici). Cuvântul acesta se întâlnește numai aici în Noul Testament. El descrie un om, care trăiește sălbatic și fără principii. Mereu se vede această natură păcătoasă și nemiloasă a omului decăzut. Ca și creștini născuți din nou noi are trebui dimpotrivă să fim miloși și îndurători, așa cum Tatăl nostru ceresc este milos și îndurător.
 14. *Neiubitori de bine*: Cine nu iubește binele, acela preferă răul. Deja autorul psalmului din Vechiul Testament spune, că cuvintele gurii sunt răutate și înșelătorie și că omul a renunțat să lucreze cu înțelepciune și să facă binele (Psalm 36.3). Dumnezeu atenționează pe aceia care numesc răul bine și binele rău (Isaia 5.20). Credinciosului i se cere categoric să facă binele (1 Timotei 6.18). Noi trebuie să practicăm binele față de toți, dar mai ales față de cei din casa credinței (Galateni 6.10).
 15. *Trădători*: Trădători sunt oamenii cărora nici o făgăduință și nici o mărturisire nu le este sfântă. Ce înseamnă cu adevărat trădarea și cât de departe poate ea merge, vedem la Iuda Iscarioteanul, care a trădat pe Domnul său (compară cu Luca 16.6). Dumnezeu Se poate aștepta de la noi, ca noi să fim credincioși față de Domnul nostru și ne așezăm de partea

Lui conform cu mărturisirea noastră. Însușirea numită este valabilă atât pentru relațiile interumane între credincioși cât și între oamenii necredincioși.

16. *Încăpățânați*: Să fi încăpățânat înseamnă să-ți faci voia proprie necugetat. Cine se comportă în felul acesta, acționează pripit și lipsit de scrupule. Cuvântul se mai întâlnește și în Faptele Apostolilor 19.36. Acolo este tradus prin „în grabă”. Celui care acționează în felul acesta îi este indiferent ce urmări are fapta lui pentru alții. Noul Testament ne cere în mai multe locuri să fim prudenți. Noi trebuie neapărat să verificăm ce urmări are comportarea noastră pentru alții – atât credincioși cât și necredincioși.
17. *Îngâmfați*: În privința aceasta ne gândim la cineva care prezintă ceva în afară, fără ca în interiorul lui să fie prezent ceea ce el prezintă. O persoană îngâmfată (sau balonată) se aseamănă cu un balon din spumă de săpun sclipitor, care într-adevăr arată frumos, dar la atingere și apăsare din afară pleznește imediat. Că acest pericol este și pentru noi, o arată constatarea lui Pavel, că credincioșii din Corint erau îngâmfați și nu s-au mâhnit de cele tolerate în mijlocul lor (1 Corinteni 5.2).
18. *Iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu*: Cu aceasta se încheie lista tristă de până acum. Oamenii zilelor din urmă se dedau vârtejului plăcerilor, fără să se gândească la Dumnezeu. Unde duce aceasta vedem clar în istoria fiului pierdut. Lumea oferă astăzi nenumărate posibilități să cazi dintr-o plăcere în alta. Este o viață care urmărește numai țeluri proprii și egoiste, în timp ce drepturile lui Dumnezeu sunt date la o parte. Ca și copii ai lui Dumnezeu stăm în pericol acut să fim smulși de curentul acesta.

„având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea: depărtează-te și de aceștia!”
(versetul 5)

O formă exterioară fără putere

Punctul al nouăsprezecelea se alătură, respectiv sintetizează întregul. Oamenii, cărora Pavel le reproșează această comportare greșită, au numai *o formă de evlavie*: Evlavia (teama de Dumnezeu) slujește numai ca mască. În exterior se prezintă ca creștini. Ei au mărturisire de credință creștină. Dar cu toate acestea nu au viață din Dumnezeu. Ei au într-adevăr o religie, dar ei nu au pe Hristos. Mărturisirea lor de credință nu rezistă nici unei verificări.

Expresia „formă” se referă la exterior. Este descrierea unei forme exterioare sau a unui contur, la care lipsește substanța lăuntrică. În privința aceasta ne putem gândi la un balon cu aer frumos, care este umplut exclusiv cu aer. Pavel folosește încă o dată acest cuvânt în Romani 2.20. Acolo el reproșează iudeilor că ei aveau exclusiv „forma cunoștinței și a adevărului în Lege”. Același reproș se face aici acelor care se numesc creștini.

Felurile de comportare și păcatele enumerate se deosebesc puțin de păcatele păgânilor. Ceea ce face chestiunea să fie mai gravă este faptul că ea are loc sub o manta evlavioasă. Păgânii nu au încercat nicidecum să-și ascundă răutatea. Creștinii cu numele descriși aici se lasă pradă păcatelor păgânilor – și ei fac aceasta sub o formă de evlavie. Nu este nimic altceva decât o dăruire la orice formă de rău. Nu ne mirăm că în cele din urmă Domnul va vărsa din gura Sa acest sistem mort (Apocalipsa 3.16).

Acești oameni îngrijesc să aibă o înfățișare evlavioasă. Mersul mai mult sau mai puțin regulat la biserică, botezul, confirmarea, participarea la cină, o cununie bisericească și o înmormântare

bisericească, și așa mai departe, nu sunt suficiente. Dumnezeu caută adevărul în inimă. Comportarea acestor oameni tăgăduiește veridicitatea mărturisirii lor. Forma este prezentă, lipsește puterea. Dar nu numai aceasta. Nu numai că puterea lipsește, ci ea este direct tăgăduită. A tăgădui înseamnă o respingere directă. Nu se vrea absolut deloc puterea. În Evrei 11,24 cuvântul este tradus prin „a refuza”. În Tit 1.16 ni se spune că există oameni care mărturisesc că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar prin fapte Îl tăgăduiesc. S-ar putea ca referirea la putere să fie o aluzie la Duhul Sfânt, care în felul acesta este tăgăduit.

O comparare cu poporul Israel se impune să fie făcută. Și acolo multe lucruri au devenit o chestiune pur formală. Pavel spune în Romani 2.24 că din cauza lor Numele lui Dumnezeu era hulit printre națiuni. După aceea el continuă: „Pentru că iudeu nu este cel din afară, nici circumcizie, aceea în afară, în carne; ci iudeu este acela în lăuntru, și circumcizie, aceea a inimii, în duh, nu în literă; a cărui laudă este nu de la oameni, ci de la Dumnezeu” (Romani 2.28-29). Ceea ce Dumnezeu caută, este adevărul în lăuntru (Psalm 51.6). Deja în Vechiul Testament Dumnezeu a trebuit să reproșeze poporului Său, că evlavia lor era ca norul de dimineață, „ca roua care trece curând” (Osea 6.4). El le spune: „Căci bunătate voiesc, nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot” (Osea 6.6).

Adevărata evlavie necesită să ai viață din Dumnezeu și pe Duhul Sfânt ca Persoană divină și izvor de putere locuind în tine. Numai așa putem sluji lui Dumnezeu și Îl putem onora în adevăr. Deci pentru un om născut din nou nu se potrivește în sensul direct reproșul făcut în versetul acesta. Pavel aplică remarca sa la oamenii care au o mărturisire de credință creștină, însă fără să aibă viață din Dumnezeu. Cu toate acestea este pericolul ca credincioșii să se lase infectați de o comportare de felul acesta. În acest sens există o aplicare practică și la noi. O evlavie exterioară și de fațadă nu are valoare în ochii lui Dumnezeu.

A se depărta

Care este reacția unui credincios adevărat la o astfel de comportare? Timotei este apelat direct: „Depărtează-te de aceștia!” Cu privire la noi astăzi înseamnă:

- Noi nu ieșim din casa mare. Nicidecum nu este posibil să ieșim, altfel ar trebui să încetăm să mai fim creștini.
- Noi nu luptăm nici împotriva răului și nici împotriva oamenilor care practică răul. În nici un loc din Noul Testament nu suntem solicitați să luptăm împotriva lumii (nici împotriva lumii religioase).
- Noi nu chemăm să coboare judecata peste acești oameni. Nouă nu ni se cuvine aceasta. Lăsăm aceasta în seama lui Dumnezeu.
- Noi nu ne resemnăm. Există însă acest pericol. Dar Domnul nu dorește să facem aceasta. Tocmai epistola noastră arată cum sunt folosiți creștinii angajați în timpul din urmă.
- Noi nu ne adaptăm. Și acest pericol există. Relația permanentă cu astfel de oameni ne influențează.

Solicitarea adresată lui Timotei este simplă, el trebuie să se depărteze. Aceasta este valabil și în zilele noastre. Prin această formulare Pavel exprimă ceva cu acțiune de durată. Noi facem aceasta nu numai o singură dată, ci o facem mereu. Înseamnă că noi ocolim permanent pe astfel de oameni și nu ne amestecăm cu ei. Prin comportarea noastră și prin cuvintele noastre suntem o mărturie pentru ei, însă mai mult nu putem – și nici nu vrem – să avem a face cu ei. Noi nu

facem aceasta într-o atitudine arogantă, ci noi ne smerim. Noi știm că noi încă avem carnea în noi și suntem capabili de toate aceste fapte rele.

„Pentru că dintre aceștia sunt cei care pătrund în case și captivează femei ușuratice, împovărate de păcate, mânate de felurite poftte,” (versetul 6)

Dintre aceștia

Pavel vorbește acum despre o grupă specială de oameni. El spune „dintre aceștia”. Printre aceia care au o formă de evlavie, sunt unii, care ies în mod deosebit în evidență. Sunt oameni care se poziționează nu numai pasiv față de adevăr, ci sunt activi împotriva adevărului. Sunt – referindu-ne la timpul nostru – conducători religioși fără viață din Dumnezeu. Sunt învățători și conducători de secte.

Ei „pătrund” (textual: se vâără, se furișează) în casele oamenilor. Expresia folosită amintește de mișcarea unui șarpe. Primul lucru, pe care noi îl citim în Biblie despre șarpe, este că el era șiret (Geneza 3.1). În Apocalipsa diavolul este numit de două ori „șarpele cel vechi” (Apocalipsa 12.9; 20.2). Acești oameni sunt instrumente ale lui satan, care îi fac voia. Ei sunt foarte dibaci. Intenția lor nu se recunoaște imediat. Ei se aseamănă cu oamenii care se travestesc, așa că ei nu pot fi identificați imediat. Rătăcirea evită lumina. Ea se răspândește mai întâi în ascuns. Abia mai târziu ea devine vizibilă. Mai târziu în această epistolă găsim pe satan ca un leu care răcnește (capitolul 4.17), aici însă el vine cu viclenie și perfidie.

Iuda amintește de oameni care „s-au strecurat” (versetul 4). Pavel vorbește în Galateni 2.4 despre „frați falși introduși pe ascuns” care voiau să ducă pe credincioși în robie. Sunt oameni care folosesc un vocabular evlavios. Ei vorbesc despre Dumnezeu și despre Isus. Ei citează Biblia. Dar ei nu cred în ea.

Acești oameni se strecoară în case. Ei se adresează celor mai slabi, deoarece perspectiva de succes este mai mare acolo. Tot așa a făcut satan în grădina Eden cu Eva. Prin „femei ușuratice” se înțelege suflete slabe (bărbați și femei). Sunt persoane care sunt conduse mai mult de sentimentele și poftele lor decât de mintea și conștiința lor. Lor le lipsește statornicia și puterea de apărare. Aceasta este din cauză că ei se află în domeniul formelor moarte, unde este tăgăduită puterea evlaviei. A captiva înseamnă „a câștiga pentru sine” sau „a câștiga controlul asupra lor”. Acesta este țelul acestor oameni. Înapoia lor se ascunde diavolul.

Ei, adică „femeile ușuratice” sunt descrise în continuare prin aceea că ele sunt încărcate de păcate și sunt mânate de felurite poftte. Poftele par să fie aici nu atât de mult greșelile morale, ci mai degrabă pofttele duhului, cu toate că ele merg deseori mână în mână. Astfel de oameni cad ușor pradă predicatorilor sectanți, care îi înșeală moral și spiritual.

„întotdeauna învățând și neputând veni niciodată la cunoștința adevărului.” (versetul 7)

A învăța fără rezultate

Aici urmează alte explicații. Este încă vorba de „femeile ușuratice” din versetul 6. Faptul că ele învățau întotdeauna și niciodată nu ajung la cunoașterea adevărului arată clar, că în versetul 6 este

vorba în primul rând de poftele spirituale și de o ademenire spirituală. În felul acesta ele niciodată nu ajung la cunoașterea adevărului. Învățăturile rătăcitoare conduc prada lor în întuneric și nesiguranță. La cunoașterea adevărului se ajunge numai atunci când se primește calea arătată de Dumnezeu spre mântuire (1 Timotei 2.4). O altă cale de cunoaștere a adevărului nu există. „Cunoaștere” înseamnă aici cunoașterea deplină, adică omul întreg (duh, suflet și trup) este condus să se supună acestei cunoașteri. „Adevăr” (fără articol hotărât) nu este aici o chestiune specială legată de mântuire. Și nu este nici preponderent gândul referitor la Cuvântul lui Dumnezeu revelat în totalitatea lui. Este vorba mai mult de a vedea lucrurile așa cum le vede Dumnezeu. Acest fel de a privi lucrurile îl învățăm numai din Biblie.

Că ele învață întotdeauna nu înseamnă că ele citesc Biblia, ca acolo să găsească adevărul. Înseamnă mai degrabă, că ele aleargă de la o rătăcire la alta. Acesta este un drum, care niciodată nu conduce la țintă. De aceea ele nu „pot” veni la cunoașterea adevărului. Ele o împiedică prin propria comportare. Ce ele aud de la învățătorii sectanți și de la teologii critici ai Bibliei nu corespunde adevărului. Dar ele nu observă.

„Iar după cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, așa și aceștia se împotrivesc adevărului, oameni stricați la minte, dezaprobați în ceea ce privește credința.” (versetul 8)

Iane și Iambre

Acum este vorba de o comparație prin care se lămurește mai mult felul de a proceda al acestor învățători falși. Pentru aceasta Pavel folosește un exemplu din Vechiul Testament. Acolo au fost oameni care s-au comportat asemănător. Tactica și viclenia diavolului nu este nicidecum nouă. Dimpotrivă: ea este foarte veche. Ambalajul ar putea fi altul, conținutul este același.

Pavel vorbește în această epistolă despre trei perechi de oameni, care nu s-au plecat înaintea adevărului. În ordinea prezentării lor este o intensificare:

- În capitolul 1.15 sunt Figel și Ermogen, care s-au îndepărtat de Pavel. Din context se poate deduce că ei *s-au rușinat* de adevăr.
- În capitolul 2.17 sunt Imeneu și Filet, care au rătăcit de la adevăr.
- În capitolul 3.8 sunt Iane și Iambre, care s-au împotrivit adevărului.

Deci aici este vorba de Iane și Iambre. Numele lor par să fie un program. Iane înseamnă „înșelător” sau „seducător”. Iambre înseamnă „mândru”, „încăpățânare” sau „cel care face rebel”. Aceasta erau ei și aceasta au făcut ei.

Se presupune în general că Iane și Iambre erau vrăjitorii egipteni care au imitat până la un anumit grad minunile făcute de Moise și Aaron (Exod 7.11-22). Numele lor nu sunt numite în Vechiul Testament. Evident Pavel cunoștea numele din tradiția iudaică sau prin inspirație divină.

Împotrivire înseamnă efectiv că împotriva unei chestiuni stai împotrivă frontal și te împotrivești ei. Despre Elima, magicianul, citim că el s-a împotrivit lui Pavel și lui Barnaba (Faptele Apostolilor 13.8). Aceasta este totdeauna străduința lui satan. El se împotrivesc adevărului. Uneori o face prin confruntare publică. Alteori o face în mod subtil, prin aceea că încearcă să imite adevărul. Despre aceasta este vorba aici, și noi vedem aceasta foarte clar în timpul nostru. Satan este un maestru al prefăcătoriei și al răstălmăcirii. În 2 Tesaloniceni 2

devine clar cât de departe va merge aceasta când credincioșii adevărați nu vor mai fi pe pământul acesta și diavolul va fi aruncat din cer pe pământ.

Împotrivirea se manifestă aici prin imitarea unei forme religioase exterioare. Exact aceasta au făcut Iane și Iambre în Egipt. Ei au transformat apa în sânge și au făcut – ca și Moise – să vină broaște din Nil. Dar când a fost vorba să facă țânțari din țărână, nu au mai putut. Numai Dumnezeu poate crea viață din materia moartă. Tot așa acești învățători falși pot imita numai până la un anumit punct. Mai mult nu pot. Viață poate da numai Dumnezeu. O naștere din nou este totdeauna „din Dumnezeu”.

În practică aceasta înseamnă că acești oameni au biblia lor „proprie”. Ei au „propriul” lor drum de mântuire. Ei au practica vieții lor „proprie”. Ei au un „înlocuitor” pentru orice detaliu al creștinismului. Deseori învățăturile lor și practicile lor sunt legate de ocultism. Tocmai aceasta îi face așa de distrugători și de periculoși.

Stricați și dezaprobați

Este însă vorba nu numai despre ceea ce acești oameni *învață pe alții*. Pavel merge mai departe și arată cel fel de oameni *sunt*. Ei sunt caracterizați prin două lucruri:

- a) Ei sunt stricați la minte: în epistola către Tit este vorba de oameni cu mintea necurată (Tit 1.15). În prima epistolă către Timotei Pavel amintește pe aceia care sunt „stricați la minte și lipsiți de adevăr” (1 Timotei 6.5). Stricat descrie aici nu o simplă însușire și nu arată numai o stare de moment, ci este vorba de „rezultatul predării inimii puterilor rele” (V. E. Vine). Despre aceasta atenționează Pavel într-un alt loc, în 2 Corinteni 11.13: „Pentru că unii ca aceștia sunt falși apostoli, lucrători vicleni, prefăcându-se în apostoli ai lui Hristos”. Deci acești oameni sunt necurați și stricați în toată mintea și năzuințele lor. Aceasta se arată atât în învățătura lor cât și în comportarea lor.
- b) Ei sunt dezaprobați în ceea ce privește credința: aprobarea înseamnă că ceva după o încercare detaliată este găsit bun (așa este lucrătorul aprobat din capitolul 2.15). Aici este opusul. Este vorba de ceva care în urma încercării detaliate trebuie lepădat sau respins. Criteriul de încercare este credința. Deoarece aici „credința” este însoțită de articol hotărât este vorba de ceea ce ei vorbesc și învață pe alții. Dacă învățătura lor este pusă pe standul de probă și este comparată cu adevărul biblic (bunul credinței), se constată că ei nu sunt aprobați. Credința acestor oameni nu este adevărată. Aceasta se poate constata în general repede în practică, dacă astfel de oameni sunt întrebați cine este Isus Hristos.

În rezumat se poate spune că sunt persoane despre care Iuda scrie: „Pentru că s-au strecurat anumiți oameni, care de mult sunt scriși, dinainte, pentru această judecată, neevlavioși, care schimbă harul Dumnezeului nostru în destrăbălare și tăgăduindu-L pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos” (Iuda 4).

Dar nu vor înainta mai mult, pentru că nebunia lor va fi arătată deplin tuturor, după cum a fost și a acelorora.” (versetul 9)

Dumnezeu stabilește limitele

Acest verset nu este ușor de înțeles. Noi trebuie să-l privim în contextul întregii epistole, dar în mod deosebit al ultimului capitol al acesteia. Clar este că pe de o parte Dumnezeu permite dezvoltarea răului, iar pe de altă parte stabilește cât de departe poate el merge. Nici la Iane și Iambre nu a fost altfel. Satan nu este – spre deosebire de Dumnezeu – atotputernic. El are putere mare și este foarte viclan. Dar pentru puterea și răutatea satanică este o limită. Această limită o stabilește Dumnezeu.

Dumnezeu călăuzește uneori așa fel că deja aici pe pământ devine clar cât de absurde sunt învățăturile acestor învățători falși. Deseori este așa, că deodată devine vizibil stilul lor de viață rău și imoral. Mulți dintre acești conducători de secte au fost pentru scurt timp foarte populari și apoi deodată – implicați într-un scandal oarecare – au dispărut. Deseori aceste scandaluri stau în legătură cu păcate sexuale și uneori chiar cu scandaluri în presă.

Principial se pune însă întrebarea, dacă acest verset vrea să spună că orice învățătură greșită va fi dată pe față deja aici pe pământul acesta, sau dacă tendința spre sectarism și rătăcirii va fi cândva frânată sau atenuată. Unii presupun aceasta. Contextul întregii epistole și în mod deosebit afirmația din capitolul 3.13 par să spună altceva. Noi nu putem presupune că intensitatea și activitatea oamenilor descriși aici se va reduce. Dimpotrivă. Este deci imaginabil că Pavel aruncă aici o privire spre viitor și se gândește la arătarea Domnului Isus. Cel mai târziu atunci va deveni tuturor clară lipsa de judecată a acestor învățători falși și se va pune capăt acțiunilor lor.

„Dar tu ai urmat îndeaproape învățătura mea, purtarea, planul, credința, îndelunga-răbdare, dragostea, răbdarea,” (versetul 10)

Exemplul lui Pavel

Cu acest verset se schimbă direcția de privire a capitolului. Pavel se adresează direct lui Timotei prin cuvintele „dar tu”. În capitolul 2.1 i s-a adresat de asemenea personal cu cuvintele „tu deci”. În capitolul 3.14 și 4.5 el spune încă o dată „dar tu”. Cuvântul „dar” marchează opusul celor spuse mai înainte. Pavel îi amintește lui Timotei cum el trebuie să se comporte cu totul altfel. În același timp apelează la responsabilitatea lui ca slujitor.

„Ai urmat îndeaproape” sau „ai urmărit exact” nu înseamnă în locul acesta cunoașterea superficială a unui lucru. Este vorba de înțelegere profundă, care s-a obținut prin observare. Textual s-ar mai putea traduce: „a urma fiind alături” sau „a merge alături” (compară cu Luca 1.3). Timotei putea să primească această cunoaștere în decursul timpului. Niciunul din conlucrătorii lui Pavel nu a fost așa de des cu el în călătorie și de aceea așa de familiarizat ca Timotei. El a trăit unele lucruri împreună cu Pavel și putea să-l observe foarte bine pe Pavel. De aceea Pavel poate să se exprime aici în felul acesta.

Pavel numește în acest verset mai întâi șapte puncte, toate fiind rezultatul lucrării lui Dumnezeu în Pavel. În versetul 11 se adaugă alte două puncte, care au acționat din afară asupra lui Pavel și pe care el însuși nu le putea influența direct.

- *Învățătura mea:* Aceasta este primul lucru pe care Pavel îl amintește. Învățătura este un mijloc de ajutor de neînlocuit pentru un slujitor. Slujitorul trebuie să știe ce corespunde învățaturii bune și sănătoase. Nu este necesar să cunoști răul (rătăcirea) în toate detaliile. Cunoașterea învățaturii sănătoase ne face deja clar ce este rău. Dacă Pavel vorbește despre *învățătura sa*, aceasta nu înseamnă că el ar fi inițiatorul învățaturii sau că el ar fi „conceput-o”. În Faptele Apostolilor 2.42 învățătura creștină este numită „învățătura apostolilor”. Aceasta înseamnă că Dumnezeu a revelat apostolilor adevărul și că ei au vestit învățătura. În privința aceasta Pavel a primit o misiune deosebită. În capitolul 2.8 el a vorbit deja despre „*evanghelia sa*” (vezi și Romani 2.16). Aceasta înseamnă că el era administratorul Evangheliei și el a dat-o mai departe (a administrat-o). Pavel era un slujitor al Evangheliei (Coloseni 1.23). Dar el era și un slujitor al Adunării (Coloseni 1.25). Învățătura referitoare la Adunarea lui Dumnezeu – o taină, necunoscută în Vechiul Testament – a fost încredințată foarte special lui Pavel. În acest sens el vorbește în Efeseni 3.2 despre „administrarea harului lui Dumnezeu”. În învățătura „lui” devine foarte clar ce poziție avem noi – personal și în comun - acum înaintea lui Dumnezeu. Timotei știa aceasta foarte bine. Învățătura rea și stricată a ademenitorilor creștini stătea – și stă – total împotriva acestui adevăr. Pentru noi astăzi este valabil: cu cât cunoaștem mai bine învățătura, cu atât mai hotărâți vom cunoaște răul și ne vom îndepărta de el.
- *Purtarea mea:* Nu degeaba stă învățătura aici pe primul loc. Ea constituie fundamentul pentru o viață creștină practică sănătoasă. Ea ne arată cum dorește Dumnezeu să vadă viața noastră. Acesteia trebuie să-i urmeze o comportare corespunzătoare. Dacă învățătura sănătoasă nu conduce la o comportare sănătoasă, ni se dereglează centrul de greutate și cădem. La Pavel viața și învățătura erau în concordanță. Nu era nici o neînțelegere. El scrie credincioșilor din Filipi: „Ce ați auzit de la mine și ce ați văzut în mine, acestea să le faceți!” (Filipeni 4.9). Desigur, în chip desăvârșit acestea se văd în viața Domnului Isus. Ca niciunul altul El putea spune, că El *era* ceea ce *vorbea* (Ioan 8.25). La învățătorii falși aceasta era total altfel. La ei era contradicție între cuvinte și fapte. Pavel dimpotrivă, *învăța* nu numai despre chemarea cerească a credincioșilor, ci el *a trăit* realmente ca străin pe pământul acesta. El vestea pe Isus Hristos Cel disprețuit și respins. El era gata să sufere pentru aceasta. El nu dorea, ca după ce el a vestit altora, să fie dezaprobat (1 Corinteni 9.27). În acest sens el scrie în alt loc despre comportarea sa: „De aceea, având această slujbă, după cum ni s-a arătat îndurare, nu cădem de oboseală. Ci am respins cele ascunse ale rușinii, neumblând în înșelăciune, nici stricând Cuvântul lui Dumnezeu, ci, prin arătarea adevărului, recomandându-ne pe noi înșine către orice conștiință omenească, înaintea lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4.1-2). Noi putem învăța din aceasta. Este voia lui Dumnezeu, ca noi nu numai să *cunoaștem* adevărul, ci și ca noi să *umblăm* în el (aceasta înseamnă să ne comportăm corespunzător poziției noastre).
- *Planul meu:* Cuvântul folosit aici este folosit în alte locuri pentru planul sau hotărârea lui Dumnezeu (Efeseni 1.11; 3.11). El descrie o intenție, o hotărâre și o voință pe care o are cineva. Pavel a întocmit pentru viața sa un plan clar. El avea un țel bine definit. Când era pe drumul spre Damasc, el a pus două întrebări. Prima întrebare este: „Cine ești Tu, Doamne?” A doua întrebare este: „Ce să fac, Doamne?” (Faptele Apostolilor 22.8,10). Niciodată el nu a uitat aceste două întrebări. Ele au marcat toată viața lui. Pavel voia să împlinească voia Domnului său. El avea planul bine stabilit, să se depărteze atât de răul

moral, cât și de răul doctrinar. Ne gândim la Daniel, care s-a hotărât în inima lui să nu se întineze cu mâncărurile alese ale împăratului (Daniel 1.8). În Filipeni 3 Pavel vorbește clar despre acest plan. Voia să uite tot ce era înapoia lui. El voia să se întindă spre ce era înaintea (Filipeni 3.13-14). Pentru noi aceasta înseamnă că noi luăm o hotărâre clară (același cuvânt ca și pentru „plan”) a inimii (compară cu Faptele Apostolilor 11.23) și ne ducem viața orientată spre țintă în părtășie cu Domnul și în slujba pentru El.

- *Credința mea:* Aici nu este - ca în alte locuri – vorba de bunul credinței (adevărul credinței). De asemenea nu este vorba de credința mântuitoare. Este vorba de încrederea permanentă a lui Pavel în împrejurările zilnice ale vieții sale. Despre aceasta Timotei putea să se convingă în unele situații critice. Pavel era convins că mâna lui Dumnezeu veghea peste toate în viața sa – inclusiv asupra atacurilor lui satan. Pavel a practicat ce înseamnă că noi trăim nu prin vedere ci prin credință (2 Corinteni 5.7). Credința leagă pe credincioși cu lumea nevăzută. Aceasta era valabil pentru Pavel. Aceasta era valabil pentru Timotei. Aceasta este valabil pentru noi astăzi. Epistola către Evrei ne solicită să privim sfârșitul umblării conducătorilor noștri și astfel să imităm credința lor (Evrei 13.7). Exemplul încrederii credinței lui Pavel este fără îndoială relevant și demn de urmat.
- *Îndelunga-răbdare:* Îndelunga-răbdare este un însoțitor al credinței. Cine își pune viața cu încredere în mâna lui Dumnezeu, poate arăta această virtute. Îndelunga-răbdare are deseori a face cu persoane. Acestea pot fi necredincioși sau credincioși. Îndelunga-răbdare s-a arătat la Pavel în mod deosebit în atitudinea sa față de aceia care pe de o parte îl prigoneau și pe de altă parte îl criticau. Pavel nu s-a lăsat provocat. El s-a predat – ca și Domnul său – Aceluia care judecă drept (1 Petru 2.23). Îndelunga-răbdare se arată de exemplu în stăpânire de sine, atunci când ești provocat. Timotei putea să fi văzut aceasta. Pavel era pentru el – ca și pentru noi – un model.
- *Dragostea mea:* Pavel nu numai a avut el însuși parte de dragostea lui Dumnezeu. El nu numai a predicat-o. El a arătat-o în viața sa. Ea s-a arătat ca fiind activă. În Romani 5.5 el scrie, că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre. Dumnezeu dorește acum ca această dragoste să trezească în noi dragoste împărtășită, prin aceea că noi practicăm dăruire față de Domnul, față de frații noștri și surorile noastre și față de oameni. O caracteristică a dragostei este aceea că ea dă, fără să aștepte să primească ceva. Dragostea este gata să se jertfească. La Pavel era așa. Timotei a trăit probabil aceasta. Această dragoste a mers la Pavel atât de departe, că el putea scrie credincioșilor din Corint: „Eu, dar, foarte bucuros voi cheltui și mă voi cheltui în totul pentru sufletele voastre, chiar dacă, iubindu-vă mai mult, sunt iubit mai puțin” (2 Corinteni 12.15).
- *Răbdarea mea:* A răbda înseamnă textual că cineva „rămâne sub o povară”. Este vorba de apăsare și încărcare (sarcină). Cine răbdă suportă apăsarea și nu cedează. Pentru aceasta este nevoie atât de putere cât și de răbdare. Răbdarea – spre deosebire de îndelunga-răbdare – are în cele mai multe cazuri a face cu *împrejurările* vieții (și nu atât de mult cu *persoane*). Pavel putea vorbi despre răbdarea lui, pe care Timotei o cunoștea. Ea este o virtute, care caracterizează până în zilele noastre pe un slujitor al Domnului.

Toate caracteristicile amintite stau în contrast remarcabil cu păcatele morale din primele versete. Cât de mare era diferența dintre omul lui Dumnezeu Pavel și aceia care se numeau creștini, dar care nu aveau viață din Dumnezeu.

„persecuțiile, suferințele, câte mi s-au făcut în Antiohia, în Iconia, în Listra, ce persecuții am îndurat; și Domnul m-a scăpat din toate.” (versetul 11)

Persecuții și suferințe

Acum Pavel adaugă două lucruri: suferințe și persecuții. Răbdarea lui Pavel s-a dovedit tocmai în acestea. El a avut din belșug parte de ambele.

„Persecuția” are a face în înțelesul direct al cuvântului cu un fel de „a urmări, a fugări pe cineva”. Când cineva este persecutat, atunci el este urmărit. Persecuția include atacuri directe *din afară* asupra duhului, sufletului și trupului. De aceasta a avut parte nu numai Pavel, ci nenumărați creștini după el au fost persecutați până la moarte. Când Pavel vorbește în continuare despre suferințe, el include tentațiile *lăuntrice* ale credinciosului. Când Saul din Tars înaintea porților Damascului a venit la credința vie, Domnul i-a făcut clar cât de mult va suferi el pentru Numele Său (Faptele Apostolilor 9.16). În această privință Pavel nu avea altceva de așteptat. Dar el era pregătit să ia asupra sa aceste suferințe.

Au fost multe momente când Pavel avea de îndurat persecuții și suferințe. În acestea s-a văzut în mod deosebit răbdarea sa. Noul Testament relatează în mai multe locuri despre ce a suferit Pavel. Un exemplu este 2 Corinteni 11.23-28, unde el însuși prin cuvinte mișcătoare amintește despre ce a avut parte. Aici el amintește lui Timotei despre persecuțiile și suferințele, pe care acesta le cunoștea.

În Antiohia (este vorba de Antiohia Pisidiei) iudeii au provocat femeile cu vază și pe bărbații de seamă ai cetății, așa că ei au produs o persecuție și au alungat pe Pavel și pe Barnaba din hotarele lor (Faptele Apostolilor 13.50). În Iconia a luat naștere prin predică o ceartă în popor, al cărei punct culminant a fost când „o împotrivire, atât a națiunilor, cât și a iudeilor, împreună cu mai-marii lor, ca să-i insulte și să-i ucidă cu pietre” (Faptele Apostolilor 14.5). Dumnezeu a vegheat asupra slujitorilor Săi, și ei au putut fugi. Mult mai rău i-a mers lui Pavel în Listra. Din Antiohia și Iconia au venit iudei, care au convins mulțimile și l-au lovit cu pietre pe Pavel și l-au târât afară din cetate, deoarece gândeau că el a murit (Faptele Apostolilor 14.19). Aceste trăiri erau cunoscute de Timotei. Dar el a știut totodată cum Domnul l-a salvat.

Salvarea din partea Domnului

Pavel în împrejurările lui a avut parte de salvare din partea Domnului. El a trăit ceea ce au trăit înaintea lui bărbați mari ai lui Dumnezeu. David scrie: „Eu L-am căutat pe Domnul, și El mi-a răspuns și m-a scăpat de toate temerile mele. ... Acest întristat a strigat și Domnul l-a auzit și l-a salvat din toate necazurile lui” (Psalm 34.4,6). Să observăm, că Domnul nu l-a păzit (sau cruțat) să nu aibă parte de încercări, că El *l-a salvat din* toate persecuțiile și suferințele. Este un lucru mărunț pentru Domnul să-l cruțe pe slujitorul Său de încercări. Uneori El face aceasta. Însă deseori El acționează altfel. Dar ceea ce noi trăim în fiecare caz este ajutorul Său în încercări. El ne însoțește în încercări și nu ne lasă pradă vrăjmașului.

Cuvântul folosit aici pentru „a scăpa” nu este cuvântul pe care noi deseori îl întâlnim când este vorba de mântuirea noastră. El înseamnă textual „a scoate pe cineva spre sine dintr-un pericol”, „să-l ocrotești” sau „să-l aperi”. Deci Pavel a trăit, cum Domnul l-a ocrotit și l-a apărat și cu putere divină l-a atras la Sine. Este *Domnul*, Cel care salvează. Lui I s-a dat toată puterea și autoritatea pentru aceasta. Domnul poate folosi împrejurări și persoane, ca să salveze pe ai Săi,

însă întotdeauna este puterea și tăria Sa divină, care conduc la salvare. Același cuvânt „a salva” este folosit de exemplu în Romani 7.24, unde un om trezit spune: „Cine mă va elibera din acest trup al morții?” Pavel folosește acest cuvânt și în 2 Tesaloniceni 3.2, când scrie: „... ca să fim scăpați de oamenii nechibzuiți și răi”. În epistola a doua către Timotei cuvântul se mai întâlnește de două ori, și anume în capitolul 4.17 și 18.

Avem deci aici o altă sursă de ajutor, care îi dă curaj slujitorului: salvarea de către Domnul din toate împrejurările și ajutorul Său, atunci când ne aflăm în mijlocul lor. Încercările noastre ar putea fi de altă natură decât cele ale lui Pavel, dar salvarea din partea Domnului rămâne neschimbată.

*„Și, în adevăr, toți care doresc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați.”
(versetul 12)*

Să trăiești cu evlavie și să suferi

O viață evlavioasă este o viață orientată practic spre Dumnezeu. Evlavia se manifestă prin aceea că noi stăm la dispoziția lui Dumnezeu și Îl onorăm. Drept urmare evlavia are a face și cu teama de Dumnezeu. Aici este vorba de creștini care vor să ducă o astfel de viață. Pentru aceasta este nevoie pe de o parte de o hotărâre a inimii. Pe de altă parte trebuie să ne fie clar că noi nu putem trăi evlavioși prin propria putere. Nu este ceva pe care noi am putea s-l facem „de formă”. Este posibil numai „în Hristos Isus”, adică, în legătură cu El. Căci El este „taina evlaviei” revelată, care cu adevărat este mare (1 Timotei 3.16). Numai când noi suntem preocupați cu El și suntem transformați în chipul Lui, rezultatul poate fi evlavia adevărată.

Pavel formulează deodată aici în expunerea sa de idei un principiu care pune pe fiecare cititor pe ștandul de probă. „Și, în adevăr, toți ...”. Nu este vorba numai de Pavel și Timotei, ci direct de noi toți. Întrebarea este: dorim noi cu adevărat să trăim plăcut lui Dumnezeu? Oamenii, despre care Pavel a vorbit în primele versete nu au vrut. Ei posedau numai o formă exterioară a evlaviei. Ei îi tăgăduiau puterea. Dorim noi să avem mai mult decât o fațadă creștină? „A vrea” în acest loc nu înseamnă numai o dorință lipsită de orice angajament. Expresia descrie mai degrabă un exercițiu de voință hotărât și de durată.

Urmarea unei astfel de vieți nu este în locul acesta bucurie și fericire, ci exact contrariul. Pavel vorbește despre persecuții, aceasta înseamnă presiune din afară. Aceasta amintește de ceea ce Pavel a scris credincioșilor din Tesalonic: „... primind Cuvântul în mult necaz, cu bucuria Duhului Sfânt” (1 Tesaloniceni 1.6). Necazul sau persecuția descrie latura *exterioară*. Bucuria Duhului Sfânt descrie latura *lăuntrică*. Această bucurie nu ne-o poate lua nimeni.

Forma persecuțiilor poate fi însă diferită în timpuri diferite și în locuri diferite. Principiul rămâne însă totdeauna valabil: cine vrea să se despartă de răul din creștinătate, cine vrea să trăiască în evlavie și dăruire pentru Domnul și vrea să respecte adevărul, acela trebuie să se aștepte la persecuții și vicisitudini. Aceasta le-a spus Domnul Isus ucenicilor Săi deja mai dinainte (Ioan 15.18-20). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu – nu trebuie să fie totdeauna persecuții asemenea acelor pe care mulți creștini le-au îndurat pe pământul acesta, și încă le mai îndură, prin aceea că au parte de arestări, lagăre de concentrare și chiar moarte trupească. Persecuțiile pot fi deseori de altă natură. Pentru aceasta un exemplu din Biblie: în epistola către Galateni 4.29 Pavel amintește de o întâmplare din Vechiul Testament. El scrie că Isaac a fost

persecutat de fratele lui vitreg Ismael. Dacă citim textul respectiv din Geneza 21.9, nu vom găsi nimic despre o persecuție directă. Citim că Ismael a *râs disprețuitor* de Isaac. Disprețul este deci un fel de persecuție, la care noi ne putem aștepta.

Aici este unul din motivele pentru care noi în țările noastre (post)creștine democratice și caracterizate în mare măsură prin toleranță – până acum – cunoaștem așa puțin apăsarea de care au parte zilnic creștinii din alte părți ale pământului. Deseori noi nu suntem suficient de consecvenți și temători de Dumnezeu. Cât de cu totul altfel au trăit primii creștini! Despre ei citim: „Ei deci au plecat dinaintea sinedrului, bucurându-se că au fost socotiți vrednici să fie disprețuiți pentru Numele Lui” (Faptele Apostolilor 5.41). Numele este Numele Domnului Isus. O viață evlavioasă arată clar cât de rău trăiesc ceilalți. Ei sunt dați pe față printr-o viață creștină consecventă. Aceasta nu le poate place. De aceea încearcă să producă pagube celor care trăiesc evlavioși.

Pentru încurajează pe credincioșii cărora le scrie, cu cuvintele: „Preaiubiților, nu vă mirați de focul care a venit peste voi, spre încercarea voastră, ca de ceva ciudat care vi se întâmplă, ci, după cum aveți parte de suferințele lui Hristos, bucurați-vă, ca și la descoperirea gloriei Sale să vă bucurați cu mare bucurie. Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Isus Hristos, ferice de voi, pentru că Duhul gloriei și al lui Dumnezeu Se odihnește peste voi.” (1 Petru 4.12-14)

„Dar oamenii răi și înșelători vor înainta spre mai rău, ducând în rătăcire și fiind duși în rătăcire.” (versetul 13)

Oameni răi și înșelători

Pavel revine la ademenitorii din interiorul mărturiei creștine. Ei nu sunt altceva decât „oameni răi” și „înșelători”. Că ei sunt oameni răi, învățăm din versetele 2-5. Că ei sunt înșelători – am putea spune șarlatani -, aceasta ne-o arată versetele 6-9. În orice caz este vorba de oameni necredincioși. Ei au un caracter rău și vor să ademenească pe alții, simulându-le ceva care nu este adevărat.

„Spre mai rău” pare să se refere la versetele 1-9, unde ne este descrisă starea îngrozitoare din interiorul mărturisirii creștine. Dar vor veni lucruri și mai rele. Răul nu se va liniști și nicidecum nu se va retrage. „Vor înainta” înseamnă „va crește”. Istoria a dovedit, că zilnic este așa. La altceva nu ne putem aștepta. Metodele acestor ademenitori creștini vor fi tot mai iscusite și tot mai viclene. Prorocul Ieremia descrie deja în Vechiul Testament oameni care au asemenea caractere: „Și își întind limba, arcul lor de minciună, și sunt viteji în țară, dar nu pentru adevăr; pentru că merg din rău în rău și pe Mine nu Mă cunosc, zice Domnul” (Ieremia 9.3). Înaintarea lor nu se referă în acest loc la succesul lor, ci la dezvoltarea lor proprie spre rău. Este o degenerare morală și doctrinară a acestor oameni, care au numai o formă exterioară de evlavie.

Ceea ce este tragic în aceasta este că ademenitorii înșiși sunt ademeniți. Înapoia lor stă o putere pe care ei nu o pot dirija, ci ei înșiși sunt dirijați de ea. Ei înșiși se încălcesc în lucrurile cu care ei vor să producă pagubă altora. După răpirea credincioșilor adevărați în cer această stare se va desăvârși (vezi 2 Tesaloniceni 2.9-12). Acești oameni vor crede atunci chiar minciuna. Ei nu vor putea altfel.

Noi nu putem spera că starea din interiorul mărturiei creștine va evolua pozitiv. Cine privește astăzi câtuși de puțin tendința în creștinătate, acela va recunoaște clar aceasta. Noi nu așteptăm

ca, creștinismul să schimbe într-o zi lumea sau că toți oamenii se vor întoarce la Dumnezeu. Dumnezeu a prorocit altceva. Pe ceea ce noi ne putem pune nădejdea noastră tare este faptul că Domnul Isus va reveni să ne ia la Sine și după aceea puțin mai târziu să apară cu noi în putere și slavă. Dar acest fapt nu trebuie să ne rețină în a sluji Domnului cu credincioșie și să-L mărturisim înaintea oamenilor. Dimpotrivă. El ar trebui să ne motiveze.

„Dar tu rămâi în cele ce ai învățat și de care ai fost deplin încredințat, știind de la cine ai învățat” (versetul 14)

Dar tu

Cu acest verset Pavel se adresează iarăși direct lui Timotei. În cuvintele sale este totodată o vorbire directă pentru fiecare care dorește să slujească Domnului. În versetul 10 a fost vorba de a *cunoaște* ceva. Acest verset merge un pas mai departe. Timotei nu trebuia numai să *cunoască*, ci și să *urmeze*. El trebuia să rămână în ceea ce a învățat și despre care era pe deplin convins.

Este totdeauna mai ușor să cunoști ceva, decât să practici personal ceea ce ai cunoscut. Însă adevărata cunoaștere va fi totdeauna însoțită de rezultate corespunzătoare, care devin vizibile în practica vieții. Domnul Isus însuși a atras atenția, ca ucenicii Săi nu numai să *audă* cuvintele Sale, ci și să le *facă* (Luca 6.47). Cuvântul Său trebuie să rămână în noi, aceasta înseamnă că noi nu numai trebuie să-L auzim, ci și să-L păstrăm și să-L împlinim.

A rămâne

Rămânerea în ceea ce Timotei a învățat pare să prezinte un oarecare contrast cu înaintarea în rău. Răul înaintează și se schimbă. Adevărul, dimpotrivă, rămâne neschimbat. Cuvântul „a rămâne” mai poate fi tradus și prin „a locui”. „A învăța” este ceva pe care noi nu-l facem (exclusiv) cu capul, ci mai întâi cu inima. Este vorba ca cele auzite și cele învățate să aibă un loc stabil în inimile noastre. Învățarea nu este ceva pe care noi putem s-o facem „așa în treacăt”. Ea necesită preocupare intensă cu Cuvântul lui Dumnezeu și cercetare reală a adevărului. „Deplin încredințat” înseamnă că noi suntem pe deplin siguri. Ca slujitori ai lui Dumnezeu avem nevoie de o convingere ancorată tare. Dacă este așa, atunci vom recunoaște rătăcirea mult mai ușor și vom fi păziți. Cine nu a învățat sau nu este convins de cele învățate va fi foarte ușor predispus la rătăcire.

Ce și de la cine ai învățat

Ceea ce slujitorul a învățat este pentru el o sursă suplimentară de ajutor. Pentru Timotei era în primul rând „scrierile sfinte”, aceasta înseamnă Vechiul Testament (versetul 15). Dar nu numai ele. Timotei a auzit și a învățat direct de la Pavel (și de la alții). La aceasta pare să se refere Pavel acum. „De la cine ai învățat” se poate referi lingvistic ori la Pavel și/sau la alții. Unii comentatori includ în acest loc și pe mama și pe bunica lui Timotei. Dar aceasta este însă puțin probabil, deoarece în versetul următor Pavel vorbește despre copilăria lui Timotei.

Noi trebuie deci să aplicăm această afirmație în înțelesul ei direct la Pavel. Timotei știa că Pavel a primit adevărul revelat direct de la Dumnezeu. El nu numai a scris epistolele sale cu

autoritate apostolică, ci el a vorbit și cu autoritate apostolică. El scrie în 1 Corinteni 2.12-13: „Dar noi am primit nu duhul lumii, ci Duhul care este de la Dumnezeu, ca să cunoaștem lucrurile care ne-au fost dăruite de Dumnezeu: despre care și vorbim, nu în cuvinte învățate prin înțelepciune omenească, ci în cele învățate prin Duhul, explicând cele spirituale prin mijloace spirituale.” Vestirea include aici clar slujirea verbală – vorbirea – a lui Pavel. Pavel a vorbit în cuvinte, învățat prin Duhul Sfânt. Aceasta oferea cuvintelor sale o anumită autoritate. Timotei a auzit mereu și a fost marcat prin ele. Sursa de la care Timotei a învățat adevărul a fost alimentată direct de Dumnezeu.

Nimeni dintre noi nu a auzit pe Pavel predicând. Cu toate acestea noi putem învăța direct de la el, când citim epistolele sale, pe care el le-a scris sub călăuzirea Duhului Sfânt. Același lucru este valabil și pentru ceilalți scriitori ai Noului Testament. În acest sens știm și noi „de la cine” am învățat adevărul creștin. Acest Cuvânt – și noi includem și Vechiul Testament în el – este o sursă de ajutor uriașă. El ne păzește de rătăcire. Și noi vrem să rămânem în ceea ce am învățat. Răul se extinde. Rătăcirea se arată în variante mereu noi și schimbate. Învățăturile oamenilor se schimbă. Cu toate acestea este ceva care rămâne absolut. Cuvântul lui Dumnezeu este neschimbător. El este adevărul dat o dată sfinților. Astăzi nu mai sunt „revelări noi”. Nu este nici „o lumină nouă” și nici „o cunoaștere nouă”. Adevărul, așa cum Dumnezeu ni l-a dat în Cuvântul Său, nu se dezvoltă. Cunoașterea și înțelegerea noastră cu privire la adevăr trebuie să crească. Noi învățăm mereu, atât timp cât vom fi pe pământul acesta. Dar „Manualul”, din care învățăm, nu se schimbă. Noi trebuie să fim convinși de acest adevăr. Dar totodată noi trebuie să-l dăm și altora, pentru ca generația care urmează să cunoască de asemenea acest adevăr și să primească o convingere fermă.

„și că de copil cunoști Sfintele Scrieri, care pot să te facă înțelept spre mântuire, prin credința care este în Hristos Isus.” (versetul 15)

De copil

Conjuncția „și” este un indiciu că Pavel a vorbit în versetul 14 mai mult despre sine. Acum el ajunge să vorbească indirect despre înaintașii lui Timotei. În orice caz el a fost crescut într-o casă temătoare de Dumnezeu. Despre tatăl lui știm numai că el era un grec. Mama și bunica dimpotrivă au dovedit în viața lor nu numai o credință vie și neprefăcută (adică, veritabilă) (2 Timotei 1.5), ci Cuvântul lui Dumnezeu era important pentru ele. Ambele le-au dat ele mai departe.

Expresia „copil” se referă efectiv la un copil mic. Din fragedă tinerețe lui Timotei i-au fost făcute cunoscut Scrierile sfinte. Exemplul ne arată, că nu este nicidecum prea devreme să faci cunoscut copiilor Cuvântul lui Dumnezeu, să-i înveți Cuvântul lui Dumnezeu și să le prezinți pe Domnul Isus. Aceasta este o învățătură importantă pentru părinți și bunici. Dumnezeu a acordat valoare mare acestui lucru deja în Vechiul Testament (compară cu Deuteronom 6.7; 11.19-21).

Scrierile sfinte

„Scrierile sfinte” sunt aici în înțelesul direct întreg Vechiul Testament. Acesta stătea mamei și bunicii la dispoziție pe când Timotei era încă copil. În legătură cu versetul 16 este însă legitim în

legătură cu noi să ne gândim la Biblia întreagă. Dacă vrem să rămânem păziți de rătăcire (aceasta nu este nimic altceva decât un aspect parțial despre „mântuire”), atunci Scrierile sfinte sunt un alt mijloc de ocrotire important, care ne stă la dispoziție. Nu este vorba de păreri permanente schimbătoare și de teoriile oamenilor. Este vorba de Cuvântul lui Dumnezeu neschimbabil și care rămâne. Acest Cuvânt stă veșnic întărit în ceruri (Psalm 119.89).

Sunt Scrieri „sfinte”. Cuvântul folosit aici pentru „sfânt” se întâlnește în Noul Testament numai de două ori, și anume aici și în 1 Corinteni 9.13, unde este folosit pentru „lucrurile sfinte”. În Romani 1.2 este de asemenea vorba de „scrieri sfinte”. Însă acolo stă în textul original un alt cuvânt. Cuvântul lui Dumnezeu este unic în felul Lui și incomparabil. El este în acest sens mai presus de orice scriere redactată de oameni. Dumnezeu L-a dat și L-a sfințit. Noi suntem mulțumitori pentru comentariile biblice bune. Dar nimic nu se ridică la măreția „Scrierilor sfinte”. Numai ele pot da gândirii omenești înțelepciunea și pricepera divină adevărată (Psalm 19.7).

Mântuirea prin credința în Hristos Isus

Aceste Scrieri sunt „în stare”, aceasta înseamnă că ele sunt capabile să producă ceva. Aici este concret mântuirea. Noțiunea „mântuire” din locul acesta nu este foarte ușor de înțeles. Cuvântul are în Noul Testament un înțeles larg (vezi explicația la capitolul 2.10). Mântuirea înseamnă în general, că noi suntem păziți de un pericol și nu avem de suferit pagube din cauza lui. Mântuirea are în primul rând un aspect legat de trecut. Noi suntem mântuiți. În al doilea rând mântuirea are un aspect legat de prezent. Noi suntem păziți de pericole pe cale. În al treilea rând, mântuirea are un aspect legat de viitor. Mântuirea noastră va fi deplină - aceasta înseamnă, inclusiv trupul nostru -, când Domnul Isus apare ca Mântuitor. În toate cele trei cazuri Cuvântul lui Dumnezeu ne face cunoscut siguranța mântuirii noastre.

În locul acesta stă evident pe prim plan aspectul legat de prezent. Pavel nu amintește lui Timotei de momentul când el a fost mântuit (trecut). El nu vorbește nici de mântuirea care este înaintea lui (viitor), ci el vorbește de prezent. Scrierile sfinte sunt (aplicate la noi) Cuvântul lui Dumnezeu și de aceea sunt în stare în prezent să facă înțelept pe slujitor și să-l păzească de rătăcire. „A face înțelept” înseamnă în locul acesta „să dăruiască înțelepciune”, „să instruiască” sau „să învețe”. Orice „dotare” și „aptitudine” spirituală de felul acesta vine de la Dumnezeu și din Cuvântul lui Dumnezeu, nu dintr-o sursă omenească.

Pavel adaugă: „... prin credința care este în Hristos Isus”. Credința este *mijlocul* prin care noi suntem mântuiți. Mântuirea are totdeauna loc prin credință, dar nu prin credința în sine, ci prin credința „în Hristos Isus”. Desigur credința este importantă, dar ea are nevoie atât de subiectul corect cât și de fundamentul corect. De aceea nu numai este important *să ai* credință, ci înainte de toate lucrurile este nevoie de credința *adevărată*. Credința adevărată ne aduce totdeauna în legătură cu Hristos. În privința aceasta vrem să luăm seama la prepozițiile diferite. Cine crede *pe* Hristos, acela are *subiectul* adevărat pentru credința sa. Cine crede *în* Hristos, acela se încrede în Cuvântul Său. Dar cine crede *în* Hristos Isus, acela are *fundamentul* adevărat pentru credința sa. El se mișcă, ca să spunem așa, în atmosfera credinței. Despre aceasta vorbește Pavel de exemplu în 1 Timotei 3.13: „căci cei care au slujit bine își dobândesc o poziție bună și multă îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus.” Aceasta arată clar, că aici nu este vorba de mântuirea sufletului, ci de salvarea din pericolele de pe calea slujirii.

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să convingă, să îndrepte, și să dea înțelepciune în dreptate,” (versetul 16)

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu

Dacă în versetul 15 Pavel a vorbit despre Scrierile sfinte și prin aceasta s-a referit în înțelesul direct al cuvântului la Vechiul Testament, acum el spune: „toată Scriptura”. Fără îndoială prin aceasta el se referă la Vechiul Testament și la Noul Testament. Este vorba de Cuvântul lui Dumnezeu întreg. Scriitorii Noului Testament erau absolut conștienți, că ei au scris la comanda lui Dumnezeu cuvintele Sale inspirate. Petru amintește în a doua sa epistolă de ceea ce a scris Pavel și socotește scrierile sale ca de la sine înțeles aparținând „Scripturilor” (2 Petru 3.16). Pavel citează în 1 Timotei 5.18 un cuvânt din Vechiul Testament și unul din Noul Testament. Ambele locuri le inițiază prin cuvintele: „pentru că Scriptura zice”.

Afirmația lui Pavel din locul acesta este foarte vastă. Este unul din locurile din Biblie esențiale care ne spun ceva despre tema inspirarea Bibliei. Dumnezeu este izvorul (originea), din care vine totul. Fiecare cuvânt din Biblie este inspirat de Dumnezeu. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu”. Aceasta este valabil nu numai cu privire la *ideile* sau *conținutul* Bibliei. Dumnezeu a revelat sau a dat scriitorilor nu numai *gândurile* Sale, ci El le-a dat fiecare *cuvânt* în parte, pe care ei trebuiau să-l scrie. Scriitorii nu au scris adevărul folosind propriile lor cuvinte. Ei au făcut-o cu cuvintele pe care Dumnezeu li le-a dat. Pavel scrie credincioșilor din Corint despre lucruri care au fost dăruite apostolului de Dumnezeu, și spune apoi: „... despre care și vorbim, nu în cuvinte învățate prin înțelepciunea omenească, ci în cele învățate prin Duhul, explicând cele spirituale prin mijloace spirituale” (1 Corinteni 2.13). Este clar prea puțin când se afirmă că Biblia *conține* Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este o înșelătorie a diavolului. Biblia nu *conține* simplu Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia *este* Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este o diferență remarcabilă.

„Insuflată de Dumnezeu” înseamnă textual: „Dumnezeu a suflat”. Expresia se întâlnește în Noul Testament numai în locul acesta. Aceasta înseamnă nu numai că Dumnezeu ar fi „emanat” în scriitori. Este mai mult. Fiecare cuvânt a fost să zicem așa emanat de Dumnezeu. Fiecare cuvânt în parte este dat de Dumnezeu. Așa a chemat El la viață „Scriptura” prin suflarea Sa. Cuvânt cu cuvânt este insuflat de Dumnezeu. De aceea noi vorbim pe deplin drept despre inspirarea textuală – sau inspirarea verbală – a Sfintei Scripturi. La aceasta trebuie neapărat să ținem cu tărie. Și apostolul Petru confirmă aceasta. El scrie: „Profeția n-a fost niciodată adusă prin voia omului; ci oameni sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit sub puterea Duhului Sfânt” (2 Petru 1.21).

„Toată” Scriptura înseamnă „fiecare” Scriptură. Nu este vorba de anumite paragrafe sau pasaje, ci fiecare cuvânt în parte al întregii Scripturi. Noul Testament este neapărat inclus. Stilul individual de scriere și particularitatea fiecărui autor a rămas păstrată. Dumnezeu nu a folosit pe scriitorii Cuvântului Său ca pe niște „orbi”, ci a purtat grijă ca particularitățile specifice fiecărui scriitor să fie păstrate și se recunosc din texte. Pavel scrie altfel decât Petru, și Petru scrie altfel decât Ioan. Dumnezeu a vrut așa.

„Insuflarea” (sau inspirarea) nu trebuie confundată cu revelarea. Fiecare cuvânt din Biblie este insuflat de Dumnezeu, aceasta înseamnă că scriitorii au primit comanda să-l scrie așa. Dar nu totul este un adevăr revelat de Dumnezeu. Ceea ce redă Luca în Faptele Apostolilor ca relatare despre călătorie, aceasta nu a trebuit să-i fie revelată. El însuși a fost alături și a trăit împreună

călătoria. Dar el a primit comanda să scrie relatarea sub călăuzirea Duhului Sfânt. Când Petru a spus Domnului cu privire la drumul Lui: „Dumnezeu să Se îndure de Tine, Doamne! Nicidecum să nu Ți se întâmple așa ceva!” (Matei 16.22), cu siguranță aceasta nu a fost revelat de Dumnezeu. Dar Matei a primit comanda să scrie exact aceste cuvinte.

Faptul că toată Scriptura a fost insuflată de Dumnezeu, are consecințe. În primul rând Biblia este infailibilă, și în al doilea rând ea are autoritate. Ce stă scris în Biblie este adevărul absolut. În Biblie nu este nici o greșală. Desigur Biblia nu este o carte de științele naturii. Ea nu este o carte de istorie și nici o carte de biologie. Dar când Biblia spune ceva despre științele naturii, ce spune ea este adevărat. Dacă scrie ceva despre istorie, este adevărat. Dacă ea face afirmații despre procese biologice, ele sunt de asemenea adevărate. Este o tactică ispititoare a diavolului ca prin presupuse argumente științifice să semene îndoială cu privire la infailibilitatea Bibliei. Cu regret i-a reușit în multe părți ale mărturiei creștine.

Toată Scriptura este de folos

Scriptura – Cuvântul lui Dumnezeu – este nu numai infailibilă. Ea are și autoritate absolută. Cine nu acceptă că Biblia este infailibilă, acela nu va recunoaște autoritatea ei. Fapt este însă că Scriptura este inspirată și de aceea ea este folositoare – folositoare pentru omul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu are totdeauna efect. Scriitorul epistolei către Evrei spune: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascutit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii” (Evrei 4.12).

Pavel numește patru puncte. Succesiunea desigur nu este fără însemnătate:

- Folositoare pentru *învățatură*: „Învățatură” înseamnă aici „a lămuri pe cineva”. Baza oricărei învățături trebuie să fie Cuvântul lui Dumnezeu. În privința aceasta nu este vorba numai de conținutul învățării, ci și de practica învățării. Ca și în versetul 10, învățătura stă pe primul loc. Ea este baza pentru viața practică a slujitorului lui Dumnezeu. Dacă noi ca și copii ai lui Dumnezeu și slujitori ai Domnului dorim să umblăm în adevăr, atunci noi trebuie să cunoaștem adevărul. Cine vrea să facă voia lui Dumnezeu, trebuie mai înainte s-o cunoască. Cuvântul lui Dumnezeu ne face cunoscut această voie. Noi putem cunoaște învățătura Bibliei numai dacă ne lăsăm învățați de Biblie.
- Folositoare pentru *convingere*: Cuvântul lui Dumnezeu ne face să ne cercetăm. Aceasta este valabil pentru păcătos. Este tot așa de valabil și pentru oameni care aparțin Domnului. Un exemplu găsim în viața lui David. Cuvintele prorocului Natan – rostite la comanda lui Dumnezeu – l-au convins de păcatul lui, pe care l-a făcut (2 Samuel 12.7). Cuvântul ne convinge că învățătura este adevărul. Slujitorul lui Dumnezeu trebuie să știe în orice timp pe ce fundament tare stă el. Cine nu are această convingere fermă va ajunge repede prada doctrinelor și practicilor false.
- Folositor pentru *îndreptare*: Aceasta înseamnă că Scriptura ne face atenți cu privire la greșeli și ne corectează. Ea este un corector important, de care are nevoie fiecare dintre noi. Fiecare slujitor face greșeli. Noi nu suntem desăvârșiți. Dacă nu ne corectăm ajungem repede în rătăcire. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată nu numai ce noi am putea face fals (sau am făcut fals), ci El ne arată totdeauna drumul corect.

- Folositoare să dea *înțelepciune în dreptate*: Dreptatea aici nu este dreptatea din Dumnezeu (sau poziția noastră). Este vorba mai mult de dreptatea practică în viața zilnică. Dreptatea practică în viața omului lui Dumnezeu este o viață în concordanță cu Dumnezeu și cu voia Sa revelată. Aceasta este valabil cu privire la Dumnezeu, cu privire la frații noștri și surorile noastre de credință și cu privire la mediul înconjurător necredincios. Atunci dăm fiecăruia ce i se cuvine. Cuvântul lui Dumnezeu ne învață cu privire la această dreptate practică. De „învățare” se leagă gândul referitor la „antrenament”. Dreptatea este – ca și evlavia – o virtute, în care noi trebuie să ne exersăm permanent (1 Timotei 4.7).

Punctul de pornire sau baza este învățătura. Ea ne oferă o convingere tare. Atunci noi suntem corecțați prin Cuvântul lui Dumnezeu și astfel putem duce o viață în dreptate practică.

„pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul pregătit pentru orice lucrare bună.”
(versetul 17)

Omul lui Dumnezeu

Cu aceste cuvinte Pavel descrie ținta propriu-zisă. Dumnezeu dorește să aibă oamenii Lui pe pământul acesta care în primul rând sunt desăvârșiți și în al doilea rând cu totul pregătiți pentru orice lucrare bună.

Expresia „omul lui Dumnezeu” se întâlnește în Noul Testament în această formă numai de două ori, aici și în 1 Timotei 6.11, unde Timotei însuși este numit așa. 2 Petru 1.21 vorbește despre „oamenii lui Dumnezeu” și se referă la prorocii din Vechiul Testament (unde diverși oameni, ca de exemplu Moise, David, Ilie, Elisei și alții, poartă acest titlu de onoare). Expresia în sine este neutră din punct de vedere al genului, aceasta înseamnă că bărbații și femeile sunt apelate în aceeași măsură. Omul lui Dumnezeu vine din prezența lui Dumnezeu și este trimis de Dumnezeu în lume. El are un mesaj din partea lui Dumnezeu. El trebuie să se comporte corespunzător. Cine se lasă folosit de Dumnezeu ca slujitor, poate – și trebuie – să fie un om al lui Dumnezeu. Este un titlu de onoare care exprimă cui aparținem. În Vechiul Testament expresia stă deseori în legătură cu o misiune concretă și o slujbă pe care Dumnezeu o dă. Aceasta era valabil pentru Timotei. Aceasta este valabil pentru noi.

Desăvârșit

A fi desăvârșit înseamnă în Noul Testament în unele locuri, a fi ajuns la creșterea deplină sau a fi devenit matur. Uneori expresia amintește de poziția pe care noi o posedăm. În locul acesta înțelesul pare să fie, că cineva are un „caracter corect”. Aceasta stă în strânsă legătură cu dreptatea practică din versetul 16. Etalonul este înalt și nimeni nu va afirma despre sine că a ajuns la această țintă. Dar Dumnezeu nu Se poate aștepta la mai puțin de la noi. Să fi desăvârșit poate însemna și, că noi prin Cuvântul lui Dumnezeu suntem deplin echipați pentru orice slujire și misiune, pe care Dumnezeu ne-o dă. Prin Cuvântul lui Dumnezeu noi suntem capabili să facem orice lucrare bună, pe care noi trebuie s-o facem.

Cu totul pregătit pentru orice lucrare bună

Acest verset dă o contramandare clară elanului modern pregătit teologic prin studii academice. Nu este vorba de o pregătire teologică, ci de faptul că omul lui Dumnezeu este instruit și marcat de Cuvântul lui Dumnezeu.

Să fi cu totul pregătit pentru orice lucrare bună se leagă cu afirmația din capitolul 2.21, unde citim că noi trebuie să fim gata pentru orice lucrare bună. Înseamnă „să fi echipat”. Dumnezeu dorește ca noi să fim pregătiți pentru a face lucrări bune. El dorește să existe premisele necesare pentru aceasta. Este clar că noi nu facem lucrări bune, pentru ca să primim ceva, ci noi le facem deoarece noi *am primit* ceva. Ca să zicem așa, Dumnezeu „a prestat anticipat”. Prin Cuvântul Său El lucrează acum în noi, ca să facem lucrări bune.

Exemplar pentru noi sunt lucrările bune ale Mariei din Betania și ale Dorcăi din Iope. Despre Maria se spune categoric, că ea a făcut o lucrare bună pentru Domnul Isus (Marcu 14.6). Despre Dorca citim că ea era plină de lucrări bune (Faptele Apostolilor 9.36). Sunt lucrări bune, pe care noi le facem direct pentru Domnul. Sunt lucrări bune, pe care noi le facem altor oameni, dar cu toate acestea sunt lucrări care în cele din urmă le facem pentru Domnul nostru.

Capitolul 4: O moștenire spirituală

În capitolului 3 Pavel descrie starea mărturiei creștine din ultimele zile. Totodată el amintește slujitorului lui Dumnezeu de sursele de ajutor, care îi stau la dispoziție. Capitolul se încheie cu o afirmație copleșitoare referitoare la Cuvântul lui Dumnezeu, acest izvor de ajutor care nu seacă niciodată.

Capitolul 4 se leagă direct de sfârșitul capitolului 3. Conținutul lui se aseamănă cu un punct culminant în moștenirea spirituală pe care el o lasă copilului său Timotei.

Și acest capitol îl putem subîmpărți în trei părți:

1. Versetele 1-5: O ultimă solicitare pentru slujire

Pavel arată clar, cât de important este ca să se predice Cuvântul. Ruinarea și decăderea mărturiei creștine nu trebuie să rețină pe slujitor din lucrare. Degenerarea din jurul nostru nu este o scuză pentru lipsa de fapte și trândăvie.

2. Versetele 6-8: O ultimă mărturie

Pavel prezintă încă o dată viața sa ca exemplu. El îi amintește lui Timotei de lucruri pe care acesta le știa foarte bine. Pavel privește în urmă la lucrarea sa și poate spune că el a luptat lupta cea bună. El a terminat alergarea. El a păzit credința. Sfârșitul lui s-a apropiat. Dar cu încredere privește înainte și se bucură de ceea ce este înaintea lui.

3. Versetele 9-22: Ultimele mesaje personale

Pavel își ia rămas bun. O serie de mesaje personale se alătură. În ele recunoaștem bucurie și tristețe, speranță și dezamăgiri. Dacă este vorba de el personal, sentimentele lui sunt eterogene. El este mulțumitor pentru unele lucruri, în unele cazuri este îngrijorat.

Ultimele cuvinte ale acestui om mare al lui Dumnezeu sunt pline de har și dragoste. Ele arată participarea lui sufletească la soarta oamenilor iubiți. Pentru Timotei – și în afară de acesta și pentru noi – ele sunt o moștenire deosebită și totodată un apel să nu obosim în lucrare.

„Te îndemn solemn înaintea lui Dumnezeu și a lui Hristos Isus, care îi va judeca pe cei vii și pe cei morți, și pentru arătarea Sa și pentru Împărăția Sa:” (versetul 1)

Un îndemn solemn

Cuvintele „te îndemn solemn” sunt un apel puternic. Ele arată clar cât de solemn este Pavel cu ceea ce el prezintă acum. Ca să zicem așa, Pavel ia Persoanele divine ca martori ai săi. El se întemeiază pe Instanța cea mai înaltă, care se poate imagina. Exprimat altfel s-ar putea spune: „Te implor în Numele lui Dumnezeu și al lui Hristos Isus”. Cuvinte asemănătoare a folosit deja în capitolul 2.14. Acolo Timotei trebuia să îndemne stăruitor să nu aibă dispute de cuvinte. Aici este vorba, Cuvântul trebuie predicat. Prin aceasta primul verset al acestui capitol se leagă de ultimul verset al capitolului anterior.

Afirmația arată clar ce motive avea Pavel să implore în felul acesta pe copilul său Timotei. Pavel știa că el stătea înaintea lui Dumnezeu și a lui Hristos Isus. Aceasta era la fel de valabil și pentru Timotei. Prepoziția „înaintea” vrea să spună „în fața cuiva” sau „în prezența cuiva”. Fiecare lucrare are loc sub ochii veghetori și cercetători ai lui Dumnezeu.

Pavel vorbește despre „Dumnezeu și Hristos Isus”. Prin aceasta este vorba de o Persoană. Este vorba de Domnul nostru. Dar acest Domn este Hristos Isus și nimeni altul decât Dumnezeu Însuși. Prin aceasta aceste ultime cuvinte ale apostolului Pavel dau din nou un indiciu la dumnezeirea Domnului Isus. El este realmente Dumnezeu și Om într-o Persoană. Aici Pavel se referă clar la Dumnezeirea Domnului Isus. Slujitorul nu are voie să uite aceasta.

Trei motive pentru lucrare

Pavel numește trei lucruri, pe care Timotei nu trebuie să le uite în lucrare. Ele sunt până astăzi pentru fiecare slujitor motive importante pentru a îndeplini cu credincioșie lucrarea până la sfârșit. În primul rând Pavel amintește că Domnul Isus va judeca pe cei vii și pe cei morți. În al doilea rând el vorbește despre arătarea Sa și în al treilea rând despre Împărăția Sa. Toate cele trei puncte sunt legate între ele.

a) *Hristos este judecătorul celor vii și al celor morți*: Petru folosește o expresie asemănătoare. El vorbește despre oameni care vor da odată socoteală Aceluia care este gata să-i judece pe cei vii și pe cei morți (1 Petru 4.5). Hristos este Judecătorul. Dumnezeu I-a încredințat judecata (Ioan 5.27; Faptele Apostolilor 17.31). El judecă totul. Aceasta este valabil și pentru decăderea din interiorul mărturiei creștine. El știe ce este autentic și ce este neautentic. El va aprecia și va

judeca odată totul. Pavel prezintă aici această judecată ca ceva situat nu într-un viitor îndepărtat. Se spune că Hristos Isus este gata să judece.

Pavel vorbește despre „cei vii și cei morți”. În acest loc nu este vorba de cei credincioși și cei necredincioși (priviți împreună). Aici nu este vorba, dacă cineva are viață din Dumnezeu sau este mort spiritual. Pavel vorbește exclusiv despre oameni necredincioși. Diferența (dintre vii și morți) rezultă prin aceea, dacă în momentul judecării ei vor fi vii sau au murit deja. Judecata celor „vii și a celor morți” nu are loc în același moment. Biblia nu cunoaște nici o „înviere generală” și nici o „judecată generală”. Așa după cum învierea are loc în etape diferite, tot așa și judecata va avea loc în momente diferite. Dar nu aceasta este aici ideea centrală. În locul acesta este vorba de fapta în sine, că Domnul Isus este Judecătorul oamenilor necredincioși și că El este gata să facă această judecată.

Hristos, când Se va arăta în putere și slavă, va veni să facă judecată. Mulți dintre oamenii care vor trăi atunci vor pieri prin judecări de război (Apocalipsa 19.11). Alții vor fi puși vii înaintea scaunului de judecată (Matei 25.31-46). Aceasta este așa numita „judecată a celor vii”, care va avea loc scurt înainte de întemeierea Împărăției păcii pe pământul acesta. Una este o judecată de război, în timp ce cealaltă este o judecată de tribunal. În afară de aceasta în timpul Împărăției de o mie de ani va fi o judecată a acelor care vor păcătui atunci (compară de exemplu cu Psalm 101.8). La sfârșitul acestei Împărății toți oamenii, care au plecat neîmpăcați în veșnicie (aceștia sunt „morții”) vor apărea înaintea marelui tron alb. Despre aceasta vorbește Apocalipsa 20.11-15. Acolo vor trebui să apară toți oamenii necredincioși și vor fi judecați. Acolo nu vor fi credincioși. Și credincioșii vor fi într-adevăr puși înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu, dar pentru noi este un scaun de judecată de răsplătire. Pentru noi este vorba de evaluarea vieții noastre și a lucrării noastre pentru Domnul. Noi nu vom fi *judecați*, ci vom fi *arătați* (descoperiți). Această diferență este importantă.

b) *Hristos Se arată*: Pavel amintește de arătarea lui Hristos. Când Noul Testament vorbește despre „arătarea” Domnului Isus, atunci în nici un loc aceasta nu stă în legătură cu venirea Sa *pentru* ai Săi pentru răpirea noastră în cer. Arătarea Domnului Isus are totdeauna a face cu *revelarea* Sa. În 2 Timotei 1.10 este vorba de prima Sa venire în smerenie pe pământul acesta. În toate celelalte locuri (2 Tesaloniceni 2.8; 1 Timotei 6.14; Tit 2.13; 2 Timotei 4.8) și aici este vorba de venirea Sa în putere și glorie pe pământul acesta. Acesta este momentul când El va veni din nou în chip vizibil pe pământul acesta (la venirea Sa *pentru credincioși* nu-L va vedea nici un necredincios). Aici nu este vorba de venirea Sa pentru răpire, ci de arătarea Lui în putere. Răpirea credincioșilor stă în legătură cu *harul*. Este un act de har și de îndurare, când Domnul ne va lua la Sine din împrejurările pământului acesta. Arătarea Lui dimpotrivă stă în legătură cu *responsabilitatea* și cu *plata*. Pavel revine la aceasta în versetul 8. La scaunul de judecată (de răsplătire) al lui Hristos (2 Corinteni 5.10) se va acorda plata, care va deveni apoi vizibilă la arătarea Domnului Isus împreună cu toți sfinții Săi (compară cu 1 Petru 5.4).

Faptul că este o plată pentru lucrarea noastră și că aceasta va deveni vizibilă la arătarea Domnului, ar trebui să ne motiveze în lucrarea pentru El. Noi nu avem voie să subapreciem plata. Într-adevăr, ea nu este motivația cea mai mare, pe care noi o avem, dar cu toate acestea ne este prezentată plata, pe care Domnul ne-o va da. Cine desconsideră plata, în fond desconsideră pe Cel care o dă. Noi nu vrem să uităm aceasta.

c) *Hristos va întemeia Împărăția Sa pe pământul acesta*: este vorba de Împărăția de o mie de ani a păcii. Ea va începe imediat după arătarea Sa. Atunci tot ce este împotriva lui Hristos, va fi înlăturat. Mai înainte El va vărsa din gura Lui creștinătatea cu numele (Apocalipsa 3.16). Împărăția stă în legătură cu autoritatea, dar și cu slava. Hristos nu numai Se va arăta, ci El Se va arăta în putere și slavă. Noi vom apărea împreună cu El în slavă (Coloseni 3.4). El va veni „ca să fie glorificat în sfinții Săi și să fie privit cu uimire, în ziua aceea, în toți cei care au crezut” (1 Tesaloniceni 1.10). Fiecare, care acum în timpul harului va fi salvat prin lucrarea Evangheliei, va contribui odată ca să facă slava Domnului Isus să se arate mare. Acesta este un alt motiv pentru predicarea Cuvântului și ducerea Lui în lume.

Concluzionând constatăm că motivele pentru lucrare sunt în primul rând *judecata*, în al doilea rând *plata* și în al treilea rând *slava*. Gândul la aceste motive ar trebui să-l stimuleze pe slujitor să facă ceea ce Pavel spune în continuare în versetul 2, și anume să predice Cuvântul.

„*vestește Cuvântul, stăruie la timp și nelatimp, muștră, ceartă, încurajează cu toată îndelungă-răbdare și învățătura.*” (versetul 2)

Vestește Cuvântul

Pavel a prezentat în versetul 1 motivele. Acum vine misiunea propriu-zisă. Este vorba de a predica Cuvântul. Este vorba nu de anumite adevăruri deosebite, ci de întreg Cuvântul lui Dumnezeu. Prin „Cuvânt” se înțelege aici totalitatea adevărului revelat al lui Dumnezeu – Vestea Bună (Evanghelia) pentru păcătoși este inclusă. Slujitorul vestește Cuvântul atât celor necredincioși cât și celor credincioși. Aceasta trebuie să aibă loc în orice timp, indiferent dacă nouă ni se pare potrivit sau nepotrivit. Domnul nu a făcut altfel, atunci când El era pe pământul acesta. Pavel nu a făcut altfel. Timotei nu trebuia să facă altfel, și nici noi nu trebuie să facem altfel. Nu este vorba de *cuvintele noastre*. Nu este vorba de *mesajul nostru*. Este vorba de *Cuvântul lui Dumnezeu*. Mesajul lui Dumnezeu trebuie răspândit. Aceasta are loc prin vestire. „Astfel credința este prin auzire, iar auzirea, prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10.17). Petru scrie: „... fiind născuți din nou nu dintr-o sămânță care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu” (1 Petru 1.23). Aceasta ne arată cât de important este să se predice *Cuvântul* – și nimic altceva.

Pavel folosește mai întâi două expresii, ambele având a face cu vestirea. El solicită să se „vestească” Cuvântul, și să se „stăruie”.

„A vesti” se referă la predicarea (proclamarea) oficială a Cuvântului. Așa a fost de exemplu în antichitate adus un mesaj al împăratului sau al unui birou guvernamental în împărăție și făcut cunoscut supușilor. Vestirea este misiunea unui crainic (vestitor). Un crainic din timpul acela nu vorbea pentru sine. El aducea mesajul altuia. Dar el era conștient de autoritatea aceluia pentru care el striga mesajul. Așa era la Pavel (vezi versetul 17). Așa ar trebui să fie la fiecare slujitor. Noi trebuie să fim conștienți de autoritatea Aceluia al cărui mesaj îl aducem. Mesajul nostru adus oamenilor are cea mai înaltă autoritate și mesagerul are împuternicirea corespunzătoare.

Stăruie la aceasta

„Stăruie la aceasta” arată starea de pregătire permanentă și insistența de a predica Cuvântul. Expresia înseamnă „să folosești orice ocazie fără să iei în considerare prejudecățile sau dorințele altora, dacă ele sunt în conflict cu ceea ce Domnul ne-a încredințat” (V. E. Vine). Mesajul lui Dumnezeu este pentru toți oamenii și el este cel corect pentru toate timpurile. Tocmai într-un timp în care nu se mai poate suporta învățătura sănătoasă și se dedă la rătăcire, este valabilă misiunea de a predica Cuvântul – și anume întreg Cuvântul. Nu avem voie să lăsăm nimic la o parte sau să accentuăm unilateral. Pe de o parte noi ducem mesajul la oamenii pierduți. Pe de altă parte vestim Cuvântul acelor care sunt mântuiți. Familiile noastre sunt incluse în aceasta. Noi avem o misiune, pe care trebuie s-o împlinim.

La timpul potrivit și la timpul nepotrivit

Pavel nu numai arată clar *ce* trebuia Timotei să facă, ci și *când* trebuia să facă. Misiunea este așa de importantă, că ea trebuia îndeplinită la timpul potrivit și la timpul nepotrivit. Cu alte cuvinte: în orice timp. Pentru Dumnezeu desigur totdeauna este timpul potrivit. În 2 Corinteni 6.2 Pavel vorbește despre faptul că „acum” este timpul potrivit. Ziua mântuirii este acum. Pentru noi oamenii pare uneori ca timpul să fie nepotrivit. Un exemplu în acest sens ni-l oferă Felix în Faptele Apostolilor 24.25. Pavel și-a îndeplinit misiunea. Felix a ratat timpul potrivit.

În versetul 3 Pavel vorbește din nou despre un „timp”. Acolo este epoca ultimelor zile ale mărturisirii creștine pe pământul acesta. În legătură cu aceasta este posibil ca Pavel să se fi referit la timpul „nepotrivit” din această perioadă. Timpul, în care noi trăim astăzi, poate să ne pară „nepotrivit”. Cu toate acestea rămâne valabilă misiunea de a predica Cuvântul și de a stăruia asupra lui.

Mustă, ceartă (sau: corectează) și încurajează

Apoi este precizată misiunea și este arătat cum trebuie să se predice Cuvântul. Timotei trebuia în primul rând să mustre, în al doilea rând să mustre cu toată severitatea și în al treilea rând să îndemne.

- *Mustrea* (textual: dovedirea, demonstrarea vinovăției cuiva, convingerea cuiva) este un apel adresat conștiinței ascultătorilor. S-ar mai putea traduce alternativ: „a aduce dovezi”. Conștiința este atinsă prin inimă. Mijlocul pentru aceasta este Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvintele și argumentele omenești proprii ajută puțin în privința aceasta.
- *Ceartă* înseamnă a pedepsi sau a corecta. În evanghelia după Marcu 8.33 Domnul l-a certat pe ucenicul Său Petru. Corectat este cineva care aleargă greșit, care s-a rătăcit sau stă chiar în opoziție vădită cu Cuvântul. În orice caz este vorba de o comportare greșită. Corectarea va avea numai atunci un rezultat corespunzător, dacă ea se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Timotei nu trebuia să trateze aceasta cu ușurătate. Pavel îi spune categoric, ca el să corecteze cu toată seriozitatea (să certe).
- *Încurajarea* are aici sensul de „a îndemna”, „a mângâia”, „a ruga”. În aceasta se cuprinde gândul că se arată drumul corect. Păcătosul este încurajat să se lase mântuit și să

primească mântuirea (Faptele Apostolilor 2.40). Credincioșii sunt încurajați să rămână cu Domnul cu toată inima (Faptele Apostolilor 11.23).

Mustrarea, certarea și încurajarea trebuie să aibă loc cu toată îndelunga-răbdare și învățătura. Acțiunea Cuvântului face întotdeauna ca și carnea să lucreze împotriva. De aceea slujitorul are nevoie de toată îndelunga-răbdare în relația cu oamenii cărora le vorbește. Toată îndelunga-răbdare este necesară deoarece în anumite situații avem a face cu oameni care nu vor să audă și să primească Cuvântul, sau și cu din aceia care sunt neștiutori.

Dar în același timp trebuie să fie cu „toată învățătura”. Baza trebuie să fie învățătura sănătoasă, cu toate că este posibil ca aceasta – așa cum ne arată versetul următor – nu mai poate fi suportată. Fără fundamentul învățăturii sănătoase noi nu putem nici convinge pe oameni, nici nu putem să-i corectăm și nici să-i încurajăm. Formularea folosită ne face să ne gândim nu numai la conținutul a ceea ce este dat ca învățătură, ci ea accentuează în mod deosebit procedeul activ de a da învățătură.

„Pentru că va fi un timp când nu vor suporta învățătura sănătoasă, ci, dorind să-și desfăteze urechile, își vor strânge o mulțime de învățători după poftele lor;” (versetul 3)

Un timp serios

Acum Pavel vorbește despre mediul în care această misiune este îndeplinită. „Va fi un timp”. Pavel vorbește în forma de viitor. El a văzut că va veni acest timp. El se contura în timpul vieții lui. Astăzi acest timp a venit deja demult. Noi trăim în mijlocul lui. „Pentru că” dă justificarea pentru apelul din versetul 2. O altă justificare urmează în versetul 6, unde Pavel se referă la faptul că el va părăsi curând pământul acesta.

Pavel vorbește din nou despre sfârșitul perioadei de timp creștine. Starea rea și îngrozitoare din interiorul mărturiei creștine trebuie să fie imbold spre lucrare având ca fundament învățătura sănătoasă. Învățători falși vin în case. Ei nu se tem de nimic. Ei preiau de la ei înșiși inițiativa. De aceasta suntem atenționați în locuri diferite din Noul Testament.

„Ei” sunt iarăși oamenii care au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiește puterea. Nu este vorba de păgâni, care nu cunosc adevărul, ci de oameni care se numesc creștini. Ei nu vor să suporte învățătura creștină sănătoasă. Dar nu numai aceasta. Nu numai că ei nu vor să audă și să accepte binele, ci ei se îndreaptă deplin conștienți spre rătăcire. Învățătura nu este procedura de a învăța pe alții, ci ceea ce se dă ca învățătură. Este conținutul învățăturii, și nu atât de mult felul în care se învață. Această învățătură este „sănătoasă”. Ea este nu numai sănătoasă în ea însăși, ci ea este totodată folositoare, ea face sănătos.

Deci Evanghelia nu este nicidecum necunoscută acestor oameni. Ei cunosc Biblia. Ei cunosc adevărul creștin. Dar ei nu vor să-l audă, deoarece ei nu sunt gata să-l urmeze. „A suporta” înseamnă să se comporte așa cum se cuvine, drept sau stabil față de un anumit lucru. „A nu suporta” înseamnă opusul la aceasta, înseamnă că cineva refuză să se comporte corespunzător adevărului.

Deoarece aceasta este așa, ei își aleg învățători care nu aduc învățătura Bibliei, ci altceva. Nu este vorba numai de câțiva învățători, puțini, ci ei își vor îngrămădi astfel de învățători. Aceasta are loc după poftele lor. Ei doresc să audă cu plăcere ce le este plăcut. Cuvântul lui Dumnezeu, viu și tăietor ca o sabie, prin faptul că se adresează conștiinței lor, îl dau deoparte. Ca și în

capitolul 3.6 și aici nu este vorba atât de mult de poftele carnale, ci de poftes spirituale. Iuda are în vedere același fel de oameni când scrie: „Aceștia sunt cârtitori, nemulțumiți, umblând după poftes lor; și gura lor vorbește cuvinte umflats, admirând persoane pentru câștig” (versetul 16). Rezultatul poate fi numai harababură. Când un orb călăuzește un alt orb, amândoi vor cădea în groapă (Matei 15.14).

„și își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor abate (textual: vor fi abătuți) spre basme.”
(versetul 4)

Urechile întoarse de la adevăr

Cu urechile omul primește adevărul, pentru ca el să ajungă la inimă și să atingă conștiința. Pentru ca acest proces nici să nu înceapă, oamenii descriși aici își întorc urechile de la adevăr. „Adevărul” este adevărul lui Dumnezeu, deci iarăși conținutul predicii creștine. Este învățătura sănătoasă. Învățătura sănătoasă se bazează totdeauna pe adevăr, aceasta înseamnă pe totalitatea gândurilor revelate ale lui Dumnezeu. La acesta trebuie să ținem cu tărie. Cine se întoarce de la adevăr, acela are nevoie de înlocuitor. Un astfel de înlocuitor îl găsesc acești oameni în basme sau mituri – așa cum se mai poate traduce. În timpul acela acestea erau foarte probabil fabule care își aveau originea atât în lumea ideilor iudaice cât și în lumea ideilor grecești. O fabulă este o ficțiune (o creație de idei imaginate) și stă în opoziție cu realitățile pe care se bazează Cuvântul lui Dumnezeu. Adevărul creștin nu se bazează pe o oarecare clădire de idei. El se bazează pe faptele istorice, că Hristos a murit, că El a fost înmormântat și după aceea a înviat victorios (1 Corinteni 15.1-4).

Vor fi abătuți spre basme

Întoarcerea urechilor de la adevăr este un proces *activ*. Prin aceasta este descris în primul rând un proces foarte conștient. În al doilea rând este însă și un proces permanent. Se vrea conștient și permanent să nu aibă nimic a face cu adevărul. „Vor fi abătuți” spre basme este dimpotrivă un proces *pasiv*. Oamenii vor fi conduși într-acolo. Este vorba de o putere venită din afară, cărora ei se vor expune. Cine se abate voit de la adevăr nu trebuie să se mire dacă un altul îl duce în rătăcire. În fond acesta nu este nimeni altul decât satan. Cine se întoarce de la adevăr va deveni în cele din urmă o unealtă fără voință proprie a diavolului.

„Dar tu, fii treaz în toate, suferă răul, fă lucrare de evanghelist, împlinește-ți deplin slujba.”
(versetul 5)

O solicitare împătrită

Pentru a treia oară Pavel se adresează lui Timotei cu cuvintele „dar tu”. Prin aceasta el vrea să spună: „Dar în ceea ce te privește pe tine”. Contrastul este remarcabil. În capitolul 3.10 este vorba de faptul că Timotei a cunoscut ceva. În capitolul 3.14 Timotei trebuia să rămână la ceva sau în ceva. Acum este vorba de lucrare. Ne amintim de exemplul lui Ezra, despre care în Ezra

7.10 citim de asemenea despre trei lucruri: el și-a propus să cerceteze Legea Domnului. Aceasta stă în legătură cu cunoașterea. Ezra voia să împlinească Legea. Aceasta stă în legătură cu rămânerea. El voia să învețe în Israel rânduilele și dreptul. Aceasta stă în legătură cu lucrarea de evanghelizare, la care Timotei era chemat.

Pavel arată acum clar care este misiunea unui slujitor într-o astfel de situație. El numește patru aspecte. Prin aceasta el adresează lui Timotei un apel final. Este ultima solicitare directă pentru lucrare în această ultimă scrisoare.

- a) *Fii treaz*: a fi treaz înseamnă să fii veghetor. Cine este treaz nu se expune nici influențelor false și nici celor fermecătoare, care ar putea să-i producă pagubă sau chiar să-l otrăvească. Cine este treaz este lucid spiritual. El se ține sub control din punct de vedere doctrinar. Această atitudine este neapărat necesară pentru fiecare slujitor al Domnului. H. Smith scrie: „El și-a făcut părerea pe baza adevărului și nu permite minții sale să fie influențată prin rău și prin basmele mulțimii mărturisitoare.”
- b) *Sufere răul (sau: îndură suferințele)*: Timotei trebuia să fie pregătit să accepte greutățile și necazurile întâmpinate în lucrarea sa. Despre aceasta Pavel a scris deja (capitolul 1.8 și 2.3). Și noi trebuie să ne așteptăm că vom fi atacați de oameni care se numesc creștini, dacă ne vom ține strâns de adevăr. În privința aceasta nu este vorba numai de suferințe corporale (Pavel a avut din belșug parte de ele), ci și de suferințe spirituale și sufletești. Cine trăiește consecvent ca credincios, acela provocă marea mulțime care nu acceptă simplu această trăire.
- c) *Fă lucrare de evanghelist*: un evanghelist este cineva care vestește Evanghelia (vestea bună). Noul Testament vorbește deseori despre Evanghelie, dar relativ puțin despre evangheliști. Filip este singurul care este numit cu numele ca evanghelist (Faptele Apostolilor 21.8). În Efeseni 4.11 Pavel arată clar că evangheliștii sunt un dar al Domnului glorificat dat Adunării. Acest dar nu îl au toți. Noi nu ne îndoim că Timotei a posedat acest dar. Recunoaștem aceasta din diferitele relatări despre el și de asemenea din ambele scrisori adresate lui. El trebuia să înflăcăreze acest dar de har (capitolul 1.6). În versetul nostru nu este vorba primordial de *darul* special al evanghelistului. Este vorba de *lucrarea* unui evanghelist. Cuvântul evanghelist nu este însoțit în textul original de articol. De aceea înțelesul este: „Fă-ți lucrarea în felul unui evanghelist”. Până astăzi această solicitare nu și-a pierdut nimic din actualitate. Ea este valabilă pentru fiecare din noi. Noi vrem – chiar și fără darul special al unui evanghelist – să fim martori ai Domnului nostru și să strălucim în lumea aceasta ca luminători cerești. Noi facem aceasta prin aceea că prezentăm Cuvântul vieții (acesta este Domnul Isus Însuși) (Filipeni 2.15.16).
- d) *împlinește-ți deplin slujba*: Timotei avea o misiune clară, pe care el trebuia s-o facă până la sfârșit. Nici decăderea din interiorul mărturisirii creștine și nici apropiata moarte a lui Pavel nu trebuiau să-l rețină de la aceasta. Până astăzi, Domnul dorește ca lucrarea Sa să nu fie făcută pe jumătate, ci în totalitate. Fiecare slujitor trebuie să depună efort să și împlinească deplin misiunea. Credincioșilor din Colose li se atrage atenția să spună fratelui lor Arhip: „Ia seama la slujba pe care ai primit-o în Domnul, ca s-o împlinești” (Coloseni 4.17). Există totdeauna pericolul ca noi să ne facem slujba numai pe jumătate sau ca alte lucruri să aibă în viața noastră o prioritate mai mare. Există în continuare

pericolul să privim mai mult la slujba altora decât la slujba noastră proprie. Ambele trebuie evitate.

*„Pentru că eu sunt deja turnat ca o jertfă de băutură și timpul plecării mele a venit.”
(versetul 6)*

Timpul plecării

Cu acest verset începe partea a doua a capitolului. Pavel vorbește încă o dată despre sine. În versetul 5 el a vorbit despre ceea ce era cu privire la Timotei și a spus: „dar tu”. Acum el vorbește despre ceea ce era cu privire la sine însuși și spune: „pentru că eu”. El face o scurtă privire retrospectivă asupra vieții sale și asupra lucrării sale. El face aceasta, ca să dea curaj tânărului său frate Timotei. În același timp privește înainte.

Pavel era conștient că sosise sfârșitul vieții sale și al slujbei sale. În epistola către Filipeni 3.10 a exprimat deja în timpul primei sale întemnițări în Roma dorința de a merge la Domnul său. El voia să-L cunoască pe Hristos „și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui”. Acest moment părea să fi venit.

Pavel folosește cuvântul „plecare”. El înseamnă „pornire”, „eliberare” sau „desprindere de o legătură”. Cuvântul a fost folosit de exemplu ca să descrie desprinderea unui vapor de o ancoră. Și atunci când un pelerin și-a demontat cortul ca să meargă în alt loc, s-a folosit acest cuvânt. Pentru Pavel era realmente o eliberare să părăsească pământul acesta și să fie la Hristos. Pentru Timotei aceasta însemna pe de o parte întristare. Pe de altă parte era un imbold pentru el. De aceea fraza începe cu cuvântul „pentru că”. În aceasta stă motivarea pentru afirmația din versetul 5. Când slujitorii credincioși ai Domnului părăsesc pământul acesta, atunci aceasta poate fi pentru alții un imbold și o motivare să pășească pe urmele lor și să preia slujbe. Pentru aceasta sunt suficiente exemple.

O spirituală jertfă de băutură

Pavel vorbește acum despre o jertfă de băutură. El însuși a fost stropit ca o jertfă de băutură. Jertfa de băutură exista atât în cultul jertfelor grecești cât și în slujba jertfelor iudaice. Se poate presupune că Pavel se referă aici la prescripțiile Vechiului Testament (de exemplu Exod 29.40,41; Numeri 15.1-10). O jertfă de băutură (o anumită cantitate de vin) era turnată peste o altă jertfă și prin aceasta se mărea valoarea jertfei principale. Pavel nu spune aici direct la ce jertfă se referă. În Filipeni 2.17 aceasta este altfel. Acolo el vorbește despre faptul că el a fost turnat ca jertfă de băutură peste jertfa și slujba credincioșilor din Filipi. În afară de aceasta Pavel vorbește acolo sub forma de conjunctiv. În versetul nostru rămâne deschis la ce jertfă se referă Pavel. Unii comentatori aplică jertfa la lucrarea Domnului Isus. Partea lui Pavel la această lucrare (jertfa de băutură) ar fi atunci predicarea Evangheliei. Explicația plauzibilă ar fi aceea, să se aplice afirmația la Pavel însuși – în mod deosebit atunci când ne gândim la versetul următor. Pavel a adus toată viața sa Domnului ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu (Romani 12.1). Acum venise sfârșitul. Așa după cum vinul se turna la urmă peste jertfă, moartea sa va fi „încheierea” carierei sale pe pământul acesta. Vedem cu ce dăruire sfântă acest om mare al lui Dumnezeu s-a dedicat Domnului său până în ultima clipă a vieții sale.

Și apostolul Petru vorbește în ultima sa epistolă despre sfârșitul său. Dar el o face într-un mod cu totul altul decât Pavel. El vorbește în 2 Petru 1.14 „dezbrăcarea de cortul meu”. Vedem cum Dumnezeu conduce pe slujitorii Săi pe drumuri cu totul diferite. Pe unul într-un fel, pe celălalt în alt fel.

„M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea, am păzit credința;” (versetul 7)

O privire în urmă

În curând Pavel nu va mai fi aici. Ultima lui slujbă se va termina. Ceea ce rămâne este exemplul vieții sale, pe care el îl prezintă scurt în trei puncte. În acestea accentul se pune nu pe faptul că *el* – Pavel – a făcut aceasta, ci este mai mult vorba de *ceea ce* a făcut. El vorbește despre lupta sa, despre alergarea sa și despre credința sa. Lupta are a face în mod deosebit cu *slujirea*, alergarea cu *viața* și credința cu *adevărul*.

A luptat lupta cea bună

Aici ne putem gândi atât la o luptă cu armele, cât și la o întrecere sportivă. Cuvântul grecesc a fost folosit pentru ambele. Toată viața apostolului era o luptă și un conflict – de la început și până la sfârșit. Mereu a avut parte de împotrivire. Pavel nu a luptat o luptă oarecare, ci lupta cea bună. El știa că această luptă nu era în zadar. Ea s-a meritat în orice situație. Era o luptă împotriva răului. Era o luptă în Evanghelie. Era o luptă pentru adevăr. Era o luptă pentru onoarea lui Dumnezeu. În această luptă el a depus și a folosit toată energia sa.

Acum stau alții în această luptă, și întrebarea ni se pune, dacă noi suntem gata să ne angajăm în această luptă creștină. Este vorba pe de o parte de apărare și pe de altă parte de atac. Când adevărul este atacat noi trebuie să stăm gata să-l apărăm. Pe de altă parte este totdeauna valabil, să luptăm pentru Evanghelie, pentru ca oamenii să fie eliberați de sub puterea lui satan și să ia pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor al lor.

Terminat alergarea

Aici este vorba de imaginea unui sportiv care aleargă pe pista de întreceri. Pavel folosește de mai multe ori această imagine în scrisorile sale, ca de fiecare dată să facă cunoscut o altă latură a adevărului. În Filipeni 3 el vorbește despre faptul că el voia să uite tot ce era în urma lui. El se întindea, privind spre țintă, spre cele dinainte (Filipeni 3.13,14). În mod asemănător se exprimă și față de bătrânii din Efes: „Dar eu nu consider viața mea scumpă pentru mine, numai să-mi sfârșesc alergarea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, de a mărturisi Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20.24). Acest țel al vieții el l-a ajuns aproape. Alergarea era terminată, aceasta înseamnă, dusă la capăt.

Noi ne întrebăm, pentru ce alergăm noi? Avem noi – ca Pavel – țelul fix înaintea ochilor? În Vechiul Testament Dumnezeu a trebuit să reproșeze poporului Său că, Casa Sa stătea pustiită, în timp ce fiecare alerga pentru propria lui casă (Hagai 1.9). Pe pământul acesta sunt multe lucruri pentru care noi ne putem angaja. În fond este vorba de stabilirea priorităților. Vrem noi cu

adevărat să terminăm alergarea creștină și să împlinim slujba pe care am primit-o de la Domnul? Se merită.

Am păzit credința

A păzi credința înseamnă în locul acesta nu numai că Pavel a stat tare în credință. Aceasta a făcut-o el, fără discuții. Înseamnă mai degrabă că Pavel a păzit și a dat mai departe avuția credinței creștine. El a făcut-o în învățătură și în practică. În textul original cuvântul „credință” nu este însoțit de articol. Deci nu este vorba atât de mult de actul credinței sau al încrederii credinței, ci mai degrabă de ceea ce se crede. Acesta este avuția credinței creștine (adevărul credinței). Acest adevăr al credinței a fost atacat masiv în timpul acela. Unii s-au abătut de la credință (1 Timotei 6.21). Alții s-au împotrivit adevărului (2 Timotei 3.8).

Cu cât mai mult este valabil aceasta pentru noi. Noi nu avem voie să cedăm acest bun al credinței, ci să-l păzim. A păzi înseamnă în primul rând că noi îl cunoaștem, îl prețuim și îl trăim practic în viața noastră. A păzi înseamnă în al doilea rând, că noi suntem gata să luptăm pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna (Iuda 3). Bunul credinței este mai mult decât vestea bună pentru oamenii pierduți. „El își are punctul central în Hristos și cuprinde slava Persoanei Sale și mărimea lucrării Sale. El cuprinde întreg adevărul creștinismului” (H. Smith).

Privirea înapoi la viața și slujba lui Pavel trebuia să fie un imbold pentru Timotei. Pentru noi aceasta nu este altfel. Noi privim înapoi la viața și slujba fraților și surorilor, care au stat cu deplină dăruire la dispoziția Domnului lor. Privind „sfârșitul modului lor de viață” noi imităm credința lor (Evrei 13.7). Dar mai mult chiar, noi privim țintă „la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea” (Evrei 12.2).

„de acum îmi este pusă înaintea cununa dreptății, pe care mi-o va da Domnul, dreptul Judecător, în ziua aceea; și nu numai mie, ci și tuturor celor care iubesc arătarea Sa.”
(versetul 8)

Cununa dreptății

Acum Pavel își îndreaptă privirea spre înainte. În viața sa el s-a angajat în slujba pentru Domnul său. Viața lui a fost umplută de Hristos. De aceea el privea deplin liniștit viitorul. El știa ce îl aștepta, și anume cununa dreptății. Pavel nu vorbește aici direct despre slava cerului sau despre a fi la Hristos. Este vorba de slujba lui și de aceea de motivarea lui Timotei pentru slujbă. De aceea el vorbește despre cununa dreptății – deci despre plată și răsplătire. Pavel, așa cum a spus el în capitolul 2.22, a urmărit dreptatea practică. El a urmărit învățăturile dreptății (capitolul 3.16). Acum el aștepta cununa dreptății. El știa că ea era îi era asigurată.

Cine are parte acum de lepădarea Domnului, Îi respectă drepturile și Îi slujește, va avea cândva parte împreună cu El de slavă și va purta cununa dreptății. „Cunună” înseamnă aici nu o diademă, ci este vorba de o cunună de biruitor. Pavel folosește o imagine, pe care Timotei a înțeles-o bine. O cunună de biruitor era în vremea aceea o ghirlandă din frunze de stejar sau dafin. Pe pământul acesta ea era o trecătoare acordare de onoare pentru luptătorul biruitor. Cununa cerească dimpotrivă este nepieritoare (1 Corinteni 9.25).

În ziua aceea

Această cunună a dreptății stătea pregătită pentru Pavel. Aceasta nu înseamnă că el o avea deja sau că el o va primi imediat după plecarea sa. Dar ea era garantată pentru el. Va veni cândva momentul când i se va da această cunună spre răsplătire. Când va fi aceasta? Pavel spune: „în ziua aceea”. Ce fel de zi este aceasta? Nu este o zi de 24 de ore, ci o referire la scaunul de judecată al lui Hristos și în Împărăția care va urma după aceasta. Plata pentru toată lucrarea făcută se va face la scaunul de judecată al lui Hristos și ea va fi vizibilă în Împărăție. Atunci slujitorul credincios va auzi cuvintele Domnului său: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria Domnului tău” (Matei 25.21). Și apostolul Petru leagă plata (cununa) cu arătarea în Împărăție: „Și, când Se va arăta Mai-marele Păstor, veți primi cununa, care nu se vestejește, a gloriei” (1 Petru 5.4). Desigur prezența Domnului este mai mult decât cununa. În alte locuri Pavel vorbește despre faptul că el arde de plăcere să plece, ca să fie la Hristos (Filipeni 1.23). Însă aici el vorbește despre răsplătire în legătură cu slujba. Ne reamintim că noi nu avem voie să considerăm răsplătirea ca fiind neînsemnată, căci acela care desconsideră plata, desconsideră și pe Cel care dă plata.

Pavel a vorbit deja în capitolul 1.12 despre „ziua aceea”. Acolo era vorba, că Domnul este puternic să păstreze ceea ce slujitorul credincios a făcut aici pe pământ pentru El. Aici vedem, că Domnul nu numai va păzi, ci și că în ziua aceea El va purta grijă să aibă loc răsplătirea (plata). Tot ce aici pe pământ este făcut din dragoste pentru Domnul și în credincioșie, își va primi atunci răsplătirea cuvenită. Criteriul pentru plată nu va fi mărimea misiunii și rezultatele vizibile aici pe pământ. Pavel numește drept criteriu, că noi iubim arătarea Sa.

Un Judecător drept

Oamenii, în ale căror mâini Pavel se afla, au avut pentru el numai o închisoare întunecată și moartea. Aceasta era orice altceva, numai drept nu era. Dar el nu se simțea în mâna oamenilor, ci în mâna Dumnezeuului său (1 Corinteni 4.3-5). El voia să lase totul la aprecierea Judecătorului ceresc. Sentința oamenilor – în mod deosebit a fraților – în mod foarte sigur nu este lipsită de importanță. Noi nu ar trebui s-o dăm la o parte cu ușurătate. Slujba egoistă și independentă nu este potrivit gândurilor Domnului. În cele din urmă este vorba cum apreciază Domnul lucrurile în viața noastră. Sentința noastră omenească este deseori unilaterală. Ea este meschină. Este influențată de factori personali. Ea este egoistă. Toate acestea nu sunt valabile pentru sentința dată de Domnul.

Pavel vorbește despre Judecătorul drept. Este numai un singur Judecător drept, care nu Se lasă influențat de nimeni și de nimic. Judecata Lui este absolut dreaptă și incoruptibilă. Toate judecățile Lui sunt adevărate și drepte (Apocalipsa 19.2). La exprimarea „judecător” nu ne gândim aici în primul rând la un judecător pe scaunul de judecată ca în versetul 1. Este mai mult vorba de un „arbitru” sau mai exact, despre un „arbitru al unui concurs cu premii” de la o întrecere sportivă.

A iubi arătarea Sa

Această cunună o primesc nu numai apostolii sau slujitorii deosebiți și excelenți ai Domului. Ea stă pregătită pentru toți care iubesc arătarea Sa. Nu este vorba despre talente deosebite, de

lucruri mari și vizibile în exterior, de poziții de conducere în poporul lui Dumnezeu, și așa mai departe. Criteriul numit aici este, că noi iubim arătarea Sa, că noi așteptăm momentul când El vine ca să-Și primească drepturile aici pe pământ. Aici este vorba – ca în versetul 1 -; nu de venirea Domnului ca să ne ia la Sine, ci că El apare vizibil aici pe pământ împreună cu noi. Desigur noi așteptăm ca El să vină să ne răpească. Venirea Sa pentru noi are loc înainte de arătarea Sa. Dar aici pe Pavel îl preocupă slujba și motivarea pentru slujbă. De aceea el vorbește despre plată și despre felul cum această plată va deveni vizibilă. Dar în mod deosebit el vorbește despre felul cum Domnul va fi glorificat aici pe pământ. Adevărata slujire este determinată de dragostea pentru El. de aceea slujitorul se bucură de ziua când El va fi glorificat vizibil pe pământul acesta. Iubirea arătării Sale nu înseamnă altceva decât a iubi pe Acela căruia în ziua aceea I se va da toată onoarea pe pământul acesta. Pentru fiecare dintre noi se pune întrebarea dacă gândul la acest moment ne înaripează, dacă noi suntem credincioși care nu numai *știu* de arătarea Lui, ci o *iubesc* efectiv.

„Străduiește-te să vii repede la mine;” (versetul 9)

O dorință a lui Pavel adresată lui Timotei

Cu versetul 9 începe partea de încheiere a epistolei, care conține o serie de comunicări personale, care se referă atât la împrejurările lui Pavel, cât și la conlucrătorii săi. Sunt ultimele cuvinte ale unui om deosebit al lui Dumnezeu. Ele mărturisesc pe de o parte despre simplitate și totodată conțin învățături importante pentru noi.

Pavel se afla în închisoare. Împrejurările erau deosebit de neplăcute. Ele nu l-au lăsat indiferent, cu toate că el nu s-a plâns de ele. Primul lucru, pe care el îl exprimă aici, arată că el simțea singurătatea lui. El ducea dorul după Timotei, deoarece el simțea că era singur. În afară de aceasta cu certitudine era dorința lui să dea „copilului” său Timotei încă câteva cuvinte personale pentru drum. Din cauza iernii care se apropia și prin aceasta îngrădirea posibilităților de călătorie, el trebuia să vină curând (versetul 21). Da, el trebuia să se străduiască. Străduința este o însușire care în Biblie are o mare valoare, atât în lucrurile spirituale cât și în cele naturale. Aici cuvântul înseamnă, că se face tot efortul posibil. Exprimat altfel, Pavel spune: „Fă tot ce poți și vin-o, cât se poate de repede.”

„pentru că Dima m-a părăsit, iubind veacul de acum, și a plecat la Tesalonic; Crescens, în Galatia, Tit, în Dalmația;” (versetul 10)

Dima m-a părăsit

Dorința de a vedea pe Timotei a fost mărită prin aceea, că au fost conlucrători care l-au părăsit pe Pavel. Era acolo un Dima, a cărui plecare l-a durut în mod deosebit. El a renunțat la slujba pentru Domnul. Alți erau plecați evident într-o misiune pentru Domnul, iar alții – ca de exemplu Tihic – au fost trimiși de Pavel.

Pierderea unui conlucrător ca Dima era pentru Pavel deosebit de greu. Totdeauna este crunt pentru un slujitor când este părăsit de un conlucrător sau tovarăș de jug. Dima mai este amintit în

afară de locul acesta, și în Filimon 24 și Coloseni 4.14. Multe nu știm despre el. Pavel îl numește împreună-lucrător cu el (Filimon 24). Aici aflăm că el l-a părăsit pe Pavel. „A părăsi” nu înseamnă simplu a pleca, ci include în sine „a abandona în mod laș” pe cineva și în felul acesta să-l dezamăgești. Exact aceasta a făcut Dima.

Nu se spune că Dima a părăsit pe Hristos sau că el a renunțat la credința creștină. Dar adăugarea „iubind veacul de acum” arată că drumul pe care a plecat Dima nu era un drum bun. A devenit slujba prea grea pentru el? Nu a fost el gata să poarte ocară lui Hristos? Nu știm. În orice caz veacul de acum l-a atras. Dragostea pentru veacul de acum era pentru Dima mai mare decât dragostea pentru Hristos. Este posibil ca Pavel aici să arate un contrast la afirmația din versetul anterior, unde este vorba de aceia care iubesc arătarea Lui. La Dima evident nu era așa.

În Galateni 1.4 citim că Isus Hristos S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne scoată din această lume rea – aceasta este veacul lumii acesteia – după voia Dumnezeului nostru și Tatăl. Cum putem noi ca și copiii ai Dumnezeului nostru să ne reîntoarcem acolo de unde am fost scoși? Este evident, că Dima nu s-a gândit că el nu mai aparținea lumii acesteia. Creștinul își are cetățenia în cer. Binecuvântările noastre nu aparțin pământului acesta. Noi suntem oameni cerești – cu toate că noi trăim încă pe pământul acesta. Nu poți să ai realmente în același timp patria în cer și pe pământ – atunci nu, și astăzi nu. Ori trăim cu Hristos și pentru Hristos, ori iubim veacul acesta. Ambele nu sunt posibile în același timp.

Crescens și Tit

Crescens este amintit numai în locul acesta. Dumnezeu nu a considerat bine să ne spună mai mult despre acest bărbat. Dar lucrarea sa Îi este cunoscută și nu va fi uitată. Aceasta poate fi o încurajare pentru slujitorii care sunt „necunoscuți” de oameni. La Dumnezeu însă nimeni nu este necunoscut, din aceia care sunt interesați de lucrarea Sa și devotați pentru ea.

Tit – ca și Timotei – era un împreună-lucrător apropiat al lui Pavel, pe care Pavel îl putea delega cu misiuni deosebite. În afară de locul acesta, cei doi nu mai sunt numiți împreună în Noul Testament. Este evident că cei doi niciodată nu au lucrat direct împreună. Cu toate acestea se cunoșteau și nu este nici cel mai mic indiciu că între ei ar fi existat ceva de forma unei „rivalități”. Pavel îl amintește aici pe Tit, pentru ca Timotei să știe unde se afla el. Interesul pentru misiunile și câmpurile de activitate ale celorlalți lucrători ai lui Dumnezeu ar trebui să nu ne lipsească nici nouă. Noi trebuie să participăm alături de ei și să ne rugăm unii pentru alții.

„numai Luca este cu mine. Ia-l pe Marcu și adu-l cu tine, pentru că îmi este folositor pentru slujbă.” (versetul 11)

Luca – nu l-a lăsat singur

Luca era prin naștere un grec și de profesie era doctor. Nu fără motiv Pavel îl numește în alte locuri „doctorul preaiubit” (Coloseni 4.14). El era iubit de Dumnezeu. Dar și Pavel îl iubea. În afară de aceasta este foarte posibil, că el era subiectul deosebit al simpatiilor aceluia cu care el avea a face. Acest slujitor credincios și însoțitor de drum era în ultimele zile ale vieții sale singurul care rămăsese la Pavel. Prezența sa și dragostea sa îi făceau bine lui Pavel. Evident el

era un om cu inima largă, plin de compasiune spirituală și dăruire profundă pentru Domnul și lucrarea Sa.

Marcu – nu era un caz lipsit de speranță

Pavel voia să aibă pe Marcu la sine. Este vorba de Ioan-Marcu, nepotul lui Barnaba. Istoria lui este prezentată în Faptele Apostolilor. El a plecat cu Pavel și Barnaba în călătorie (Faptele Apostolilor 12.25), dar apoi i-a părăsit pe amândoi. Mai târziu Barnaba a vrut să ia din nou cu sine pe nepotul lui, dar Pavel nu a fost de acord. El l-a considerat pe Marcu nepotrivit pentru slujbă. Cu regret între acești doi slujitori ai Domnului dotați cu daruri a luat naștere din cauza aceasta o neînțelegere, așa că din momentul acela au mers pe drumuri diferite (Faptele Apostolilor 15.39). Biblia nu spune nimic despre slujba lui Barnaba după această despărțire. Însă Pavel îi numește numele de câteva ori, fără să se simtă vre-o amărăciune (de exemplu 1 Corinteni 9.6). Marcu este amintit din nou în Coloseni 4.10 și este numit nepotul lui Barnaba. Evident situația lui Marcu s-a schimbat. Pavel transmite salutări din partea lui Marcu și dă credincioșilor din Colose anumite indicații referitoare la acest slujitor al Domnului. Apostolul Petru îl numește chiar „fiul” său (1 Petru 5.13). Este evident, că între Petru și Marcu exista o relație deosebită. Pavel îl amintește aici și adaugă că el îi va fi folositor în slujbă. Dintr-un slujitor nefolositor de odinioară a devenit un slujitor folositor și de ajutor. Același cuvânt este folosit și pentru sclavul fugit Onisim. Pavel scrie lui Filimon, că el odinioară a fost nefolositor, „dar acum folositor și ție și mie” (Filimon 11).

Exemplul lui Marcu arată că la Dumnezeu nu există cazuri lipsite de speranță. Ce s-a petrecut cu Marcu, poate numai harul să facă. Greșeala lui a devenit cunoscută, dar tot așa și reabilitarea sa. Pentru Pavel acesta trebuie să fi fost o îmbărbătare deosebită. El nu face aici nici cea mai mică aluzie la trecutul lui. Dimpotrivă: el îi acordă un calificativ deosebit, de la care noi putem învăța. Dumnezeu dorește ca noi toți să fim folositori în slujire. La Marcu aceasta a mers atât de departe, că în cele din urmă a fost chemat de Dumnezeu să scrie evanghelia Slujitorului desăvârșit – evanghelia după Marcu.

„Iar pe Tihic l-am trimis la Efes.” (versetul 12)

Tihic – un frate preaiubit și credincios

Tihic era un alt însoțitor de călătorie al lui Pavel, pe care îl găsim de câteva ori în Noul Testament. În Efeseni 6.21 Pavel îl numește un frate preaiubit și slujitor credincios în Domnul. În Coloseni 4.7 se spune despre el, că el era un frate preaiubit și slujitor credincios și împreună-rob în Domnul. Se merită să medităm la astfel de calificative.

Folosirea cuvântului „iar” arată un contrast. Este posibil ca Tit și Crescens să fi plecat din proprie inițiativă, în timp ce Tihic a fost trimis categoric de Pavel la Efes. În Tit 3.12 Tihic este trimis de asemenea de Pavel. Acolo a plecat la Creta. Acum el trebuia să împlinească o misiune în Efes. Este evident că el era un bărbat folositor și credincios, care putea fi folosit în diferite localități. Cu toate că în Asia toți l-au părăsit pe Pavel (capitolul 1.15), aceasta nu a schimbat cu nimic dragostea lui Pavel pentru frații și surorile din Asia, Efes era o parte din Asia. El nu a renunțat la credincioșii de acolo. Aceasta arată încrederea deosebită pe care Pavel o avea în

Tihic, căci tocmai pe el l-a trimis acolo. Cu certitudine nu era o misiune foarte simplă pentru acest slujitor al Domnului.

„Când vii, adu-mi mantaua pe care am lăsat-o în Troa, la Carp, și cărțile, mai ales pergamentele.” (versetul 13)

Nevoi pământești

Pavel vorbește în epistolele sale despre binecuvântările spirituale cele mai înalte, care ne-au fost date. Dar el vorbește – sub călăuzirea Duhului Sfânt – tot așa despre o manta, pe care el a lăsat-o în Troa. Dumnezeu este un Dumnezeu care poartă grijă de nevoile spirituale și materiale ale celor care sunt ai Săi. Lui nu Îi este nimic prea mare sau prea mic. Mantaua era probabil o haină care se îmbrăca peste alte haine, pe care Pavel o putea folosi bine în închisoare împotriva frigului iernii.

Pavel amintește cărți și pergamente. Timotei știa ce era concret legat de acestea. Noi nu știm exact ce cărți și ce pergamente erau. Evident ele aveau o valoare deosebită pentru Pavel. Unii comentatori gândesc că în cazul cărților este vorba de copii ale Vechiului Testament. Dar tot așa de bine puteau fi și alte cărți, pe care Pavel voia să le citească. Pergamentele puteau fi foi goale, pe care Pavel voia să scrie. Alți comentatori amintesc posibilitatea, că erau hârtii, de care Pavel avea nevoie la judecata care se apropia. Despre ce exact este vorba nu putem spune cu certitudine. În fond aceasta nu este decisiv.

J. N. Darby a fost întrebat odată, dacă lui i-ar lipsi ceva, dacă această frază nu ar sta în Biblie. Răspunsul lui a fost cam așa: „Cu siguranță aș fi pierdut ceva, căci acest verset m-a reținut odată să-mi vând biblioteca. Fiecare cuvânt al Bibliei, și pe aceasta te poți baza, a fost inspirat de Duhul și are valoare veșnică”.

„Alexandru, meșterul arămar, a arătat multă răutate față de mine; Domnul îi va răsplăti după faptele lui. Păzește-te și tu de el, pentru că s-a împotrivit foarte mult cuvintelor noastre.” (versetele 14 și 15)

Împotrivire

Acum Pavel vorbește despre un om care i-a produs multe neazuri și de care voia să-l avertizeze pe Timotei. Nu putem spune cu certitudine cine era acest Alexandru. Este posibil că el este același om care este amintit în 1 Timotei 1.20 sau în Faptele Apostolilor 19.33. Este la fel de posibil să fi fost altcineva, căci numele Alexandru era în timpul acela destul de răspândit. Pavel îi numește aici profesia, așa că pentru Timotei era evident la cine se referea.

De asemenea nu este cu totul clar, dacă acest Alexandru trăia în Roma sau în Efes. Sunt unele indicii că el se afla în Efes, deoarece Pavel îl avertizează pe Timotei cu privire la el. Pe de altă parte el vorbește despre faptul că acest Alexandru s-a împotrivit foarte mult cuvintelor lui. Aceasta ar putea să lase să se presupună că este vorba de Roma, locul unde se afla Pavel, dacă Pavel nu se referă la un timp în care el însuși a fost în Efes.

Este evident că Alexandru nu era un învățător fals. Nu se spune nici că el a iubit lumea, sau ceva de felul acesta. În orice caz pare să fi fost cineva care s-a împotrivit lui Pavel. Dacă el este Alexandru din 1 Timotei 1.20, vrăjmășia putea rezulta din aceea că Pavel la dat pe mâna lui satan.

Alexandru a făcut mult rău lui Pavel. Această expresie se mai poate traduce și astfel: el m-a „acuzat de rău”. Din aceasta unii comentatori deduc că în timpul procesului judecătoresc a depus mărturie împotriva lui Pavel sau chiar l-a acuzat.

Persoane ca acest Alexandru sunt până în zilele noastre în poporul lui Dumnezeu. Pe de o parte ne gândim la oameni a căror împotrivire nu se ridică atât de mult împotriva a ceea ce se spune, ci mult mai mult împotriva fraților și surorilor care spun ceva. Pentru astfel de oameni nu este așa de important *ce* se spune, ci *cine* spune. Motivele sunt deseori de natură personală. O astfel de atitudine este carnală și trebuie respinsă.

Pavel a reacționat foarte cumpătat la comportarea lui Alexandru. El nu a răsplătit cu aceeași monedă. Împotrivirea era evident de natură personală. De aceea el a lăsat această acuzare în seama lui Dumnezeu. El s-a predat – ca și Domnul său – Aceluia care judecă drept (1 Petru 2.23). Dar Timotei trebuia să fie veghetor. Este evident că Pavel considera că împotrivirea față de el se va manifesta și față de Timotei. De aceea Timotei trebuia să se ferească de el, aceasta înseamnă, el trebuia să fie atent și vigilent să se țină departe. Tot așa până astăzi sunt oameni în poporul lui Dumnezeu față de care noi trebuie să fim atenți în felul acesta.

„La întâia mea apărare, nimeni n-a stat cu mine, ci toți m-au părăsit. Să nu li se țină în seamă!” (versetul 16)

Înainte împăratului de la Roma

Pavel s-a mai înfățișat mai înainte înaintea împăratului Nero în Roma. Acesta era cunoscut pentru cruzimea lui. În fața judecății Pavel a trebuit să se apere verbal (compară și cu Filipeni 1.7), și la această apărare nimeni nu a stat alături de el. Justiția romană permitea ca acuzatul să aducă cu sine la proces un cunoscut sau un prieten, ca să pledeze pentru el ca martor și în felul acesta să fie alături de el. Nimeni nu a luat cuvântul în favoarea lui Pavel. El a stat absolut singur la judecată. Pavel a trăit aici ceea ce bărbați mari ai lui Dumnezeu din Vechiul Testament de asemenea au trăit. Nimeni nu a fost alături de Daniel, atunci când a fost aruncat în groapa cu lei. Nimeni nu a fost alături de Ieremia când l-au tratat cu răutate. Dar în mod foarte deosebit a avut loc aceasta la Domnul nostru, al cărui imitator era Pavel. Atunci când a fost acuzat pe nedrept, toți ucenicii l-au părăsit și au fugit (Marcu 14.50). Numai doi l-au urmat de departe și când s-a apropiat ceasul deciziei, Petru chiar l-a tăgăduit. Pavel nu a avut parte de această ultimă experiență. Cu toate acestea l-a durut foarte mult, că el a trebuit să apară singur înaintea judecății. Cât de mult trebuie să-și fi dorit un mângâietor și un apărător. Deși Pavel a simțit aceasta, în inima lui nu era nici o ură ascunsă. El nu s-a plâns. El știa că Unul era totdeauna cu el.

„Dar Domnul a stat lângă mine și m-a întărit, pentru ca, prin mine, să fie împlinită predicarea și toate națiunile să audă; și am fost scăpat din gura leului.” (versetul 17)

Domnul a stat lângă mine

Pavel a trăit – așa cum au trăit atunci prietenii lui Daniel în cuptorul de foc al lui Nebucadnețar – apropierea nemijlocită a Domnului său. El a experimentat adevărul cuvintelor: „Și Domnul Însuși va merge înaintea ta: El va fi cu tine; El nu te va lăsa și nu te va părăsi; nu te teme, nici nu te înspăimânta!” (Deuteronom 31.8). Domnul a fost cu prezența Sa la el. Aceasta era mângâiere și încurajare pentru Pavel.

Dar mai mult chiar. Domnul l-a întărit. Nu era propria lui putere, ci puterea Domnului. Expresia înseamnă literalmente, că Domnul i-a insuflat putere. La începutul slujbei lui Pavel este folosit tocmai acest cuvânt. Acolo se spune: „Dar Saul se întărea tot mai mult și îi punea în încurcătură pe iudeii care locuiau în Damasc, dovedind că Acesta este Hristosul” (Faptele Apostolilor 9.22). La început și la sfârșit stătea putere la dispoziția lui Pavel, ca să fie un martor puternic în cuvinte al Domnului său. Întreaga slujbă a lui Pavel a fost însoțită de această putere și tărie. El se aseamăna cu Caleb, care la sfârșitul vieții sale putea spune, că el ca om bătrân era tot așa de tare ca și în ziua când Moise l-a trimis ca iscoadă (Iosua 14.11). Aceasta este puterea lui Dumnezeu care susține, care totdeauna stă la dispoziție pentru slujbă.

Pavel nu relatează detalii despre apărarea sa, ci vorbește despre predica pe care trebuia s-o împlinească. Nu acuzatorii erau cei activi, ci Pavel. El nu se afla în defensivă, ci în ofensivă. Lupta în Evanghelie nu era încă sfârșită. Pavel a predicat și vestit Cuvântul – ca totdeauna. În centrul mesajului său a stat totdeauna Hristos ca Cel răstignit și glorificat, singurul în care se găsește iertarea păcatelor.

Dumnezeu a folosit această ocazie să se vestească Evanghelia înaintea unui public păgân alcătuit din oameni sus puși social și politic. Din nou se dovedește că problemele noastre sunt ocazii pentru Dumnezeu. La prima întemnițare a lui Pavel nu a fost altfel (compară cu Filipeni 1.13; 4.22). Predica trebuia împlinită. La începutul capitolului Pavel i-a cerut lui Timotei să predice Cuvântul. El trebuia ca un crainic să transmită mai departe mesajul Aceluia care l-a trimis. În felul acesta trebuia el să-și împlinească slujba (versetul 5). Pavel folosește aici aceeași expresie cu privire la sine însuși. Predica trebuia împlinită sau executată. Pavel a fost până la sfârșit un exemplu pentru împreună-lucrătorul său mai tânăr.

Salvat din gura leului

Pavel știa că el însuși nu se poate salva. Dar el se știa în mâna Aceluia care avea puterea să-l poată salva. Pavel vorbește acum de gura leului. Este clar, că această imagine este o expresie a autorității și puterii. Dar ceea ce vrea să spună exact Pavel rămâne deschis. Gura leului este în unele locuri un simbol al morții (compară de exemplu Psalmul 22.21; Daniel 6.23). Dacă Pavel s-a gândit aici la moarte, atunci în aceasta se cuprinde gândul că până în momentul acela el nu a fost condamnat la moarte. Leul este în alte locuri o imagine a diavolului. În mod deosebit de clar rezultă aceasta din 1 Petru 5.8. Petru vorbește de faptul că diavolul umblă încoace și încolo ca un leu, ca să caute pradă, pe care s-o înghită. Diavolul nu se înfățișează numai cu viclenia unui șarpe, ci și ca un leu care răcnește. Dacă Pavel face aluzie la aceasta, atunci unealta diavolului în acest caz era Nero. Salvarea din gura leului se referă atunci la amânarea termenului, care i-a fost

acordată. Dar procesul se va continua. Deci leul ar putea fi o referire la Nero sau la diavolul, care stătea înapoia lui. S-ar putea de asemenea să fie și o referire la pericolul de moarte în care se afla Pavel. Ceea ce se poate exclude mai mult sau mai puțin este gândul manifestat uneori, că Pavel s-a referit la leii din arena romană.

„Domnul mă va scăpa de orice lucrare rea și mă va păstra pentru Împărăția Sa cerească. A Lui fie gloria în vecii vecilor! Amin.” (versetul 18)

Salvat și păstrat

Pavel știa foarte bine că i se apropia moartea (versetul 6). El trebuia să se aștepte să-și dea viața ca martir. În fața acestei realități el era totuși pe deplin liniștit. El se știa în mâna Domnului său. Încrederea lui amintește de afirmația din Psalmul 121.7, unde poetul-psalmist spune: „Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul.”

O „lucrare rea” este o lucrare aducătoare de pierzare. „A salva” înseamnă aici ca și în versetul 17 (compară și cu capitolul 3.11), să scoți pe cineva dintr-o zonă de pericol. „A păstra” înseamnă a duce în siguranță. Unii comentatori gândesc că Pavel exprimă aici încrederea că el va fi păzit de orice lucrare rea, pe care dușmanii săi ar putea s-o plănuiască împotriva sa. Dacă afirmația ar trebui interpretată în felul acesta, atunci chiar și moartea de martir ar fi o salvare, și anume în sensul că ea îl va duce la Domnul său. Dar deoarece Pavel vedea sigur moartea sa, se pare mai degrabă că accentul afirmației se pune pe faptul că Domnul îl va slava din toate care în ultimele zile ale vieții sale ar putea să lezeze mărturia pentru El. Domnul îl va păzi să nu fie fricos la judecată sau chiar să-L tăgăduiască pe Domnul. Dacă acesta este înțelesul, atunci Pavel vorbește despre lucrări rele posibile, care ar putea fi făcute de el însuși, și nu de răul din exterior, care i s-ar fi putut face. Aceasta ar fi de exemplu un eșec cu privire la predică.

Împărăția cerească este „Împărăția regală” cerească. Aceasta nu este altceva decât Împărăția care va veni în putere și slavă (Împărăția de o mie de ani). În acest caz pe prim plan nu stă atât de mult caracterul pământesc al acestei Împărății, ci caracterul ceresc. Petru vorbește despre o intrare din belșug în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos (2 Petru 1.11). Aceasta este partea cerească a Împărăției. Această intrare era sigură pentru Pavel. Este Împărăția „Domnului”, aceasta înseamnă domeniul în care va fi recunoscută autoritatea Sa. Însă pentru credincios este totodată nimic altceva decât Împărăția Fiului dragostei Tatălui (Coloseni 1.13). Când este vorba de partea noastră, intrarea în această Împărăție este legată de responsabilitate.

După aceea urmează o preamărire remarcabilă, pe care noi o găsim de mai multe ori în scrierile lui Pavel: „A Lui fie gloria în vecii vecilor!” Limba greacă nu cunoaște o expresie mai accentuată pentru veșnicie decât aceasta. Este vorba de veșnicia care va veni după timp. Acestui Domn, care poate păzi pe slujitorul Său în timpul de acum, să fie glorie în toată veșnicia. Nu este vorba de meritele noastre, ci de ceea ce face Domnul.

„Salută pe Prisca și pe Acuila și casa lui Onisifor.” (versetul 19)

Prieteni buni

Acest verset arată că Timotei se afla încă în Efes, căci acolo locuia Onisifor (capitolul 1.16-18), și acolo era Prisca și Acuila (Faptele Apostolilor 18.26).

Prisca și Acuila erau soți, pe care Pavel nu i-a uitat. Ei au fost însoțitori de drum credincioși ai lui Pavel, pe care îi întâlnim în diferite locuri din Noul Testament. Pavel îi amintește în total de șase ori (Faptele Apostolilor 18.2,18,26; Romani 16.3; 1 Corinteni 16.19; 2 Timotei 4.19). Amândoi par să fi fost iudei bogați, care au lucrat și trăit în mai multe locuri. Ei au fost loiali lui Pavel până în ultimele zile. Timotei nu trebuia să uite să le transmită un salut. Pavel a avut cuvinte de laudă despre casa lui Onisifor deja în capitolul 1.16.

„Erast a rămas în Corint, iar pe Trofim l-am lăsat bolnav în Milet.” (versetul 20)

Erast și Trofim

Cu toată captivitatea sa, Pavel știa unde se află însoțitorii lui de drum. Erast – dacă este aceeași persoană – este amintit în Romani 16.23. În afară de activitatea sa profesională – el era administratorul cetății – se relatează despre el numai că el a rămas în Corint, deoarece acolo avea în mod vădit de împlinit o misiune. Oamenii destoinici în lucrarea Domnului s-au dovedit de regulă a fi mai întâi oameni destoinici în profesia lor pământească. A doua oară îl găsim în Faptele Apostolilor 19.22 ca slujitor al lui Pavel.

Trofim este amintit în Faptele Apostolilor 20.4 și 21.29. El era unul din însoțitorii lui Pavel în călătorie. Este clar că el s-a întors la Dumnezeu în Efes și apoi a plecat cu Pavel. Împrejurările exterioare au făcut ca Pavel să trebuiască să-l lase bolnav în Milet. Această situație este cu atât mai remarcabilă cu cât Pavel – cu toate că el posedă darul vindecării bolilor – nu a folosit acest dar să facă pe Trofim sănătos. Trofim nu era singurul împreună-lucrător al lui Pavel care a fost bolnav. În Filipeni 2.25-28 Pavel vorbește despre Epafrodit, care de asemenea a fost bolnav pe moarte. Nici pe el Pavel nu l-a făcut sănătos. Darul minunilor erau semne pentru necredincioși, ca să sprijine Evanghelia într-un timp în care Cuvântul lui Dumnezeu nu era încă terminat. Față de credincioși în general el nu a fost folosit. Noi trebuie astăzi să plecăm de la premisa că acest dar de regulă nu se mai găsește și foarte sigur nu în aplicarea lui la cei credincioși. Uneori în acest context se face referire la Iacov 5.14-16. Însă contextul locului din Scriptură arată clar că acolo este vorba de cazuri în care Dumnezeu trimite boala ca disciplinare pentru păcatul înfăptuit. La Trofim nu pare să fie așa ceva. În afară de aceasta calea vindecării la Iacov nu este un dar deosebit al vindecării bolnavilor, ci mărturisirea păcatului și rugăciunea credinței. În Iacov 5 nu este vorba de practicarea darului vindecării, ci de rugăciune.

„Străduiește-te să vii înainte de iarnă. Te salută Eubul și Pudens și Linus și Claudia și toți frații.” (versetul 21)

Înainte de iarnă

Pavel înserează aici în salutări un mic detaliu, care nu este indiferent pentru Dumnezeu. El a scris deja despre manta și despre cărți. Acum el amintește anotimpul. Timotei trebuia să se străduiască să vină înainte de iarnă. Iarna nu se putea călători bine. Acesta este probabil motivul pentru care el trebuia să vină înainte de venirea iernii.

Necunoscut și totuși cunoscut

Urmează trei nume, pe care nu le mai întâlnim niciunde în alt loc în Noul Testament și despre care drept urmare nu știm mai multe. Cu toate acestea numele erau importante pentru Pavel. Învățăm din aceasta, că pentru Dumnezeu nostru fiecare este important, care vine în Împărăția lui Dumnezeu. Salutările arată o prețuire deosebită. Ele nu trebuie minimalizate.

„Domnul Isus Hristos fie cu duhul tău! Harul fie cu voi!” (versetul 22)

Cuvinte de încheiere

Cu aceste cuvinte încheie apostolul Pavel testamentul său lăsat lui Timotei. Această încheiere se deosebește de toate celelalte „formule de încheiere” din epistolele lui Pavel. Cele mai multe epistole se încheie cu dorința ca harul Domnului Isus Hristos să fie cu destinatarii epistolelor. În Galateni 6.18, Filipeni 4.23 și Filimon 25 se spune ca harul Domnului Isus Hristos să fie cu duhul destinatarilor epistolelor. Și în epistola aceasta Pavel amintește de har, dar mai întâi el scrie: „Domnul Isus Hristos fie cu duhul tău!” Această formulare nu se întâlnește în nici o altă epistolă. În felul acesta ea este unică în felul ei.

Pavel a apelat în epistola sa, ca Timotei să nu slăbească în slujba pentru Domnul său. El trebuia să înflăcăreze darul de har (capitolul 1.6). El trebuia să îndeplinească pe deplin slujba sa (capitolul 4.5). Pavel a atenționat în această epistolă cu privire la evoluarea negativă din interiorul mărturiei creștine. Dar în același timp Pavel a amintit mereu de sursele de ajutor, care în zilele din urmă stau neschimbate la dispoziția slujitorului. În mod deosebit a arătat mereu spre Domnul Isus, singurul în care se găsește putere pentru orice lucrare. La aceasta revine el acum în afirmația sa finală. El dorește ca Domnul Isus Hristos să fie cu duhul lui Timotei.

Aici nu stă înaintea noastră caracterul Mântuitorului, ci este „Domnul Isus Hristos”. Este numai un Domn, căruia Îi aparține toată autoritatea și puterea. Este numai Unul, căruia Îi slujim, pe care Îl urmăm și căruia Îi datorăm ascultare. Dar acest „Domn” a fost cândva în smerenie ca „Isus” pe pământul acesta, ca să sufere și să moară. Pentru oameni El este încă „Isus din Nazaret” cel disprețuit, de a cărui parte noi stăm acum și suferim cu El. Dar pentru noi El este „Hristosul”. El este Acela pe care Dumnezeu L-a înălțat și L-a încununat cu slavă și onoare.

Acest Domn Isus Hristos trebuia să fie cu duhul lui Timotei – și prin aceasta și cu duhul nostru. Nu este vorba numai de faptul ca slujitorul lui Dumnezeu să stea corect în învățătură sau să se deosebească în înfățișarea lui exterioară de oamenii lumii acesteia (inclusiv de creștinii cu

numele fără viață din Dumnezeu). Este vorba ca slujitorul să fie într-o stare spirituală lăuntrică bună. Aici nu este vorba de *suflet* sau de *trup*, ci de *duh*. În 1 Tesaloniceni 5.23 este vorba ca tot duhul nostru, sufletul nostru și trupul nostru să fie păstrate fără vină. Aceasta rămâne adevărat. Dar aici accentul se pune pe duh. Noi avem nevoie în ultimele zile de o orientare spirituală clară spre Domnul Isus.

Pentru aceasta noi toți avem nevoie de har divin. Aici nu se spune cine este izvorul harului. Nu este vorba de harul lui Dumnezeu sau de harul Domnului Isus Hristos, ci simplu, de har. Fără îndoială este har divin. „Harul fie cu voi!” Har este afecțiunea nemeritată a lui Dumnezeu față de noi oamenii. Este interesant că în ultima frază Pavel trece de la adresarea personală la adresarea colectivă. Este evident că el a considerat că această epistolă are un mesaj nu numai pentru Timotei, ci că epistola va fi citită și de alții. Timotei avea nevoie de acest har. De acest har au nevoie toți aceia care în ultimele zile doresc să stea credincioși în slujba pentru Domnul lor și pentru care testamentul spiritual al lui Pavel este încă un apel la devotare și slujire.